

Mạch thượng hoa khai

Contents

Mạch thượng hoa khai	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	19
4. Chương 4	29
5. Chương 5	39
6. Chương 6	47
7. Chương 7	55
8. Chương 8	66
9. Chương 9	74
10. Vĩ Thanh	85
11. Phụ Lục	86

Mạch thượng hoa khai

Giới thiệu

Thể Loại : Đam Mỹ Lý Tùng Thanh từ tính cách đến lời nói thường thông dong tản mạn, cả ngày ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mach-thuong-hoa-khai>

1. Chương 1

Chương 1

Đại Thiệu vương triều đời thứ mười tám, Đức Trị năm thứ mười hai.

Trên đại điện có một nhóm các quan viên đang thi nhau cáo trạng một vị đại quan nào đấy tham ăn hối lộ, mua quan bán tước, hà hiếp lương dân bá tánh và xin hoàng đế bệ hạ định đoạt. Tiếp theo lại có một

nhóm đại thần bước ra xin được biện giải thay kẻ đang bị tố cáo, nói cái gì mà vị đại nhân này nhiều năm vì giang sơn xã tắc cúc cung tận tụy, không có công lao cũng có khổ lao, tội trạng kia cũng chỉ là nhất thời hồ đồ mới phạm phải, vậy nên cúi xin hoàng đế bệ hạ mở lòng trời biển mà khai ân. Thế rồi nhóm trước bác lời nhóm sau bảo rằng kẻ này tác ác đã lâu, quyết chẳng phải chuyện nhất thời.

...

Nói tóm lại hết thấy đều vì một viên quan béo tốt đang quỳ giữa đại điện mà tranh luận không ngớt, kẻ thì bảo phải đẩy hắn lên núi đao, người lại bảo phải đập hắn xuống biển lửa.

Lý Tùng Thanh đứng ở cuối hàng hễ nghe ai nói gì cũng cúi mặt xuống, tựa như rất tán thành với kiến nghị của mọi người, chỉ là không rõ hắn tán đồng với nhóm nào, có lẽ cứ tán đồng hết là không sợ thất thố điều gì.

“Hoàng thượng, lão thần là bị tiểu nhân hãm hại.” – lão nhân béo tốt than thở khóc lóc, lớn tiếng kêu oan.

Hoàng đế bệ hạ nguyên bản vẫn đang trầm tĩnh nghe song phương đối đáp chợt nhíu môi tựa tiểu phi tiểu, chẳng nhanh chẳng chậm cất lời – “Vậy sao? Vậy kẻ tiểu nhân nào to gan lớn mật dám ngụy tạo chứng cứ có vẻ rất xác thực để hãm hại khanh? Khanh nói ra thử xem, trẫm sẽ thay khanh làm chủ.”

Hoàng đế bệ hạ nói ra một lời đủ để khiến bá quan văn võ đang lớn tiếng tranh luận lập tức im bật, đến nửa lời cũng chẳng dám nói. Nếu kẻ nào còn không nhìn ra long nhan đang tức giận thì mấy chức quan kia hắn cũng không cần làm nữa.

Lý Tùng Thanh lại tiếp tục gật gù, mà số lần gật lên gật xuống cơ hồ càng lúc càng nhiều, đầu cúi thấp như thể muốn chạm đến mặt đất. Hoàng đế đảo mắt nhìn một lượt rồi dừng lại ngay tại đỉnh đầu của Lý Tùng Thanh.

“Lý Tùng Thanh!” – Hoàng đế cất tiếng gọi nhưng hắn vẫn y như cũ cúi gầm mặt không đáp.

Cảnh Bách Tá đứng gần đó vội dùng tay huých hắn một cái nhưng hắn chẳng phản ứng gì, khiến Cảnh Bách Tá gấp gáp đến độ trợn trắng hai mắt lên. Thế mà kẻ chẳng biết thời thế kia vẫn điềm nhiên ngủ gật.

“Lẽ bộ Thị lang Lý Tùng Thanh!” – Hoàng đế nhấn nài gọi thêm một lần nữa, thanh âm nhẹ nhàng, thật chẳng nghe ra ẩn chứa bên trong có bao nhiêu phần giận dữ.

Bá quan văn võ hai bên ai nấy đều toát mồ hôi lạnh, trên mặt xuất ra vài đạo hắc tuyến, nghĩ thầm tên Lý Tùng Thanh này lấy đầu ra can đảm dám liên tiếp ngủ gật ngay giữa lúc thượng triều. Chẳng lẽ hắn không cần mạng sống nữa sao?

Tên Lý Tùng Thanh cố tình không muốn sống nữa đứng ở hàng ngũ kia đã được sáu năm. Hoàng đế không lấy mạng hắn cũng không tìm được nguyên nhân bãi đi chức quan để đuổi hắn ra khỏi đại điện, vô tình lại cho hắn cơ hội đục nước béo cò làm được một viên quan nhàn hạ, chẳng thăng chức cũng chẳng giáng cấp, cứ thế an bình đứng ở cuối hàng.

Hoàng đế nhìn sang thị quan thân cận là Ngụy Tiểu Diễm khẽ nhướn mày, ý hiểu ra liền lập tức bước đến gần Lý Tùng Thanh ôn tồn nói – “Lý đại nhân, Hoàng thượng đang gọi ngài kia.”

Cảnh Bách Tá lại huých khuỷu tay mạnh hơn nữa khiến kẻ kia suýt chút nữa ngã lộn ra. Ngụy Tiểu Diễm thấy thế vội đỡ lấy hắn. Lý Tùng Thanh lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu, chớp chớp đôi mắt quanh năm suốt tháng luôn lơ đãng như thể không ngủ đủ giấc, nhìn lên vị Hoàng đế cao cao tại thượng đang chăm chăm theo dõi hắn.

Sự việc kế tiếp sẽ ra sao?

“Lý Tùng Thanh?” – Hoàng đế gọi một lần nữa.

Lý Tùng Thanh cung kính cúi đầu đáp – “Có vi thần!”

“Khanh đối với việc này có đánh giá thế nào?”

Đánh giá thế nào là thế nào? Lý Tùng Thanh lại chớp chớp mắt nhìn sang chỗ mấy vị đại nhân đã bước khỏi hàng để khởi tấu, rồi trả lời một cách vô cùng nước đôi – “Hồi bẩm Hoàng thượng, Hoàng đại nhân nói

rất đúng mà Cao đại nhân nói cũng có lý, vi thần hoàn toàn đồng ý với ý kiến của hai vị, cả Trần đại nhân cũng...

Nói đi nói lại kết quả khiến cho kẻ béo tốt đang quỳ giữa đại điện kia phải toát mồ hôi lạnh.

“Như thế nào?” – Hoàng đế tựa tiểu phi tiểu công khốe môi lên hỏi.

Chúng quan lại nghĩ Hoàng đế đang muốn làm khó hắn nên ai nấy lộ vẻ vui mừng khi có kẻ gặp họa. Bọn họ phỏng đoán lần này Hoàng đế bệ hạ sẽ không dung thứ hắn nữa, có thể sẽ lột bỏ mũ ô sa của hắn, hoặc ít nhất cũng giải ra ngoài phạt roi rồi giáng chức vài bậc.

“Lý đại nhân, Hoàng thượng đang hỏi ngài đối với việc có người tố cáo Trần đại nhân tham ăn hối lộ, cậy quyền ý thế, hà hiếp lương dân có đánh giá như thế nào?” – Ngụy Tiểu Diêu chủ động thuật lại một lượt những điều Hoàng đế đã hỏi.

Lý Tùng Thanh lúc này mới hiểu được nguyên nhân vì sao mà việc ngủ gật của hắn là không tốt đành phải dụng đến chiêu “tứ lưỡng bát thiên kim”(1) – “Hồi bẩm Hoàng thượng, cổ nhân xưa có câu “Hữu đạo thị bất tại kỳ vị, bất luận khởi sự”(2), vi thần đối với sự tình của Trần đại nhân không dám cao giọng luận bàn bất kỳ điều gì.”

“Nói cũng như không nói, hết thấy đều là vô nghĩa” – tất cả quan lại đang có mặt đều tự nhủ thầm trong lòng mình câu này.

Ấy thế Hoàng đế cũng không tức giận hay tiếp tục gây khó dễ cho hắn, mà chỉ cười nhạt thu hồi ánh mắt, tiếp tục cùng các vị đại thần khác nghị sự, lại càng chẳng hỏi đến hắn thêm lần nào nữa. Chúng đại thần bên dưới đoán chừng Hoàng đế đối với Lý Tùng Thanh chỉ là nhợt nhạt qua loa chứ căn bản chẳng hề để hắn vào mắt.

Mà thật sự thì Lý Tùng Thanh xem ra cũng chẳng để tâm mấy đến việc này, tức là không hoảng hốt, không kinh ngạc, chỉ ngoan ngoan đứng im tại chỗ, hạn chế bớt số lần gục gặc đầu, trong lòng lặp đi lặp lại không ít hơn một trăm lần một lần rằng, bản thân cần phải khổ luyện công phu ngủ gật sao cho không còn bị phát hiện nữa.

Nói đến Lý Tùng Thanh, hắn làm người chẳng có nhiều ưu điểm nhưng cũng chẳng có mấy khuyết điểm, tướng mạo thường thường bậc trung, tài trí thường thường bậc trung, phẩm đức lại càng thường thường bậc trung mà ngay cả trong triều đình cũng chỉ là một chức quan thường thường bậc trung nốt. Nói tóm lại hắn là một người nhìn lên chẳng bằng ai nhưng nhìn xuống chẳng ai bằng, là kẻ đã đem bốn chữ “trung dung chi đạo”(3) phát huy đến mức nhuần nhuyễn. Theo lý mà nói, một người như thế thì dù rằng không phạm sai sót gì thì cũng chẳng thể thăng quan tiến chức tiến vào đại điện. Nhưng cũng nhờ hắn may mắn, sáu năm trước thay Hoàng đế đỡ lấy một nhất kiếm của thích khách, cứu ngài một mạng xem như là có công trạng, sau đó phá lệ thăng hắn từ Hộ bộ Lang trung lên chức Lễ bộ Thị lang, quan hàm từ chánh ngũ phẩm thăng lên chánh tam phẩm, nên mới có thể tiến vào đại điện cùng Hoàng đế và chúng quan nghị sự.

Tuy nói rằng hắn bị đâm một nhất kiếm đến suýt bỏ mạng, nhưng dù sao có thể tiến vào đại điện cũng xem như là cơ hội ngàn vàng để thể hiện tài năng. Nhưng tiếc thay hắn lại là kẻ tư tưởng hủ lậu chẳng biết tận dụng thời cơ, cả ngày cứ mơ mơ màng màng như lạc vào chốn thần tiên mê ảo, khiến cho biết bao nhiêu kẻ tráng chí hùng tâm, khát vọng vĩ đại phải uất hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Có người còn công khai thóa mạ hắn là kẻ độc chiếm mao xỉ mà lại chẳng chịu trả ra.

Hắn đối với những lời đánh giá này cũng chẳng mấy để tâm. Dịp nọ có người đề cập với hắn thì hắn chỉ thờ dãi đáp – “Ai nha, sao có thể ví triều đình như mao xỉ vậy chứ? Nếu triều đình thật sự là mao xỉ thì khác nào bảo các vị quan viên đại thần hết thấy đều là những vật vừa trắng vừa tròn cả ngày ươn qua ươn lại đấy ư?”

Lời này vừa truyền ra đã khiến những kẻ kia phần nộ đến mức nộ khí xung thiên, đấm ngực giậm chân trút lên đầu hắn tội danh “báng bổ triều đình”, lại còn dâng sớ khẩn cầu Hoàng đế nghiêm trị. Hoàng đế vì thế mà triệu hắn đến Ngự thư phòng hỏi chuyện, xem hắn có phải thật sự đã thốt ra những lời đại bất kính rằng triều đình là mao xỉ, còn bá quan văn võ là những thứ phế thải ấy hay không.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, vi thần nào dám ăn gan hùm uống mật gấu, báng bổ thanh danh triều đình cùng các vị đại thần. Kể nói triều đình là mao xỉ tuyệt đối không phải là vi thần.” – Lý Tùng Thanh trưng ra vẻ mặt vô tội nhưng lại chẳng có chút gì tỏ ra là ủy khuất.

Hoàng đế suy xét đến tận cùng thì quả đúng như hần đã tâu, bèn lơ đãng cười bảo rằng người thật ra nên gọi là người thông minh hay người dốt nát đây?

“Hoàng thượng thánh minh!” – Lý Tùng Thanh vâng dạ, thái độ muốn có bao nhiêu thành khẩn thì sẽ có bấy nhiêu.

Cuối cùng Hoàng đế không tiếp tục truy cứu chuyện này, đối với bản tấu chương kia tự mình ngự bút phê một câu – “Thuyết giả vô tình, thỉnh giả hữu ý.(4)”

Tám chữ đỏ tươi này của Hoàng đế bệ hạ khiến những kẻ kia tái xám mặt mày hiểu rằng tội danh “báng bổ triều đình” thật ra là chính họ phải gánh mới phải đạo. Vì thế mà mặc dù không cam tâm khiến bọn họ thóa mạ thì vẫn tiếp tục, nhưng cũng không dám tiếp tục dâng sớ thượng trình mấy việc thế này nữa, dù sao thì cũng chẳng giải quyết được gì.

Lý Tùng Thanh chẳng hề bị mất một sợi tóc, thế là cứ an ổn tiếp tục đảm nhận chức quan thanh nhàn của hần, bình thản sống qua ngày.

Lại nói về vương triều thứ mười tám của Đại Thiệu, trong thì dân giàu nước mạnh, ngoài thì phòng thủ kiên cố, phóng tầm mắt nhìn ra chỉ thấy một cảnh tứ hải thanh bình, quốc thái dân an, cũng không lo lắng bị ngoại xâm dòm ngó. Đại sự trừ việc thiên tai bất khả kháng, thì cái họa do nhân thế mang đến cũng chẳng khác gì chuyện Trần đại nhân kia tham ăn hối lộ, cậy thế ý quyền, khi dân hại nước. Huống hồ cũng chẳng phải ngày nào cũng có cảnh tham quan ô lại quỳ gối tạo nên đề tài cho chúng quan nghị luận. Bởi thế mỗi ngày thượng triều đều chẳng có tiết mục gì mới mẻ, phần lớn là trăm lời như một cứ tấu đi tấu lại, cũng chẳng hề có đoạn cao trào nên trách sao được Lý Tùng Thanh cứ yêu thích đi tìm gặp Chu công(5).

Quan viên phía dưới còn có thể lấy ngủ gật làm thú vui qua ngày, chứ kẻ ngự trên vị trí cao cao tại thượng kia thì dù có nhàn chán đến mấy cũng phải chấn chỉnh tinh thần luôn uy nghi nghìn vạn. Ấy là bởi vì gia pháp tổ tông vương triều Đại Thiệu truyền đời lại rằng Hoàng đế nhất định mỗi ngày đều phải lâm triều tự thân chấp chính, càng không được lười biếng quên đi quốc gia xã tắc. May mắn sao mỗi một triều đại Hoàng đế đều biết tu thân dưỡng tánh làm tròn phận sự, cần mẫn thương dân chưa từng có ngoại lệ, nên Đại Thiệu suốt mấy trăm năm luôn là một quốc gia thực lực phú cường chưa từng lung lay. Cũng bởi vì thời kỳ thịnh thế chẳng cần dung dưỡng quá nhiều anh hùng cường đại, nên cứ thế mà ca múa thái bình, tạo ra một vị nhàn quan Lý Tùng Thanh chẳng chút chí khí lớn lao cũng không có gì là lạ.

Một vị nhàn quan như thế, đúng lý mà nói không thể tồn tại được trong mắt Hoàng đế bệ hạ, nhưng chẳng biết từ lúc nào mà ngài lại ngẫu nhiên triệu kiến Lý Tùng Thanh đơn thân diện thánh, đàm luận sự tình, ngay cả lúc du yến hay săn bắn cũng triệu hần theo hầu sát bên. Tuy thế hai bên lại chẳng nói với nhau mấy lời, càng không thể gọi là có những cử chỉ thân mật, thậm chí có khi Hoàng đế cơ hồ còn chẳng chú ý đến sự tồn tại của hần, xem như phảng phất bên mình vốn là chẳng có bất kỳ một ai.

Một số vị đại thần có sự miễn tuệ sâu sắc vì thế nảy sinh nghi hoặc, cảm thấy lạ lùng, nhưng lại chẳng thể tìm được là lạ lùng ở điểm nào, lại càng không hiểu vì sao Hoàng đế cứ phải giữ lại “kẻ thừa thải” này ở sát mãi bên mình. Chẳng thà hần là một hậu duệ vương công quý tộc, hoặc giả là một mỹ nam tử như Đại học sỹ Lâu Sơ Vân thì còn có thể hiểu được. Đằng này Lý Tùng Thanh lại chẳng phải là vương tôn quý tộc, tướng mạo cùng lắm chỉ là nho nhã đoan chính, mang ra so sánh với “đương triều Phan An” Lâu Sơ Vân(6) hẳn còn thua xa, đến cả Ngụy Tiểu Diễm xem ra còn đẹp hơn hần nhiều.

Nghĩ không ra, thật sự là nghĩ không ra...

Có vị đại thần sinh lòng nghi ngờ quá nặng, nên một ngày kia mang sự việc trình báo với Lục vương gia, vốn là thân đệ được Hoàng thượng sủng ái nhất. Lục vương gia thẳng thắn đáp lại với ý rằng – “Tâm tư Hoàng đế nào phải đầu thú các người có thể nhìn thấu tận cùng, nếu thật là thế thì ngài vàng kia nên để các người ngồi lên cho rồi.”

“Hạ quan nào dám, hạ quan nào dám!” – kể từ đó về sau các đại thần chẳng ai dám vọng động, tự phỏng đoán tâm tư của Hoàng đế bệ hạ đối với Lý Tùng Thanh ra sao. Dù gì thì Lý Tùng Thanh bất luận xét từ

góc độ nào cũng chỉ là một kẻ vô hại chẳng đáng ngại gì.

Lại nói lúc này trên đại điện chiếu theo ánh nhìn của Hoàng đế bệ hạ đối với Lý Tùng Thanh thì thấy hắn tuy không còn liên tiếp gục gặc đầu, nhưng dường như có chút bất an nhúu mặt nhúu mày, cắn chặt môi cố nén tiếng ngáp vắn ngáp dài, chốc chốc lại đưa tay xoa nắn thắt lưng hay khẽ đi đi chân, tựa hồ như không còn có thể gắng gượng nổi nữa..

Sau khi nghị luận xong về việc phòng ngừa bão lụt sau mùa hạ ở Bạch Hà thì Hoàng đế liền bảo – “Hôm nay bãi triều ở đây.”

“Chúng thần cung kính tiễn Hoàng thượng.”

Hoàng đế tề chỉnh rồi đi trong tiếng cung thỉnh của bá quan văn võ đương triều.

A, cuối cùng cũng có thể thả lỏng toàn thân rồi. Lý Tùng Thanh vội vàng vàng rời khỏi đại điện, định bụng sẽ trở về phòng công vụ của mình ngả đầu đánh một giấc, những việc khác từ từ nói sau. Đáng tiếc thay hắn chưa đi được mấy bước đã nghe có tiếng Ngự Tiểu Diễm truyền đến – “Thỉnh Lý đại nhân dừng bước!”

Lý Tùng Thanh khẽ nhúu mày muốn giả vờ như bản thân ngễnh ngãng không nghe rõ, nhưng cuối cùng vẫn phải vừa không cam lòng vừa trở bước – “Ngự đại nhân còn có việc gì sao?”

“Hoàng thượng tuyên triệu ngài đến Ngự thư phòng.”

“Ngay bây giờ sao?”

“Đúng vậy, thỉnh Lý đại nhân lập tức quá bộ đến đó tránh để Hoàng thượng chờ đợi quá lâu.”

Lý Tùng Thanh trưng ra vẻ mặt đau khổ tựa như muốn bảo đợi ta ngủ cho đỡ mỏi rồi sẽ đến, nhưng đã là Hoàng đế triệu kiến thì trên đời này nếu có kẻ nào dám trì hoãn, đoan chắc kẻ đó chán sống rồi. Cuối cùng hắn đành phải thất thểu theo sau Ngự Tiểu Diễm đi về phía Ngự thư phòng.

“Ngự đại nhân, mới này thật sự phải cảm tạ ngài rồi.” – Lý Tùng Thanh chân thành nói.

“Lý đại nhân xưng Tiểu Diễm với tiểu nhân là được rồi, chớ có xưng đại nhân gì đấy sẽ hại chết tiểu nhân.”

“Ngự đại nhân chẳng những là Đại tổng quản hoàng cung mà lại còn là thị quan thân cận bậc nhất bên cạnh Hoàng thượng nữa. Ngài bảo một viên thị lang nhỏ bé như ta gọi thẳng tọc danh của ngài mới là hại chết ta đấy.”

“Lý đại nhân lại bốn cọt tiểu nhân rồi.”

“Thật ra thì..., Tiểu Diễm, người có biết Hoàng thượng triệu kiến ta là có việc gì không?”

“Đợi Lý đại nhân đến đó sẽ tự khắc hiểu được.”

“Ta đây cũng không phải việc gì cũng hiểu được đâu.” – Lý Tùng Thanh vẫn là không thể nhịn được đau khổ thấp giọng nói. Hắn bây giờ chỉ muốn ngủ mà thôi.

“Tâm tư Hoàng thượng thế nào Lý đại nhân hẳn phải hiểu rõ hơn tiểu nhân mới phải.”

“Hắn suy nghĩ gì thì ta đây đến một chút cũng không hiểu.” – Lý Tùng Thanh lẩm bẩm trong miệng, cơ hồ là muốn nói cho chính mình nghe.

Một lát sau hai người đến trước Ngự thư phòng.

“Hoàng thượng, Lý đại nhân đã đến.” – Ngự Tiểu Diễm dừng lại bên ngoài bấm báo vào.

“Bảo hắn vào đây!”

“Thần tuân chỉ! Lý đại nhân, mời vào!”

Lý Tùng Thanh không hành đại lễ mà chỉ cúi người khom lưng hướng về phía Hoàng đế Tống Dục đang ngồi ở ngự án – “Vi thần tham kiến Hoàng thượng.”

Sau khi hần bước vào Ngự thư phòng, Ngự Tiểu Diêu ở bên ngoài đã đóng chặt cửa, để lại một mình hần cùng Hoàng đế ở bên trong.

“Mau đến gần bên trẫm.”

Lý Tùng Thanh vâng lời bước đến gần Hoàng đế, hai mắt kính cẩn rũ xuống. Tống Dục ngược lên cẩn thận nhìn hần, ánh mắt ôn hòa đi mấy phần, ngón tay khẽ lướt qua đôi mắt mệt mỏi mờ mịt – “Đêm hôm qua quả nhiên đã khiến ngươi mệt muốn chết rồi.”

Lý Tùng Thanh giật bắn mình, đảo mắt nhìn quanh xác thực cửa đã được đóng kín mới nhỏ giọng nói – “Nếu Hoàng thượng đã rõ vì thần mệt muốn chết thì vừa rồi sao còn gọi đến vì thần làm gì?”

“Không gọi chẳng lẽ để ngươi mang đầu mình dán xuống mặt đất à? Triều đình là nơi để ngươi muốn ngủ thì ngủ sao?” – Tống Dục trách cứ.

“Vi thần chỉ là chợp mắt trong giây lát, nếu Hoàng thượng không gọi thì căn bản là chẳng ai chú ý đến cả.” – thanh âm Lý Tùng Thanh cơ hồ càng lúc càng nhỏ. Ngủ không đủ giấc sẽ khiến tính tình con người ta dễ sinh cáu gắt, hơn nữa với một kẻ xem giấc ngủ còn quan trọng hơn tính mạng thì việc một đêm chỉ ngủ ba canh giờ khác nào đoạt mạng hần.

Tống Dục hiếm khi thấy hần lộ ra bộ dạng bốc đồng liền mỉm cười bảo – “Ấy là vì trẫm chú ý đến ngươi.”

“Vi thần chẳng làm gì khiến Hoàng thượng phải chú ý cả.”

“Ngươi tức giận sao?”

“Vi thần nào dám.”

“Trẫm chuẩn ngươi dám.” – Tống Dục một phen kéo hần ngồi xuống trên chân mình, mang hần ôm vào lòng, lại khẽ khàng dỗ dành bên tai – “Trẫm quả thật không biết cống được kia lợi hại đến thế. Đừng tức giận mà, lần sau sẽ không dùng đến thứ ấy nữa.”

Được dâng quân vương dỗ dành như thế thì Lý Tùng Thanh sao có thể còn tức giận chứ. Hần cũng lười chẳng muốn giận, chỉ tổ hao tổn khí lực chính mình, mà hần căn bản là không hề nghĩ sẽ tự khiến bản thân thêm mệt mỏi. Cầm giấc mệt mỏi là điều hần không thích nhất. Mỗi khi cùng Hoàng đế làm xong những việc ấy thì hần sẽ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, không chỉ thân thể mệt mà cả tinh thần cũng mệt. Giấu giếm là một chuyện khiến con người ta phiền toái nhất trên đời, nhưng nếu không giấu giếm thì sẽ càng phiền toái hơn gấp cả trăm ngàn lần. Rõ ràng là một người lười nhác đã quen, cuộc đời sợ nhất là những chuyện phiền toái. Có đôi khi Lý Tùng Thanh vì phiền muộn mà suy nghĩ rối rắm rằng vì đâu mà sinh ra nhiều vướng mắc trói buộc hần đến thế. Bất quá hần lúc thường sẽ chẳng vì phiền muộn mà suy nghĩ quá lâu, bởi nếu cứ thế sẽ khiến hần hao tổn tâm tư nên tốt nhất là bớt nghĩ đi vậy.

Có thể ngồi sẽ không đứng, mà có thể nằm thì tuyệt sẽ không ngồi. Lý Tùng Thanh thật sự rất hận chính mình không phải là một con ma ốm yếu để có thể quang minh chính đại nằm dài suốt mười ngày nửa tháng, chẳng sợ ai cảm râm. Nếu được như thế thì ngươi cao hứng muốn ngủ lúc nào thì ngủ, thậm chí người khác còn sợ ngươi chưa ngủ đủ giấc nữa là. Đáng tiếc hần lại là kẻ tứ chi kiện toàn, không bệnh không đau, chỉ có duy nhất một tật xấu là ham thích ngủ, nhưng tật xấu này tuyệt đối không thể là lý do danh chính ngôn thuận để hần tự cho phép bản thân mình khoải lạc. Kỳ thật nếu hần nằm tại giường của chính mình vẫn có thể ngủ đến tám chín canh giờ, mặc dù vẫn chưa đủ nhưng khả dĩ còn có thể chấp nhận được. Nhưng một khi ở bên Tống Dục thì nếu có thể ngủ thẳng giấc khoảng năm canh giờ đã có thể tính là may mắn, nguyên nhân phần lớn cũng chỉ là...

“Tùng Thanh, tiếng kêu của ngươi rất êm tai, trẫm thật sự rất thích. Nếu như ngươi có thể không giữ vững lý trí, kêu thêm vài tiếng cho trẫm nghe thì trẫm cần gì phải hao tổn tâm tư nhiều đến thế trên cơ thể ngươi, thậm chí còn dùng đến cống được gây áp lực cho ngươi cả một đêm trường.” – lời nói của Tống Dục rõ ràng nhuộm màu ngả ngớn nhưng ánh mắt lại có phần nghiêm túc.

Lý Tùng Thanh nghe qua, chẳng buồn giữ lễ quân thần bèn trừng mắt nhìn y – “Rên rỉ dung tục cả một đêm đã mệt muốn chết rồi, hơn nữa yết hầu khô đặc chẳng chút thoải mái. Nếu ngươi muốn nghe sao không tự kêu lên mà nghe.”

“Trẫm mà kêu thì làm gì dễ nghe đến vậy.” – Tống Dục cười cợt nhả – “Nhưng ta nói thế người cũng không e ngại sao?”

“Những chuyện không nên làm đều đã làm cả rồi thì cần gì phải e ngại nữa chứ?” – Lý Tùng Thanh bĩu môi. Thất lưng của hắn trở đau mà vị trí tư mật cũng thế. Hắn chợt nhớ đến hành vi vô độ của Hoàng đế đêm qua, không khỏi rũ mắt xuống.

Hắn không phải không thích sự tình kia, thậm chí đối với việc ân ái giao hoan tràn ngập phong tình cũng nảy sinh vui vẻ. Chỉ là mỗi lần bị tiến công đều khiến hắn mệt mỏi khôn cùng, chỉ muốn ăn no ngủ khỏe. Nhưng mỗi ngày hắn đều kiên trì thượng triều đến mức cả Tống Dục cũng không hiểu nổi nguyên nhân là vì sao. Rõ ràng tâm hắn vốn không đặt tại triều đình, bản thân cũng chỉ là một kẻ tàn mạn nhưng lại tình nguyện lâm triều ngủ gật chứ kiên quyết không chịu vắng mặt một hôm.

Mỗi một người đều có một vài điều cần phải kiên trì, đây chính là đáp án của Lý Tùng Thanh.

Có một lần Tống Dục muốn cưỡng ép hắn nghỉ ngơi không được lâm triều, chẳng dè một kẻ chưa bao giờ nổi giận lại nộ khí xung thiên một trận, khiến Tống Dục dù ngạc nhiên quá đỗi cũng đành xuôi tay đầu hàng, lúc thượng triều phải mắt nhắm mắt mở giả vờ như không thấy hắn đang gật lên gật xuống, dấu lòng rất muốn cưỡng nạnh mang hắn áp chế lên giường ra lệnh nghỉ ngơi.

“Đừng có lần nào cũng khiến ta mệt đến mức như thế là được thôi mà.” – Lý Tùng Thanh đã từng nói như vậy.

“Nhưng trẫm lại không thể kềm chế được, trẫm không thể không có người.” – Tống Dục cũng từng đáp lời hắn như thế.

“Trẫm sao lại say đắm người đến dường này chứ?” – Hoàng đế trẻ tuổi thì thầm tự vấn chuyện mà đến chính mình cũng không thể lý giải nổi. Một nam nhân bình thường thế này rốt cuộc có điểm nào hấp dẫn bản thân y trẫm mê đến vậy – “Phải chăng đó là vì bờ môi của người, hay là vì ánh mắt của người?”

Tống Dục đưa tay vuốt ve gương mặt Lý Tùng Thanh, vân vê bờ môi hắn, bờ môi nhàn nhạt xinh đẹp ẩn hiện sự mềm mại ngọt ngào, mỗi khi bĩu môi lại càng khiến nam nhân bình thường này tăng thêm một phần vẻ đáng yêu như một hài tử. Đã thế ánh mắt hắn lại mờ ảo như làn sương buổi sớm mai, đôi hàng mi khe rũ xuống che giấu con người phía sau hình thành nên ba phần lười nhác. Hơn nữa tính cách vân đạm phong khinh, cái gì cũng không để bụng, hình thành nên năm phần thản nhiên. Tất cả cấu thành chín phần con người Lý Tùng Thanh.

Một phần còn lại kia mơ hồ đến độ cả Tống Dục cũng không thể nắm chắc. Nam nhân mê ngủ này tựa hồ như có một mảnh tâm linh gửi vào trong mộng, được che giấu cẩn thận không để cho bất kỳ ai nhìn thấy.

Tống Dục dừng tay lại, trong lòng chợt phảng phất suy nghĩ muốn từ trên gương mặt này tìm kiếm thứ gì đó, khai mở ra một bảo vật đã ẩn mình thật sâu. Nhưng rồi kẻ kia tựa hồ không còn kiên nhẫn được nữa ngáp dài một tiếng – “Nếu Hoàng thượng đã không còn việc gì thì hãy chuẩn cho vi thần trở về tìm một giấc mộng đẹp đi.”

“Không vội!”

“Ta muốn ngủ!” – Lý Tùng Thanh khẽ chớp đôi hàng mi trưng ra vẻ mặt vô tội. Mỗi khi hắn buồn ngủ bất tri bất giác sẽ toát ra một thứ biểu tình đáng yêu đến cực điểm, khiến mọi người đành phải đầu hàng để hắn đi gặp Chu công.

Sau lưng Tống Dục chợt nổi lên một làn nhiệt lưu, khiến y toàn thân run rẩy không thể kềm chế vươn người hôn lên gương mặt ấy. Y cũng không phản ứng giống những người khác, mỗi khi nhìn thấy biểu tình này của Lý Tùng Thanh lại càng không muốn để hắn ngủ, thậm chí trong lòng phải đoạt lấy hắn, phải tận tình thưởng thức mỹ vật thể gian, dùng không hết thì phải gói lại mang về, phải khiến hắn hoàn toàn chỉ thuộc về mỗi mình mà thôi.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Hứa Thượng thư cầu kiến.” – Ngụy Tiểu Diệu canh giữ bên ngoài chợt cất giọng bẩm báo khiến nụ hôn triển miên giữa đường khựng lại.

“Người trước hết đến ngồi bên kia đi.” – Tống Dục buông tay khỏi Lý Tùng Thanh, khôi phục dáng vẻ uy nghi của một vị Hoàng đế – “Truyền!”

Lý Tùng Thanh vâng lệnh ngồi xuống một bên trường tháp chờ đợi. Có điều hẳn thật sự quá mệt mỏi nên lúc đầu còn miễn cưỡng chống đỡ, sau một lúc từ từ khép hờ hai mắt, cuối cùng cả người không còn khí lực, ngã xuống trường tháp, bất chấp tất cả đi vào mộng đẹp.

Hứa Thượng thư lúc vừa bước vào thấy hẳn cũng ở đó thì chỉ đưa mắt nhìn một khắc chứ không mấy để tâm. Lý Tùng Thanh dạo gần đây thường xuyên được tuyên triệu đến Ngự thư phòng diện thánh, nhất là sau những lúc ngủ gật ở trên triều. Ông ta nghĩ Hoàng đế bệ hạ đại khái là không muốn thấy một tên nhàn quan hưởng không bổng lộc triều đình nên mới tuyên triệu để khiển trách hẳn. Nhưng hôm nay hẳn cư nhiên đã ngủ trên triều mà ở ngự thư phòng lại càng khoa trương gấp bội, trực tiếp tại nơi này nhắm mắt võ giấc như chốn không người. Hứa Thượng thư bình thường đối với sự lười nhác của Lý Tùng Thanh đã ẩn chứa nhiều phê bình kín đáo, hiện nay càng khiến ông khó lòng nuốt trôi việc đại bất kính này. Ông ta liếc mắt nhìn hẳn, suy xét xem có nên thay mặt Hoàng đế trách tội hẳn một phen hay không.

Xuân hàn se lạnh, Lý Tùng Thanh vô ý hắt hơi một tiếng rồi co cụm thân thể lại, tuy vậy hẳn vẫn không tỉnh giấc, tiếp tục chuyển hành trình đi tìm Chu công của mình.

Nhưng tiếng hắt hơi ấy lại khiến cho ánh mắt của Hoàng đế bệ hạ phải chuyển dời về phía hẳn.

“Hoàng thượng, người xem, người xem. Tên oắt con này dám có can đảm không xem ai ra gì, nhất định phải lớn tiếng giáo huấn hẳn một trận đi.” – Hứa Thượng thư trong lòng khắp khởi chờ đợi Hoàng đế chân chính nổi cơn thịnh nộ.

Hoàng đế quả nhiên đứng dậy đi đến gần hẳn. Hứa Thượng thư tựa hồ đã chuẩn bị võ tay trầm trồ khen ngợi, nhưng lại không thể tưởng tượng nổi Hoàng đế lại đón lấy hoàng bào dệt bằng lông cừu từ tay Ngụy Tiểu Diểu, phủ lên người Lý Tùng Thanh, lại còn phân phó Ngụy Tiểu Diểu giúp hẳn tháo giày và mũ ô sa trên đầu xuống, đỡ hẳn nằm thẳng người trên trường tháp, thậm chí còn mang cả gối nhẹ ra kê đầu giúp hẳn ngủ thêm phần thoải mái. Hành động của Hoàng đế tự nhiên như không, chẳng có lấy bất kỳ ngại ngần gì như thể đã từng làm qua hàng trăm ngàn lần vậy.

Hứa Thượng thư há hốc mồm ngạc nhiên, chỉ sợ cảm cũng phải rơi xuống. Hoàng đế tỏ ra như không có việc gì, trở lại tọa ở ngự án tiếp tục cùng ông ta nghị sự, chẳng chút để ý đến Lý Tùng Thanh, tựa hồ đã quên hẳn rồi. Nhưng Hứa Thượng thư mới rồi bị một phen kinh hoảng đến mức không còn chuyên tâm, cuối cùng cũng bừng tỉnh đại ngộ hiểu ra Hoàng đế và Lý Tùng Thanh tốt cùng là kỳ quái ở điểm nào. Hoàng đế cùng vị nhàn quan này từ trước đến nay tỏ ra thái độ không thân không sơ, nhưng lại cực kỳ hòa hợp ăn ý.

Ông ta cẩn thận hồi tưởng, phảng phất cố tình lãng quên, lại phảng phất cố tình mang hẳn đặt tại bên mình... nhưng Hoàng đế bệ hạ là từ lúc nào mà đối xử tốt với Lý Tùng Thanh vậy? Chẳng lẽ là từ sáu năm trước gặp phải thích khách tại yến tiệc mừng xuân ư? Hứa Thượng thư mãi cho đến lúc rời khỏi Ngự thư phòng vẫn còn hoang mang suy nghĩ, nhưng dù ông ta có tò mò muốn biết đến chết đi được thì việc riêng tư của Hoàng đế đến phiên ông ta quản sao?

Sau khi ông ta cáo lui, lại có thêm mấy vị đại thần cầu kiến, ai nấy đều nhìn thấy một Lý Tùng Thanh an ổn say giấc, lại càng thấy rõ hoàng bào của Hoàng đế đang phủ trên người hẳn. Không chỉ thế, vị đại thần này thì thấy Hoàng đế giúp hẳn chỉnh lại chéo áo, vị đại thần kia lại thấy Hoàng đế dùng khăn giúp hẳn lau đi thóa dịch chảy ra trong lúc ngủ, động tác thập phần thân mật. Có người trở mắt, có kẻ cứng lưỡi nhưng tất cả đều như Hứa Thượng thư kinh ngạc tốt cùng, kinh ngạc rồi thì bắt đầu có ý nghĩ hoài nghi mà đảo mắt phỏng đoán bí mật nho nhỏ của Hoàng đế và Lễ bộ Thị lang là gì, thâm tâm gào thét muốn cùng người khác đàm luận một phen.

Thật sự không thể trách những vị đại thần này nhàn rồi quá sinh lắm chuyện thị phi. Công vụ triều đình vì nước vì dân hao tổn tâm tư là chuyện có thừa, nên chuyện phiếm đôi ba câu lúc trà dư tửu hậu là cách tốt nhất để giải tỏa áp lực công việc. Nhưng dù bọn họ ăn gan hùm uống mật gấu cũng không dám lấy chuyện của Hoàng đế bệ hạ ra mà bàn tán, chỉ có thể trong lòng tự trấn an chính mình rằng Hoàng thượng thật sự là một Hoàng đế tốt, yêu dân như con.

Ấy vậy mà sao trong lòng lại ghen ứ khó chịu thế này?

Trên đời này vốn không có bí mật nào giấu kín mãi được, chỉ có những bí mật vốn không thể nói cuối cùng cũng đành lộ ra.

Lúc này Lý Tùng Thanh còn đang say sưa mộng đẹp hoàn toàn không biết chính mình đã trở thành nhân vật chính trong một chuyện tai tiếng bậc nhất của triều đại. Thật đáng mừng, thật đáng mừng (mới là lạ!)

o0o

---

(1) tứ lưỡng bát thiên kim : là kiểu nói nước đôi không ủng hộ cũng không phản bác phía bên nào.

(2) hữu đạo thị bất tại kỳ vị, bất luận khởi sự : sự việc chưa từng gặp qua nên không dám lạm bàn.

(3) trung dung chi đạo : Trung Dung là một trong bốn quyển của bộ Tứ Thư theo triết học Nho gia, ba quyển còn lại là Đại Học, Luận Ngữ và Mạnh Tử, hợp cùng với Ngũ Kinh của Khổng Tử (Thi, Thư, Lễ, Dịch, Xuân Thu) thành chín bộ sách chủ yếu trong giáo dục của Nho gia. Trước đây hai bộ Trung Dung và Đại Học vốn nằm trong Kinh Lễ của Khổng Tử, sau này mới được các học giả đời Tống tách ra làm hai quyển riêng.

Đạo trung dung do Khổng Tử truyền dạy là nói về cách giữ cho ý nghĩ và việc làm luôn luôn ở mức trung hòa, không thái quá, không bất cập và phải cố gắng ở đời theo nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, cho thành người quân tử, để cuối cùng thành thánh nhân.

(4) thuyết giả vô tình, thính giả hữu ý : người nói vô tình mà người nghe thì cố ý.

(5) Chu Công : tức Cơ Đán, em trai của Chu Võ Vương Cơ Phát, cũng là một trong các vị khai quốc công thần của nhà Chu. Trong Luận ngữ còn nhắc đến việc Khổng Tử luôn nằm mộng thấy Chu Công, nếu như lâu mà không thấy mộng thì Khổng Tử cho là mình đã suy rồi. Ở trường hợp này ý chỉ Lý Tùng Thanh cũng muốn giống như Khổng Tử đi tìm Chu Công trong giấc mộng.

(6) Phan An : là một mỹ nam tử nổi tiếng thời Tống.

(7) Lời người edit : cụm từ “mới là lạ” ở cuối chương là nguyên văn của tác giả, không phải lời người edit tự động thêm vào.

o0o

2. Chương 2

Chương 2

Tống Huyền vừa sải bước tiến vào Ngự thư phòng đã thấy Lý Tùng Thanh đang kê cao gối võ giắc, trên người còn phủ hoàng bào thì không khỏi sửng sốt, cẩn trọng hỏi – “Tam ca, như thế này không phải là điều kiêng kỵ hay sao?”

“Chẳng có gì đáng để kiêng kỵ cả.” – Hoàng đế lãnh đạm đáp.

“Vậy vì sao không trực tiếp phong hấn thành Thượng quân, như thế chẳng phải có thể quang minh chính đại hơn à?”

“Người hiểu được tính tình của hấn ra sao mà.”

“Đúng vậy, người của Lý gia từ trên xuống dưới đều là những kẻ bướng bỉnh đã thành thói.” – Tống Huyền cười tỏ ra hiểu biết.

“Tiểu Lục, người đến tìm trẫm có việc gì?” – Hoàng đế hỏi.

“Tam ca có biết việc Tiểu Thất ở Sở Nam không?”

“Khẩn địa truân lương, chiêu binh mãi mã.(1)”

“A, người đã biết cả rồi sao?”

“Khắp thiên hạ này đều là đất đai của trẫm.”

“Tam ca, thần đệ vạn phần bội phục ngài, khó trách dân gian truyền tai nhau rằng ngài là vị hoàng đế thiên lý nhân, dù trên đời xảy ra việc gì cũng không thể che mắt được ngài.”

“Tiểu Thất không có tâm tư mưu phản.”

“Thế sao hấn lại làm ra những việc khiến người ta phải dễ dàng hoài nghi vậy chứ?”

“Hấn chính là đang nghĩ hướng đến trẫm hỏi xin một người.”

“Là ai?”

“Tiểu Diểu!”

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng rơi vỡ loảng xoảng, ngoảnh ra thì thấy Ngụy Tiểu Diểu đang đứng ở đấy, dưới chân là một chén hương trà Hồ Tân đã vỡ nát, trên gương mặt thanh tú nõn nà hiện lên vẻ nhột nhạt lo sợ đáng hoài nghi.

“Tiểu nhân đáng chết!” – Ngụy Tiểu Diểu cuống quýt ngồi xuống thu nhặt những mảnh vỡ.

“Người vào đây!” – Tống Huyền bước đến kéo hấn vào Ngự thư phòng, nóng mặt chất vấn – “Tiểu Diểu, người rốt cuộc là đang cùng Tống Vỹ bày ra trò quỷ quái gì?”

“Àn... đừng ồn ào...!” – đột nhiên bị tap âm quấy nhiễu giấc ngủ nên Lý Tùng Thanh mơ màng thốt ra mấy lời vô nghĩa.

“Tiểu Lục, nhỏ tiếng một chút.” – Hoàng đế đến bên Lý Tùng Thanh chỉnh lại áo choàng cho hấn, vén mấy sợi tóc mai ra sau vành tai rồi cúi người thì thầm – “Không có việc gì đâu, người tiếp tục ngủ đi.”

Tống Huyền thấy thế không nhịn được đảo cặp mắt trắng dã mấy vòng, hoàn toàn không nghĩ đến sự sủng ái của Hoàng đế đối với Lý Tùng Thanh đã đến mức này. Tống Huyền vô phương lý giải Hoàng đế ca ca anh tuấn ngất trời, văn võ song toàn của hấn vì cái gì lại xem trọng một Lý Tùng Thanh tài mạo bình thường như thế. Tuy rằng người này là nhị cữu tử(2) của hấn nhưng không thể không thẳng thắn thừa nhận rằng trong Lý gia huynh đệ tỷ muội thì hấn là tầm thường nhất. Nam tử nữ tử của Lý gia kẻ thì anh tuấn người thì kiều diễm, mỗi người đều có dáng vẻ xuất chúng riêng, chỉ độc mỗi Lý Tùng Thanh như thế một chú vịt xấu xí lạc giữa đàn thiên nga.

Lại nói ngược về bốn năm trước Tống Huyền nghênh đón muội muội của Lý Tùng Thanh là Lý Tùng Đồng vào đại môn trở thành chính thất Vương phi, bởi vậy Lý Tùng Thanh và Hoàng đế bề hạ tính ra có quan hệ thông gia với nhau.

Trở lại thời điểm hiện tại, Ngụy Tiểu Diểu bị lôi kéo đến thần sắc không che giấu nổi sự hoang mang sợ hãi.

“Tiểu Diểu, người và Tiểu Thất rốt cuộc là có chuyện gì? Vì sao trước đây bản vương chưa từng nghe nói các người có liên quan gì đến nhau cả? Người mau thành thật khai ra rõ ràng đi.” – Tống Huyền hạ giọng.

“Hồi bẩm Vương gia, tiểu nhân không biết” – Ngụy Tiểu Diểu nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, trở lại làm một Đại tổng quản cung kính cẩn trọng.

“Đừng sợ, chúng ta xem như là thanh mai trúc mã của nhau, bản vương và Hoàng thượng nhất định sẽ không gây khó dễ gì cho người.”

“Tiểu Lục, người chính là đang khiến hấn khó xử. Chuyện của Tiểu Thất người không cần quá bận tâm làm gì.” – rồi quay sang hạ lệnh – “Tiểu Diểu, người lui xuống đi!”

“Dạ, tiểu nhân cáo lui.” – Ngụy Tiểu Diểu lui ra.

“Tam ca thật sự yên tâm về Tiểu Thất đến vậy sao?”

“Người có thời gian lo lắng chuyện của Tiểu Thất không bằng mang hết tâm tư đặt tại nơi đệ tức(3) đi. Nghe bảo nàng ấy đang mang thai đứa con thứ hai. Phải chăng đây là chuyện thứ hai người đến tìm trẫm để nói?”

“Thần đệ bây giờ không chỉ hoài nghi ngài có thiên lý nhãn mà còn có cả thuật đọc tâm nữa kìa.” – Tống Huyền tuy lòng bội phục sát đất nhưng ngoài miệng vẫn buông lời chòng ghẹo – “Cũng không rõ đến lúc nào Lễ bộ Thị lang sẽ từ nhị cửu tử trở thành hoàng tẩu tử(4) của thần đệ đây?”

“Hắn là một nam nhân.”

“Thần đệ đương nhiên biết hắn là một nam nhân. Nhưng Đại Thiệu chúng ta trước đây đã có mấy vị Thượng quân chính là tình nhân được công khai của Hoàng đế, địa vị so với chính cung phi tần cũng không mấy cách biệt. Hoàng thượng đối với hắn đã thật lòng nảy sinh ái tình thì phong hắn làm Thượng quân chẳng phải chính là thừa nhận hắn đấy sao?”

“Người có bao giờ muốn cưỡng ép Lý Tùng Đồng trở thành thiếp thất của ngươi không?”

“Đương nhiên là không!” – Tống Huyền đang khẳng định như chém đinh chặt sắt đột nhiên khựng lại hỏi – “Nhưng cũng còn tốt hơn phải chịu cảnh không danh không phận, không thể quang minh chính đại gặp nhau mà cứ phải tránh tránh né né. Tam ca, huynh có biết thường dân bá tánh gọi những người như thế bằng danh từ gì không?”

“Nhân tình?”

“Thần đệ cái gì cũng chưa nói đâu đấy!”

Hoàng đế cười mắng nhẹ một câu – “Nhìn khắp thiên hạ cũng chỉ có ngươi dám trêu chọc trẫm thế này.”

Tống Huyền khoa trương đáp lại bằng một lễ – “Cảm tạ Hoàng đế bệ hạ đối với thần đệ có xiết bao ưu ái cùng bao dung.”

Huynh đệ bàn bạc đôi ba việc nhà rồi Tống Huyền cáo lui. Trước khi đi lại nhịn không được nói rằng – “Tam ca, thần đệ vốn không hiểu được huynh và nhị cửu tử của thần đệ sẽ che giấu đến lúc nào. Nhưng kỳ thật nếu muốn người khác không biết thì trừ phi mình đừng làm. Đương nhiên nếu là huynh cố ý thì không cần bàn luận thêm gì nữa.”

Hoàng đế trước lời này chỉ cười không đáp.

Sau khi Tống Huyền rời khỏi, Ngụy Tiểu Diễm liền bưng một chén trà khác tiến vào.

“Tiểu Diễm, nếu trẫm phái người đến chỗ Thất Vương gia thì người có nguyện ý hay không?”

Ngụy Tiểu Diễm quỳ xuống thưa – “Hoàng thượng sai tiểu nhân đi đâu tiểu nhân sẽ đi đến đó.”

“Trẫm không phải muốn mang người giao cho Thất Vương gia mà là muốn người đi thị sát hắn. Ngày mai trẫm sẽ xuống chiếu để người ba ngày sau hộ tống Lý Tùng Thanh thay trẫm tuần tra Sở Nam.”

“Hoàng thượng, đường từ kinh thành đến Sở Nam xa xôi cách trở, hơn nữa nếu là công vụ tuần tra chỉ e Lý đại nhân sẽ rời khỏi kinh thành để phải mất mấy tháng.” – Ngụy Tiểu Diễm nhắc nhở.

“Để cho hắn ra ngoài ít lâu cũng tốt thôi. Trẫm tạm thời đem hắn giao cho người chiếu cố.”

“Dạ, tiểu nhân tất sẽ tận tâm hầu hạ Lý đại nhân.”

Hoàng đế cười nhạt bảo – “Là chiếu cố, không phải hầu hạ. Hắn sẽ không thích người đối với hắn như một bảo mẫu. Về phần Thất Vương gia thì còn tùy vào khả năng ứng biến của người.”

Ngụy Tiểu Diễm mím chặt môi vì chính mình mà thanh minh – “Hoàng thượng, tiểu nhân từ nhỏ đã theo sát bên cạnh người, đối với Thất Vương gia cũng chỉ là sơ giao, tuyệt đối chẳng xảy ra việc không thể để ai biết.”

“Trẫm hiểu! Đến lúc đó là biệt ly hay lưu lại chỉ tùy ở bản thân người muốn thế nào thì làm thế ấy, trẫm tuyệt đối không can thiệp vào quyết định của người.” – Hoàng đế nói – “Mau lui xuống chuẩn bị đi!”

“Dạ, tiểu nhân cáo lui.”

Lý Tùng Thanh vẫn say sưa giấc nồng không biết trời trăng gì, càng không hay bản thân sắp phải bôn ba dặm trường, ngủ đến khi thảng giấc mới tỉnh dậy. Đến lúc tỉnh lại thì bên ngoài vằng dưng đã xuống núi, hiển nhiên đã sắp hoàng hôn. Hắn duỗi thân người ngồi dậy khiến áo choàng rơi xuống thất lưng.

“Đã tỉnh rồi sao?” – Tống Dục hỏi.

“Phải!”

Tống Dục tiếp tục phê duyệt tấu chương, Lý Tùng Thanh đi giày vào rồi im lặng ngồi nhìn. Một tên cung nhân mang một chiếc bàn nhỏ đặt lên trường tháp, một cung nhân khác dùng khay mang đến một chén cháo đậu phụ thơm ngào ngạt, là món Hoàng đế đặc biệt phân phó ngự thiện phòng làm riêng. Tống Dục hiểu rõ khẩu vị của Lý Tùng Thanh, kẻ này không dùng hũn chướng(5) yến sào hay bất kỳ món ăn trân quý nào mà chỉ thích những món rau xanh đậm bạc. Bất quá món ăn do ngự thiện phòng của hoàng cung làm ra dầu có là rau xanh bình dân đến mức nào cũng mang theo mười phần quý khí, chẳng hạn như đậu phụ này tựa như một chiếc chén ngọc thạch thanh thủy đẹp mắt, khiến người ăn vào thêm phần mỹ vị.

“Nhân khi còn nóng, dùng trước một ít lót dạ, đợt lát nữa cùng trầm dùng qua dạ thiện.” – Tống Dục lên tiếng nói.

“Ừm!” – Lý Tùng Thanh thờ ơ khuấy nhẹ chén cháo. Tuy rằng ngủ cả một ngày chưa ăn chút gì nhưng lại không thấy đói, ăn chưa được hai miếng đã bụng muốn.

“Sao không ăn thêm một ít?” – Hoàng đế tuyệt nhiên không ngẩng đầu dậy, mắt rõ ràng vẫn chú ý vào tấu chương mà sao có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của hắn một cách cực kỳ thần bí.

“Không muốn ăn.”

“Thân mình có chỗ nào không khỏe à?”

“Không có!”

“Mất hứng?”

“... Người vốn có thể để ta đến Thính Hạ Lâu an giấc” – để hắn ngủ lại tại nơi này lại còn dùng hoàng bào đắp cho hắn đã không còn có thể dùng bốn chữ “yêu dân như con” để lấp liếm như trước đây nữa rồi.

“Chỉ là người ngủ say quá, trầm không nổi đánh thức người dậy.”

“Đã có những ai đến đây rồi?”

“Hứa Thượng thư, Hoàng Thượng thư, Tả tướng(6), Đại tư mã(7), Thẩm Tướng quân, còn có cả muội phu(8) của người nữa.”

Lý Tùng Thanh nhăn mặt nhíu mày – “Người là cố ý để họ thấy?”

“Người suy nghĩ quá nhiều!” – Tống Dục buông tấu chương đến ngồi bên cạnh, tay bưng chén cháo múc lấy một muỗng dứt cho hắn – Ba ngày sau người thay trầm đến Sở Nam tuần tra.”

“Một mình ta đi?” – Lý Tùng Thanh ngoan ngoãn ăn muỗng cháo đậu phụ do đích thân Hoàng đế bệ hạ dứt cho.

“Trầm phái Ngự Tiểu Diêu đi cùng với người.”

“Ta đã lâu lắm rồi không rời khỏi kinh thành đến nơi nào xa như thế.”

“Người có thể thuận đường đi thăm viếng tam đệ của người.”

“Vậy khi nào ta phải hồi kinh?”

“Đương nhược mạch thượng hoa khai thời, khả hoãn hoãn quy.”(9) (Chưa đến lúc hoa nở trên ruộng đồng thì cứ thông thả chờ vội quay về)

Lý Tùng Thanh khẽ nheo mắt, ý cười dâng lên trong đôi con ngươi trong veo như nước, hương cháo vương nơi khóe miệng cũng trở nên ngọt ngào – “Hoàng thượng, vi thần nhắc nhở ngài rằng vi thần là Lễ bộ Thị lang chứ không phải Ngô Việt Vương phi của ngài.”

Tống Dục buông bát kéo hẳn đến ngồi trên đùi mình, liếm đi vệt cháo còn vương trên khóe môi, dán chặt môi mình vào đôi môi ngọt ngào sáng loáng kia, nụ hôn nồng nàn triền miên – “Trẫm có lúc cũng muốn cùng người quang minh chính đại, đường đường là thiên tử mà mỗi khi muốn gặp gỡ ái nhân của mình cũng phải lén lén lút lút thì còn ra thể thống gì nữa?”

Y cảm thấy đôi môi Lý Tùng Thanh rất ngọt ngào, hơn nữa lại càng lúc càng ngọt, khiến y thường xuyên không thể kiềm chế mang hẳn ra ăn sạch sẽ từ đầu đến chân. Lý Tùng Thanh chủ động hé miệng để đầu lưỡi Tống Dục đi vào, cùng hẳn triền miên động chạm, vừa hôn vừa nói không thành lời – “Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm bên ngoài.”

“Người đấy!” – Tống Dục tức giận cắn môi hẳn. Lúc chấm dứt nụ hôn, y kéo hẳn gắt gao ôm sát vào lòng – “Cùng trẫm ở bên nhau thật sự miễn cưỡng đến vậy sao?”

Miễn cưỡng ư? Lý Tùng Thanh trong lòng thừa nhận lúc bắt đầu không phải là không có. Hẳn từ trước đến nay luôn kiêng kỵ tự giữ mình, hẳn không tìm phiền toái, phiền toái cũng không tìm hẳn. Nhưng trên đời này phỏng có chuyện gì so với chuyện cùng Hoàng đế phát sinh quan hệ âm muội là phiền toái hơn đâu? Lúc ban đầu hẳn không tránh khỏi những mê hoặc mờ mịt, không hiểu nổi Hoàng đế vì cái gì mà xem trọng mình. Tuy rằng hẳn không vui vẻ khi bị nam nhân đặt dưới thân, nhưng cũng lười nhác chống cự. Hoàng đế là ai? Là kẻ nắm trong tay quyền lực khuynh đảo thiên hạ chúng sinh, phản kháng cũng chỉ là uống công chính mình. Cái được gọi là vì bảo toàn trinh tiết thà chết không chịu khuất phục cứ để người khác nhận lãnh lấy đi, còn Lý Tùng Thanh hẳn thầm nghĩ bản thân mình chỉ cần như con lười nhỏ(10) cả ngày nằm úp sấp thế là đủ rồi.

Hẳn vốn tưởng rằng Hoàng đế chỉ là hứng thú mới mẻ nhất thời, đối với hẳn chẳng kéo dài được bao lâu, chỉ cần nhẫn nại qua một thời gian thì sẽ an ổn cả thôi. Nhưng sự tình lại vượt xa toàn bộ dự kiến của hẳn. Tình cảm của hai bên như những giọt nước, từng giọt, từng giọt một kiên trì bền bỉ tích lũy qua bao nhiêu ngày tháng, không thể tự chủ được mà mỗi một ngày lại càng đậm tình hơn một chút, cho đến bây giờ tựa hồ đã là người này không thể sống thiếu người kia. Hẳn cũng đã có thể mơ hồ xác định Hoàng đế đối với hẳn không phải là nhất thời cảm thấy mới mẻ, mà chính bản thân mình cũng rất thích ngài. Dần dà chuyện giấu giếm người khác trở thành một chuyện vớ vẩn bậc nhất, nhưng nếu không giấu thì sẽ còn vớ vẩn gấp trăm lần.

Cũng có những lúc hẳn nghĩ phải làm sao để tình cảm của chính mình có thể công khai ra ánh sáng, nhưng đối tượng lại là Hoàng đế bệ hạ. Nếu công khai thì phiền toái sẽ âm ỉ kéo đến khiến hẳn mệt mỏi đến chết không thôi. Nếu chuyện ái tình của hẳn và Hoàng đế mà bị bại lộ thì điều trước tiên hẳn nghĩ mình sẽ làm là bỏ trốn mất dạng. Hẳn sẽ chạy đến một nơi không ai tìm được và ở đó cả đời, giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Mặc hẳn yếu đuối cũng được, cười hẳn thấp hèn cũng tốt. Trung dung chi đạo của nhân sinh được chẳng hay chớ, chỉ cần có thể tiêu điều tự tại là tốt lắm rồi. Được vậy thì hẳn tình nguyện đem chính mình vùi lấp làm một chú lạc đà nơi sa mạc mênh mông cát vàng kia. Chỉ là...

“Vì sao lại cứ mãi lưu luyến bên nhau không rời?” – Lý Tùng Thanh trầm giọng hỏi Tống Dục mà lại như đang hỏi chính mình. Hẳn có lúc ngẫu nhiên nghĩ nếu sáu năm trước mình không tham ngủ, không vô tình bị thích khách đâm ột nhát khiến Hoàng đế chú ý đến sự tồn tại của mình, có phải chẳng hôm nay cũng sẽ không cùng ngài phát sinh bất kỳ chuyện gì. Hẳn nên cảm tạ hay là nên oán hận tên thích khách không có mắt kia, cư nhiên lại bắt đi một viên quan vô quyền vô thế như hẳn làm con tin.

Vị Hoàng đế chưa bao giờ thờ dài đột nhiên âm thầm phán một câu – “Có lẽ là do duyên phận.”

“Chỉ e đây là nghiệt duyên.”

“Cho dù là nghiệt duyên thì trẫm cũng muốn khiến cho thứ nghiệt duyên này trói chặt hai chúng ta cả một đời.”

“Cả đời... thật sự có thể là cả đời ư...?” – ngữ giọng của Lý Tùng Thanh trở nên mê man, ánh mắt cũng đã mơ hồ.

“Dĩ nhiên là có thể!” – Tống Dục kiên định nâng cằm hẳn lên nhìn chăm chú – “Lý Tùng Thanh, Lý Tùng Thanh, trọn một đời này người nhất định là của trẫm.”

Lý Tùng Thanh im lặng nhìn Tống Dục hồi lâu, có chút dăm chiêu rồi bình thản buông một tiếng “A!” vô thường vô phạt, từ chối đưa ra ý kiến, sau đó ngáp dài một cái – “Người còn có việc, ta lại ngủ một lát nữa, khi nào dùng bữa thì gọi ta.” – nói xong liền kề môi hôn tình nhân Hoàng đế của mình, rồi ngả đầu tiếp tục làm việc hần yêu thích nhất trên đời, ngủ.

Tống Dục khê cười một tiếng, giận dỗi búng mũi hần rồi lại bắt giắc xoa nhẹ gương mặt kia. Yêu hần chính là vì vẻ tự nhiên bình thản, là vì sự yên tĩnh phong thanh, nhưng cũng chính những thứ ấy khiến người ta vô cùng phiền não, chẳng biết trong tâm can hần bản thân mình chiếm hữu được bao nhiêu phần trọng yếu.

“Tùng Thanh, người để ý đến ta nhiều một chút có được không?” – Hoàng đế trẻ tuổi nhẹ nhàng thì thầm bên tai người đã say giấc nồng kia, chẳng biết những tâm tình này có lặng lẽ theo người vào trong mộng đẹp hay chăng?

Đại Thiệu Hoàng đế sao lại có thể cùng một vị Lễ bộ Thị lang nhỏ nhoi nảy sinh quan hệ cơ chứ? Thế nhưng thái độ chiếm hữu mờ ám này lại khiến không ít người phải nảy sinh nghi vấn.

Nếu nói về duyên phận của hai người thì phải ngược dòng thời gian trở về bảy năm về trước.

Đức Trị năm thứ tư, cứ mỗi sáu năm tổ chức đại khảo thí một lần, số lượng cử nhân ở các môn huyện cùng với Quốc tử giám sinh(11) đủ tư cách cộng lên trên ba trăm người, cùng bước vào kỳ thi hội, sau đó chọn lấy một trăm người đứng đầu bước vào kỳ thi đình do đích thân Hoàng đế giám sát việc thi vấn đáp, điểm ra ba vị tiến sỹ xếp giáp đầu, mười sáu vị cống sỹ xếp giáp thứ hai, còn lại cống sinh xếp giáp thứ ba, tùy theo năng lực mà phong quan hàm lục chức hoặc bị chức(12).

Nói tóm lại đây chính là kỳ khảo thí cao nhất trong cả nước.

Lý Tùng Thanh năm đó mười chín tuổi bị lão đại của Lý gia là Lý Tùng Ngân sử chiêu vừa dăm vừa xoa, buộc lòng phải cùng với lão tam của Lý gia là Lý Tùng Huyền cùng nhau ứng thí. Hần chẳng có chút nguyện ước đi vào quan lộ, chỉ cầu một chân chương quây do lão đại ban cho đã đủ thỏa mãn rồi. Nhưng Lý Tùng Ngân vì muốn mở rộng bản đồ gian thương của mình, cho rằng trong nhà phải có kẻ đội mũ ô sa thì sẽ như hổ mọc thêm cánh, nên ép lão nhị cùng lão tam ngày đêm đèn sách, mong mỗi đến ngày bọn họ có thể đảm đương một chức quan giúp y tạo vây tạo cánh mưu đồ đại lợi.

Khi danh sách cống sinh được công bố, Lý Tùng Ngân cực kỳ vui vẻ, bởi cả hai đệ đệ đều được chọn bước tiếp vào kỳ thi đình. Cho dù không thể vào được hai giáp đầu thì chỉ cần chiếm được một vị trí trong đệ tam giáp cũng đã quá đủ để tìm một tước quan, chuyện thăng tiến sau này cũng xem như không có vấn đề gì.

Lý Tùng Thanh từ nhỏ cũng thích đọc sách, đáng tiếc kinh, sử, tử, tập, giáo điển quốc sách đều là do người khác nhồi nhét bắt đọc, đọc vào chẳng miêng lại cứ thế bay biến mất cả. Thứ duy nhất hần thích đọc cũng chỉ có chương hồi diễn nghĩa, tạp thư dã sử hoặc việt không lịch sử. Bởi vậy mỗi lần hỏi đến hần đều vất vát óc, tỉ như ra đề vạn vạn ngôn thư, thì hần chỉ cần có thể viết ra ba ngàn chữ cũng đã là đại hạnh. Chính vì thế, hần không khỏi hoài nghi chính mình có thể vượt ải vũ môn tầng tầng khảo thí liệu có phải do Lý Tùng Ngân ở phía sau dùng tiền đút lót hay chẳng, không giống như Lý Tùng Huyền là bằng thực lực mà tranh được một vị trí.

Kỳ thi đình tuy trên danh nghĩa là đích thân Hoàng đế khảo thí, nhưng thực tế chỉ do quan chánh chủ khảo đứng ra chủ trì, rất ít người có thể khiến cho Hoàng thượng phải tự mình vấn đáp. Lúc bình thường chỉ cần ngài nghe qua khoảng năm mươi người ứng đối đã thấy mệt mỏi chán nản, vậy nên những kẻ xếp phía sau thật thiệt thòi, muốn tìm cơ hội tranh thủ sự chú ý của ngài đã khó nay càng khó thêm.

Lý Tùng Huyền xếp thứ mười bảy, thuộc về nhóm thi đầu tiên. Lý Tùng Thanh xếp thứ chín mươi hai, thuộc về nhóm thi cuối cùng. Hần ở bên ngoài đợi chờ điểm danh lâu đến mức ngủ gà ngủ gật. Mãi cho đến khi có lệnh tuyên triệu nhập điện mới néo đuôi tự thanh tỉnh đầu óc.

Sau khi phủ phục hành lễ với vị Hoàng đế trẻ tuổi cao quý ngự trên ngai vàng, Lý Tùng Thanh cúi đầu đứng im cúi đầu nghe những kẻ xếp phía trước mình cao cao đàm luận. Bọn họ nói năng thật đông đặc

hùng hồn mà sao hần nghe qua chẳng khác gì cáo phó, lại không thể ngăn cơn buồn ngủ tiếp tục kéo đến, mắt cứ nhắm xong lại mở, mở rồi lại nhắm, thống khổ tột cùng.

...

Hần muốn ngủ... sao mãi lại chẳng xong thế này? Hần thật sự muốn ngủ...

“Lý Tùng Thanh... Lý Tùng Thanh...”

Danh tánh này nghe sao có vẻ quen thuộc thế nhỉ...? Trong cơn hoảng hốt, có kẻ nào đã thôi cho hần một quả – “Đang gọi người kia.”

À, là ta! Lý Tùng Thanh cố vận mười phần công lực chống hai mí mắt mình lên, vội vàng bước ra khỏi hàng. Quan chủ thẩm thấy hần mặt mày đờ đẫn, hai mắt vô thần, trông qua chẳng lấy gì là thông tuệ bèn chọn một câu đơn giản nhất để hỏi – “Quân thử vấn, thiên hạ hà dĩ an?” (Hoàng thượng hỏi rằng, thiên hạ dùng thứ gì để an định)

Hần không giống những người khác thao thao bất tuyệt hùng mưu vĩ lược, chỉ trả lời một câu ngắn gọn – “Dân thực túc tắc thiên hạ an. Dân dĩ thực vi thiên bá.”(13) (Cơm ăn áo mặc của lê dân bá tánh chính là thứ giúp thiên hạ an định. Dân thì lấy cái ăn làm điều quan trọng hàng đầu)

“Chỉ thế thôi sao?”

“Phải!”

“Người nói thêm một vài ý nữa đi, sẽ không sao đâu.” – Chánh chủ khảo cho hần thêm một cơ hội nữa.

“Dưỡng đức ư dân, thiên hạ vô nguy.”(14) (Dưỡng đức vì dân, thiên hạ không sợ sẽ nguy biến)

“Còn gì nữa?”

Vẫn còn muốn nữa sao? Lý Tùng Thanh cố gắng vắt óc sau cùng mới nói – “Thiên hạ mạc phi hoàng thiên hậu thổ, thị dĩ hoàng tâm định tắc dân tâm an, nhân thánh thiên tử thọ vô cương.”

(Thiên hạ không phải là thiên hạ của riêng mình Hoàng đế. Hoàng đế phải biết dùng tâm tư của chính mình mà an định tâm tư lê dân bá tánh, tu dưỡng theo bậc thánh hiền sẽ được vạn thọ đến cuối đời.)

Khắp cả đại điện nhất thời tĩnh lặng như thình.

Lý Tùng Thanh thật sự rất muốn làm rõ xem mình đã nói gì mà tất cả những người đang có mặt đều nhất nhất im bật như thế. Hần hoàn toàn không hề hy vọng rằng mình ở kỳ thi đình thể hiện tài năng, chỉ cầu mau chóng có thể trở về nhà ngủ. Tăng sáng trời chưa rạng đã bị dựng đầu dậy nhập cung rồi còn gì, như thế khác nào giết hần chứ.

Quan chánh chủ khảo nhìn hần từ đầu đến chân như nhìn thấy quỷ, lòng thầm nghĩ tiểu tử này thật to gan dám lên giọng dạy dỗ Hoàng đế cái gì gọi là “nhân thánh thiên tử”, có khác nào ám chỉ hoàng đế không biết tu dưỡng theo đạo thánh hiền.

“Khanh nghĩ như thế nào là nhân thánh thiên tử?” – Hoàng đế bệ hạ đột nhiên lên tiếng khiến ai nấy đều hoảng sợ.

Lý Tùng Thanh tuy hơi cả kinh nhưng vẫn cố gắng đáp lời – “Thực dân thực, tư dân tư, hoan đồng dân hoan, ưu đồng dân ưu, ái dân sở ái, ác dân sở ác, kính dân nhược hồ, thị dân như thương.”

(Ăn thứ dân ăn, nghĩ điều dân nghĩ, vui cùng việc dân vui, lo cùng việc dân lo, yêu dân khắc dân yêu lại, tác ác với dân khắc sẽ bị dân tác ác lại, kính dân như sợ hổ, nhìn thấu những nỗi đau của dân)

“Lời của khanh ý nói thiên tử chẳng có thứ gì là của mình bởi tất cả đều thuộc về thiên hạ chúng sinh?”

“Hoàng giả thường ngôn “trẫm tức thiên hạ”, thiên tử mục(15) chi thiên hạ dân, vô dân, vô thiên hạ.”

(Bậc đế vương vẫn thường nói “trẫm tựa như thiên hạ”, thiên tử là kẻ chặn dất thiên hạ chúng sinh, không có dân lấy đâu ra thiên hạ?)

Đại điện càng lúc càng lặng im.

Kỳ thật những lời Lý Tùng Thanh nói đều là những đạo lý từ xưa đến nay chẳng có gì mới, có khác chăng là có dám đứng trước mặt Hoàng đế mà rao giảng hay không. Ngay cả lời “trăm tức thiên hạ” đầy bất kính cũng dám nói ra thì người này nếu không phải ngu dốt thì chắc chắn là có dũng khí rất to lớn. Hết thấy những người có mặt đều vì hấn mà toát mồ hôi lạnh.

Hoàng đế vẻ mặt vẫn chẳng tỏ ra thịnh nộ, ngược lại còn cười phán rằng – “Những lời khanh nói chí phải.”

Quan chánh chủ khảo từ nãy đến giờ vẫn ngồi im theo dõi sự tình, nay thấy Hoàng đế bệ hạ tựa hồ như rất ứng ý với Lý Tùng Thanh này liền dùng bút điểm một dấu chu sa ngay tên của hấn.

Mèo mù vớ được cá rán!(16) Lý Tùng Thanh đại để chính là vì những lời đó mà may mắn được điểm chọn vào đệ nhất giáp, đứng ở vị trí thám hoa, phong hàm chánh ngũ phẩm, giữ chức Hộ bộ Lang trung(17). Còn Lý Tùng Huyền nhờ thực tài mà đề danh bằng vàng, trở thành Tân khoa Trạng nguyên, được phong hàm chánh ngũ phẩm, phái đến Phó Hà tiếp nhận chức vụ Đốc phủ.

Hai vị đệ đệ cùng một kỳ khoa cử đậu vào đệ nhất giáp, một người ở lại triều đình làm tiểu quan, người kia đến địa phương khác làm đại quan, hết thấy đều là những chức quan béo bở, Lý Tùng Ngân thiếu chút nữa cười đến sái quai hàm. Hấn ta lập tức đốt pháo ăn mừng ba ngày ba đêm, mở yến tiệc mời mọi người đến ăn mừng. Tuy rằng phải chịu thu tiền mới được vào yến tiệc, song cũng có không ít kẻ lăm tiền nhiều của muốn dựa hơi tìm đến, giúp cho Lý Tùng Ngân thuận tiện một công đôi chuyện, tính đường sinh kế làm ăn. Nói tóm lại là cả một vùng trời vui như trời giáng!

Sau hôm yết bảng, triều đình theo thông lệ tổ chức yến tiệc khoản đãi, bèn thiết lập du yến bên bờ hồ Thái Dịch, ba vị tiến sỹ đệ nhất giáp trong ngày hôm ấy sẽ được vinh dự ngồi cùng Hoàng đế. Tuy nói là ngồi cùng một chỗ nhưng vẫn phải có khoảng cách, bất quá thì cũng chỉ là ngồi chung một gian cùng dùng bữa mà thôi, còn lại phía dưới có biết bao nhiêu vị đại quan sẽ cùng tham dự.

Yến tiệc khoản đãi các vị tân khoa có một tục lệ bất thành văn, ấy là tân Thám hoa phải hái một đóa mẫu đơn đẹp nhất tại kinh thành, đại diện cho sỹ tử cả nước dâng lên Hoàng đế và nói rằng:

“Thiên tử nhân gian thiên xuân hương

Quốc sắc vô song tặng Ngô hoàng.”

(Trời ban nhân gian ngàn vẻ đẹp

Quốc sắc vô song hiến Ngô hoàng)

Hoàng đế sau khi nhận hoa sẽ chúc lại rằng:

“Thiên ân bất độc cao lâu yến

Mãn đình xuân sắc quy nhân gian.”

(Ơn trời chẳng riêng gì lâu yến

Nhân gian xuân sắc phủ đầy sân)

Kế tiếp Hoàng đế sẽ mang đóa mẫu đơn này cùng vật phẩm đáp lễ tặng cho tân Thám hoa, biểu thị ý hoàng đế cùng lê dân bách tính chào đón một mùa xuân mới, kỳ vọng năm nay khắp nơi đều là cảnh ruộng đồng trúng mùa, ý tứ vui vẻ đề huề.

Lúc ấy Lý Tùng Thanh y theo lời dặn cung kính dâng lên Hoàng đế một đóa mẫu đơn đỏ thắm như ngọn lửa rực cháy. Ấy thế mà Hoàng đế chỉ tựa tiểu phi tiểu dung dằng dưng chưa chịu nhận lấy, khiến cho bữa tiệc đang hồi ồn ào náo nhiệt lập tức yên tĩnh trở lại, hết thấy mọi người đều đổ dồn mắt vào hấn.

Lại việc gì nữa đây? Lý Tùng Thanh ngậy người như tượng đá. Đêm qua hấn đã đặc biệt lên giường ngủ sớm, dưỡng hảo tinh thần, mẫu đơn cũng đã mang đến, vậy có việc gì lạ lùng nữa chứ?

Lục Vương gia Tống Huyền nhìn đến cả kinh nói – “Đây chẳng phải là thiên hương do đích thân Hoàng thượng gieo trồng đấy ư?”

Cả một gian phòng chợt vỡ òa, tên tiểu tử này thật to gan, dám hái cả hoa do Hoàng đế đích thân gieo trồng.

Lý Tùng Thanh ngẩn ngơ mãi đến lúc này mới hiểu ra mình đang gặp phải rắc rối gì. Hắn nhớ lại lúc sớm nay nhận được nhiệm vụ đi hái mẫu đơn đã lang thang khắp kinh thành để tìm kiếm. Dù sao cũng hoa dâng lên cho Hoàng đế nên hắn không dám tùy tiện chọn bừa một đóa. Vì thế khi ở ven hồ Thái Dịch mờ ảo sương khói đã chọn được một gốc hoa thì đúng lúc Thượng Trí quốc sư đi ngang qua, hỏi hắn đang tìm gì.

Hắn trả lời là tìm đóa mẫu đơn đẹp nhất kinh thành. Thượng Trí quốc sư bèn chỉ dẫn cho hắn đến Bạch Học Tự mà tìm, mẫu đơn đẹp nhất kinh thành đều ở nơi ấy.

Bạch Học Tự là từ đường của Hoàng tộc, người bình thường không được tự tiện bước vào. Nhưng tân khoa Thám hoa may mắn có Thượng Trí quốc sư dẫn đường nên mới thuận tiện vào nơi không cách xa Thái Dịch hồ là mấy, vô tình lại chọn nhầm đóa mẫu đơn của Hoàng đế bệ hạ. Cẩn thận hồi tưởng lại, chỉ riêng loại mẫu đơn đỏ thắm này được trồng trong một chậu lớn bằng hoàng ngọc bên trong đình trúc, đóa hoa kiêu ngạo khoe sắc hương, hương khí hút người, tôn quý dị thường. Thượng Trí quốc sư nhắc thấy cũng chẳng cả kinh ngăn cản, chỉ chậm rãi cười gật đầu bảo rằng chọn thật tốt.

Tốt, đương nhiên là tốt, tốt đến mức tay hắn có khi sẽ bị chém mất nữa kia.

Khó khăn lắm hắn mới có ý nghiêm túc làm một việc, kết quả là cũng làm không xong. Lý Tùng Thanh nhất thời không biết nên làm sao, lòng tự hỏi mình có nên quỳ xuống lễ gối khóc lóc van xin, cầu Hoàng đế mở lượng hải hà tha cho hắn một mạng. Hoặc giả làm ra vẻ đường hoàng mà bảo rằng “không biết không có tội”.

Hoàng đế im lặng nhìn Lý Tùng Thanh, hắn lại ngơ ngẩn nhìn ngài, hai người bỏ mặc hết thấy những nghị luận xung quanh, chỉ chăm chú theo dõi nhau.

Mấy hôm trước ở đại điện, Hoàng đế từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy Lý Tùng Thanh một cách mơ hồ, cảm giác hắn chẳng mấy khác biệt với những kẻ thư sinh văn nhược. Lý Tùng Thanh từ đầu đến cuối vẫn luôn cúi mặt, mà Hoàng đế tọa tại nơi vừa cao vừa xa như tận cuối chân trời, cho nên chẳng ai thấy rõ ai, song phương chẳng mấy ẩn tượng về nhau.

Hiện giờ Lý Tùng Thanh có cơ hội nhìn kỹ long nhan thấy Hoàng đế mày kiếm mắt lạnh, tuấn vĩ bất phàm, phong nhã hơn người. Nếu mang ngài so sánh với nhị vị huynh đệ anh tuấn ngất trời Lý Tùng Ngân và Lý Tùng Huyền của mình thật chẳng thua kém gì. Ngài không có sự xảo trá như Lý Tùng Ngân, càng không giống Lý Tùng Huyền lãnh khốc vô tình, lại thêm khí chất tôn quý uy nghi trời ban, khí độ như bể lớn, không cần giận dữ vẫn hiển hiện uy phong khiến lòng người phải kính sợ.

Hoàng đế lơ đãng nhìn đôi môi Lý Tùng Thanh như có hai khỏa thần châu, tựa hệt một nụ hoa khép mở đón chờ một giọt sương mai gieo mình đáp xuống, càng khiến đôi môi ấy hơi cong lên. Gương mặt bình thường phút chốc xen lẫn nét ngây thơ quyến rũ, hơn nữa làn mi khẽ chớp ánh lên biểu tình vô tội, hòa cùng đôi môi không tự giác cong lên trở nên đáng yêu bội phần, làm cho người khác phải dăng trần cảm giác xúc động âu yếm.

Hoàng đế đương nhiên không có khả năng biến những xúc động trong tâm tư này trở thành hành động cụ thể, mà chỉ mỉm cười xuất khẩu:

“Thiên ân bất độc cao lâu yển

Mãn đình xuân sắc ánh thám hoa.”

(Ôn trời chẳng riêng gì lầu yển

Nhân gian xuân sắc chiếu thám hoa)

A, Hoàng đế cố tình sửa ba chữ cuối cùng là ý gì...?

“Nghe bảo hoa này có vị ngọt, thám hoa khanh nếm thử xem nào.” – Hoàng đế nói xong liền sai người mang đến cho hắn một đĩa mật.

Lý Tùng Thanh cố trấn tĩnh thần không quá mức hoảng sợ, lòng thầm nghĩ nếu đây thật sự là tử lộ thì dù có kêu cha gọi mẹ lẫn lộn trên mặt đất thì cũng vô dụng mà thôi, chi bằng thu hết trí lực thử một phen. Vì thế dưới ánh nhìn ngạc nhiên của mọi người chắm một miếng mật cho vào miệng.

Đóa hoa có vị chua may mắn nhờ mật mà hương hoa nồng đượm hòa cùng mật đường ngọt lịm tạo nên một mùi vị không tồi. Có phải bên trong đã hạ độc, Hoàng đế là muốn độc chết hẳn như một sự trừng phạt?

Đôi môi hồng nhạt ngậm lấy đóa hoa đỏ rực, lại thêm màu mật loang trên mép sáng bóng. Hoàng đế thấy đôi môi ấy thoát nhìn so với mẫu đơn kia còn ngon miệng hơn, nhất thời không thể dịch chuyển tầm mắt. Lý Tùng Huyền ở bên cạnh thần nhiên bàng quan, đối với tình cảnh của ca ca mình trước sau chẳng nói một lời, vẻ mặt lãnh khốc đến không thể lạnh hơn. Ngược lại tân khoa Bảng nhãn Cảnh Bách Tá cười gượng mấy tiếng, cố thu hết dũng khí mà pha trò – “Tân khoa Thám hoa của chúng ta đích thật là tiểu ngư, việc này chân chính có thể gọi là ngư tước mẫu đơn.”

Một câu nói đùa ấy vậy mà đánh vỡ cục diện bế tắc, mọi người nghe thấy trong phút chốc ai nấy nhoen miệng cười.

Lý Tùng Thanh ăn xong đóa mẫu đơn không độc phát thân vong, lại thấy vẻ mặt Hoàng đế ôn hòa thì đoán rằng tính mạng bản thân tạm thời không có gì đáng lo ngại, liền từ tốn mỉm cười, bày ra biểu tình ngượng ngập khôn quần, quý sụp xuống cảm tạ hoàng ân ban ột đóa thiên hương.

Lúc hẳn cười môi lại cong lên như một đóa hoa tươi vừa chớm nở. Không ai chú ý đến điểm này, nhưng Hoàng đế thì có. Trong lòng ngài thầm nghĩ trên đời sao lại có một nam nhân có đôi môi như hoa như ngọc vậy chứ. Nếu làn môi ấy là của nữ nhân có khi sẽ khiến kẻ khác thêm muốn không thôi, đáng tiếc lại sinh ra trên một nam nhân diện mạo tầm thường.

Chẳng biết đôi môi kia có tư vị thế nào nhỉ?

Tâm tư khê đảo một khắc, Hoàng đế bật cười nhẹ nói một câu – “Tân Thám hoa quả nhiên là một đóa hoa đẹp.”

Long tâm đại duyệt, Hoàng đế cho phép Lý Tùng Thanh đến ngồi gần mình, đại yến khoản đãi cuối cùng cũng diễn ra xuôi chèo mát mái.

Tân Thám hoa ngồi bên trái phía dưới Hoàng đế, tân Trạng nguyên ngồi bên phải phía dưới, tả hữu đều là Lý gia huynh đệ. Lúc Lý Tùng Ngân biết được việc này cười suốt mấy ngày không thôi. Haha, thế này còn chẳng phải là Lý gia bọn họ sẽ nhanh chóng thăng quan tiến chức, phát dương quang đại sao?

Lúc ấy hẳn có là ai cũng không thể dự đoán được một Lý Tùng Thanh ngư tước mẫu đơn sẽ có ngày tước luôn cả trái tim của Hoàng đế.

oOo

---

(1) khấn địa truân lương, chiêu binh mãi mã : khai khẩn đất đai, tập trung lương thảo, triệu tập binh lính, mua thêm ngựa xe.

(2) nhị cữu tử : anh vợ xếp thứ hai trong nhà.

(3) đệ tức : em dâu.

(4) hoàng tẩu tử : chị dâu, trong trường hợp này thêm chữ hoàng vì là thân phận hoàng thất.

(5) hùng chương : tay gấu.

(6) Tả Tướng : tức Tả Thừa Tướng.

(7) Đại Tư Mã : là chức vụ quan võ cao nhất trong bộ máy hành chính của triều đình phong kiến, nếu so sánh với ngày nay thì chính là ngang với Bộ trưởng Bộ quốc phòng.

(8) muội phu : em rể.

(9) Mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy :

Đây là câu được trích từ bài dân ca Mạch Thượng Hoa do thi sỹ Tô Thức viết lại trong sáu năm ông ở Hàng Châu. Tô Thức, tự Tử Chiêm, một tự khác là Hòa Trọng, hiệu Đông Pha cư sỹ nên còn gọi là Tô Đông Pha, là nhà văn nổi tiếng thời Tống, đã từng làm đến chức Đại học sỹ dưới thời Tống Triết Tôn Triệu Hú.

Tô Đông Pha cùng cha và em là ba trong số tám đại văn hào lớn nhất (bát đại gia) Trung Quốc suốt bảy thế kỷ từ thế kỷ 7 đến 13. Ông giỏi cả cổ văn lẫn thơ, phú. Tất cả các tác phẩm của ông cộng lại khoảng 1 triệu chữ. Riêng về thi từ, ông có khoảng 1700 bài. Còn cổ văn của ông là “thiên hạ vô địch”, cứ hạ bút là thành văn, không cần lập dàn ý, cứ như là “hành văn, lưu thủy”.

Bài dân ca nói về Ngô Việt Vương gia mỗi độ xuân về đều đưa tiễn ái phi của mình về thăm nhà mẹ ruột tại Lâm An. Có một năm đương lúc hoa nở khoe sắc trên đồng ruộng ngài một mình ở trong Vương phủ cô đơn lẻ bóng tư niệm về ái phi nên viết thư gửi cho nàng, trong thư viết rằng “Mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy”.

Câu thơ này nghĩa đen là “Chưa đến lúc hoa nở trên ruộng đồng thì cứ thông thả chờ vội quay về”, nhưng kỳ thật ý nghĩa sâu xa là gửi niềm thương nhớ đến người vợ yêu quý mong nàng sớm ngày quay trở về.

(10) con lười : Con lười là loài động vật nằm treo ngược mình bằng những móng vuốt lớn trên những cành cây vùng nhiệt đới. Chúng có thể ăn, ngủ, giao phối và sinh sản ngay tại nơi này và ít khi phải xuống đất. Có hai nhóm lười, một nhóm chân trước có hai ngón, nhóm kia chân trước có ba ngón. Loài này thuộc bộ Edentala, thường phân bố ở rừng Châu Phi, Trung và Nam Châu Mỹ, kích cỡ dài khoảng 70cm, trọng lượng khoảng 8kg, tuổi thọ tự nhiên khoảng 12 năm.

(11) quốc tử giám sinh : những học sinh theo học ở Quốc Tử giám, là trường dành cho con em quan lại, quý tộc theo học trong triều đình phong kiến xưa.

(12) lục chức, bị chức : lục chức là chức vụ chính thức, bị chức là chức vụ dự bị.

(13) dân dĩ thực vi thiên : Dân dĩ thực vi thiên ( ).

Nguồn gốc xuất xứ từ “Sử ký – Lệ Thực Kỳ Lục Giả Liệt Truyện trong đó có câu nói rằng:

“Vương giả dĩ dân vi thiên, nhi dân dĩ thực vi thiên ( ), có nghĩa là bậc quân vương lấy dân làm điều tiên quyết để tồn tại, và dân thì lấy cái ăn làm điều quan trọng hàng đầu”. Thiên ở đây có nghĩa là cái tối quan trọng để tồn tại.

(14) dưỡng đức ư dân, thiên hạ vô nguy : trích từ Đạo đức kinh của Lão Tử, “Chấp đại tượng, thiên hạ vãng. Vãng nhi bất hại, an bình thái” có nghĩa là “[Bậc vua chúa] giữ đạo lớn thì thiên hạ tới qui phục; qui phục mà không hại, được an lạc thái bình.”

(15) mục : chữ này mặt Hán tự là , là chữ mục trong “du mục”, có nghĩa là chăn dắt, chăn nuôi, khác với , là chữ mục có nghĩa là mắt.

(16) mèo mù vớ được cá rán : trong bản gốc là câu “hạt miêu chàng áo tử mao tử”, có nghĩa là mèo mù đụng phải chuột chết, nhưng tôi mạn phép dùng câu “mèo mù vớ được cá rán”, tuy rằng khác về câu chữ nhưng lại cùng ý nghĩa, lời lẽ nghe cũng thanh nhã hơn.

(17) Hộ bộ lang trung : triều đình phong kiến xưa thường chia là sáu bộ là hình, lễ, công, hộ, lại, binh. Đứng đầu mỗi bộ là một vị Thượng thư, dưới là các Thị lang, dưới nữa là các Lang trung.

o0o

3. Chương 3

Chương 3

Câu chuyện lại quay trở lại thời điểm hiện tại.

Hoàng đế hạ chỉ, phong Lý Tùng Thanh làm Khâm sai đại thần đến Sở Nam và Phó Hà tuần tra, dò xét dân tình, nghe nguyện vọng của dân chúng.

Phần lớn bá quan văn võ ai nấy đều nghĩ rằng Hoàng đế đại khái đã không còn chịu nổi tên viên quan nhàn hạ cả ngày chỉ biết ăn rồi ngủ nên tìm cách tống cổ hắn đi. Nhưng những vị đại nhân ngày ấy ở ngự thư phòng thấy được cảnh tượng kia thì bất đồng quan điểm mà phải cố nén, không dám chia sẻ với bất kỳ ai bí mật này, thật là tức đến phát ghen mà.

Triều đình đặc phái Khâm sai đại thần thường là sự tình có biến, những vị khâm sai này đều là thay mặt Hoàng đế đang bận rộn công vụ không thể rời khỏi hoàng cung, đi dò xét dân tình. Lần này khác ở chỗ Hoàng đế lại đặc phái thêm Ngự Tiểu Diều cùng đồng hành. Ngự Tiểu Diều từ nhỏ được tuyển chọn trở thành thị quan thân cận của Tam hoàng tử, cũng tức là đương kim Thánh thượng hiện nay, thụ hưởng sự huấn luyện và phương pháp giáo dục hoàn toàn khác các cung nhân khác, địa vị đương nhiên cũng khác. Y là cùng Hoàng đế từ nhỏ lớn lên bên nhau, cả ngày ở cạnh ngài như hình với bóng. Y không chỉ là thị quan bên cạnh Hoàng đế mà còn là Đại tổng quản của hoàng cung, là nội quan có phong hàm cao nhất. Tuy rằng phẩm vị có phần thấp kém hơn các vị đại quan, lại chỉ là một hoạn quan nhưng thực quyền nội cung đích thực nằm trong tay y. Y đối với triều đình cũng có ít nhiều ảnh hưởng, chúng quan viên phần lớn đều phải nhường y ba phần mặt mũi.

Vậy mà nay Hoàng đế lại đưa người bên cạnh mình đến cho Lý Tùng Thanh dẫn theo, tự nhiên sẽ nảy sinh một cách nghĩ chính Ngự Tiểu Diều mới là Khâm sai đại thần, còn Lý Tùng Thanh thật ra cũng chỉ là một con hổ giấy mà thôi.

Sự thật đúng là như thế. Lý Tùng Thanh chuyến này ra đi chỉ chủ tâm du sơn ngoạn thủy, toàn bộ công vụ đều đẩy hết cho Ngự Tiểu Diều xử lý, phần hấn cả ngày ngồi trên xe ngựa đi đến đâu thì biết đến đấy. Xét về một phương diện nào đó thì hấn quả là một kẻ vô trách nhiệm, chỉ biết nhàn tản sống qua ngày, việc gì cũng chỉ tùy hứng mà làm.

Hoàng đế dung túng hấn tùy hứng, mặc kệ hấn tự do tự tại. Nhưng chuyến này để hấn rời đi như thế bản thân ngài cũng có chỗ không ổn.

Lần này Khâm sai đại thần xuất kinh cũng có điểm không giống với lệ thường. Trước kia các Khâm sai đại thần sau khi nhận lĩnh chiếu thư liền tự mình định ngày khởi hành. Nhưng lần này lại do Hoàng đế đích thân đưa tiễn đến tận thành môn. Lúc Lý Tùng Thanh gần lên đường Hoàng đế còn bước vào xe ngựa một mình cùng hấn “bí mật hội đàm”.

Khụ, việc cần “bí mật hội đàm” này cũng không thêm để ý đến mười tám điều cấm kỵ lẫn các vị đại nhân hoạt sắc sinh hương. Họ chỉ vừa mới đề nén xuống cảm giác phát cuồng vì chuyện của ba ngày trước, bây giờ có cần tiếp tục ở trong xe ngựa diễn lại một lần nữa không? Thật là một muốn chết mà!

“Thật sự trăm không muốn để người đến nơi xa xôi ấy.” – Tổng Dục ôm hấn lưu luyến không rời.

“Vậy thì đừng phái ta đi nữa.” – Lý Tùng Thanh không thêm chấp hấn, chỉ một mặt nhướng mày.

Là bởi vì sắp đến lúc tạm thời biệt ly nên Hoàng đế nửa vời nửa cưỡng bách buộc hấn đến hoàng cung nghỉ qua đêm, liên tục ba đêm xuân trường tình ý miên man hại hấn mệt đến sắp chết. Đêm qua lại còn phóng túng đến tận một khắc trước lúc lâm triều mới chịu buông tha cho hấn. May mắn sao Khâm sai đại nhân vì bận bịu chuẩn bị khởi hành xuất kinh nên không phải thượng triều, có thể an ổn đánh một giấc đến tận khi mặt trời lên quá ba sào, chẳng cần ở giữa đại điện cùng Chu Công chịu đựng thống khổ.

Thật lòng mà nói chính bản thân hấn cũng chẳng muốn phải đi xa thế này, đường xá xa xôi cách trở, ngựa xe dằn xóc mệt nhọc cả người, lại khiến hấn phải xa cách với tình nhân Hoàng đế của mình. Ngoài miệng không nói ra nhưng tự trong thâm tâm hấn đối với Tổng Dục cũng có mấy phần chẳng muốn rời xa. Dù sao họ cũng đã quá quen với cuộc sống bên nhau, bây giờ đột nhiên hấn lại phải một thân một mình ra đi, đúng là có chút không quen thuộc.

“Có một số việc khi đến lúc thì tự người sẽ minh bạch cả thôi.” – Tổng Dục thâm thúy nói một câu.

“Hoàng thượng lại đánh đổ vi thần nữa rồi.”

“Tùng Thanh, người phải nhớ kỹ một lời của trăm.”

“Lời gì?”

“Vô luận là chuyện gì xảy ra, trăm vẫn mãi ở tại nơi này chờ người.”

“Ta sẽ mau chóng trở về.” – Lý Tùng Thanh đối với lời nói của hắn có hơi khó hiểu nhưng cũng không hỏi lại.

“Không cần gấp gáp, chờ đến khi nào người muốn trở về thì mới về vậy.” – Tống Dục chăm chú nhìn hắn – “Dù sao đừng bắt trăm chờ quá lâu, sự kiên nhẫn của trăm cũng chỉ có giới hạn nhất định mà thôi.”

“Hoàng thượng...” – Lý Tùng Thanh chợt cảm thấy y có gì đó không bình thường, mỗi câu nói ra tựa hồ đều có ẩn ý, mà lại chẳng biết y là muốn ám chỉ điều gì.

“Mau đi đi, trên đường cẩn thận, phải biết chiếu cố chính mình, đừng để trăm lo lắng, có hiểu không?”

“Ta hiểu rồi!”

Hai người cùng nhau bước xuống xe ngựa, Lý Tùng Thanh lấy quân thần chi lễ⁽¹⁾ hướng về phía Hoàng đế vái chào bái biệt, chậm rãi xa khuất dần trong tầm mắt ngài. Mà mấy vị đại thần cùng Hoàng đế đến đưa tiễn trong lòng nảy sinh nghi ngờ cuồng loạn, chỉ mong có thể ngửa mặt lên trời hét thật to rằng Hoàng đế bệ hạ cùng Lễ bộ Thị lang nhất định là có (gian tình) gì đó với nhau....

Khâm sai đại thần dẫn theo vồn vẹn mười bốn người, trừ bỏ Lý Tùng Thanh và Ngụy Tiểu Diễm thì có hai vị quan viên, bốn gã hộ vệ, ba tên người hầu, ba gã xa phu. Hộ vệ thì cưỡi ngựa xung quanh, những người khác thì chia nhau trên ba chiếc xe ngựa. Lý Tùng Thanh cùng Ngụy Tiểu Diễm ngồi chung trên một cỗ xe, trong xe lót đệm vừa dày vừa ấm, lại rộng rãi thoải mái, giữa xe có một chiếc bàn được cố định chắc chắn khiến trà cụ có thể bày ngay trên bàn không ngã đổ.

“Tiểu Diễm, người biết ta lúc thường đối với chuyện của người khác không hay hỏi đến, nhưng lần này ta không thể không hỏi. Hoàng thượng vì sao lại phái người đi theo ta?” – Lý Tùng Thanh thản nhiên hỏi.

“Hoàng thượng phái tiểu nhân đi theo để hầu hạ thật tốt cho Lý đại nhân.”

“Không chỉ là như thế.”

Tuy rằng Lý đại nhân bình thường luôn tỏ ra bộ dạng chẳng đáng để mắt đến nhưng khi gặp chuyện lại có sự miễn tuệ sâu sắc khiến người người phải kinh ngạc. Ngụy Tiểu Diễm trầm mặc không biết nên nói như thế nào về chuyện của Thất vương gia nữa.

“Sở Nam à? Ta sống từng ấy năm nhưng lại chưa từng đến đó, chẳng biết là một nơi như thế nào đây.” – Lý Tùng Thanh biếng nhác nói – “Thất Vương gia ba năm trước tự mình thỉnh cầu được đến Sở Nam, lúc ấy thật khiến cho nhiều người phải ngạc nhiên, vì sao một vị vương gia lại muốn đến một nơi khi họ có gáy như thế? Thế này thì có khác gì tự mang chính mình lưu đày ngàn dặm đâu.”

Ngụy Tiểu Diễm trước sau tịnh không đáp lấy một lời.

“Quên đi, dù sao thì ta vĩnh viễn cũng không muốn hiểu xem vương gia nghĩ cái gì. Ta cứ giữ yên giấc ngủ của mình là tốt rồi.” – Lý Tùng Thanh che miệng ngáp một cái rõ ràng rồi nghiêng người nằm xuống.

Ngụy Tiểu Diễm lấy áo choàng lụa đắp lên người cho hắn, cẩn thận chiếu cố đến thân thể, tâm tư của chủ tử. Y chín tuổi tiến cung, mười tuổi theo hầu Hoàng đế chủ tử, chớp mắt đã mười lăm năm trôi qua. Y chưa bao giờ thấy Hoàng đế sủng ái ai nhiều đến thế này, thậm chí đã từ lâu không nạp thêm phi tần nào mới, cả hậu cung cũng ít khi quá bước. Nếu muốn hỏi ai biết rõ nhất gian tình, à không, là tình cảm lưu luyến của Hoàng đế bệ hạ cùng Lễ bộ thị lang thì chẳng ai khác hơn chính là Ngụy Tiểu Diễm. Y từ đầu chí cuối chỉ lẳng lặng nhìn, lẳng lặng vì bọn họ mà giữ bí mật. Nếu có người tò mò hỏi y rằng chuyện gì đã tạo nên mối quan hệ của họ thì y sẽ nói, đại khái là sự kiện thích khách vào yến tiệc mừng xuân lúc sáu năm trước.

Nhắc đến thích khách thì không thể không nói đến chức trách làm một vị Hoàng đế là hiểm nguy trùng trùng, dù là bất kỳ nơi nào, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị hại đến tính mạng. Bởi lẽ mặc kệ người làm tốt hay là không tốt cũng sẽ có người muốn phục độc thuốc chết người, phóng hỏa thiêu cháy người, phóng ngựa giẫm chết người, thả rắn cắn chết người, vung đao chém chết người, sử kiếm đâm chết người... Nói tóm lại

không hại người chết thê thảm thì sẽ không cam tâm. Chẳng biết từ lúc nào có một sử gia đã vì cảm cảnh mà thốt lên rằng:

Một Hoàng đế chưa từng gặp qua thích khách thì không phải là một Hoàng đế chân chính (lời này nói ra cũng quá khoa trương, có cần thiết thế không?)

Đức Trị năm thứ năm, cũng tức là một năm sau kỳ đại khảo thí.

Đại Thiệu Hoàng đế hằng năm cứ mỗi độ xuân về đều cử hành đại điển tế trời đất, cầu nguyện các vị thần linh năm nay ban ơn thuận gió hòa, đồng ruộng trúng mùa. Sau lễ tế không cần đoán cũng biết sẽ có một buổi yến tiệc.

Yến tiệc mừng xuân là một yến tiệc lớn mỗi năm một lần mà Hoàng đế và dân chúng đều vui mừng như nhau, trừ bỏ hoàng thân quốc thích và bá quan văn võ còn có cả bách tín nhân dân cùng tham dự. Hiển nhiên những bách tín này đều phải trải qua lựa chọn, phải là những người có nhân đức, có hiếu liêm, có trung nghĩa, ai có điều tốt nào cứ việc đến quan phủ tự tiến cử. Phải nói đây là một niềm vinh dự to lớn, là cơ hội ngàn năm có một được tiến cung nhìn ngắm cảnh vật và long nhan(2). Đương nhiên cũng có không ít kẻ là dùng tiền mà có được thứ vinh dự này, Lý Tùng Ngân cũng vung tiền ra mua thứ được gọi là “lạc thiện hiếu thi”(3), bước chân vào cung cố gắng lôi kéo càng nhiều người quan hệ làm ăn với y càng tốt. Bởi vậy nếu có thích khách tính kế trà trộn vào cũng chẳng có gì là lạ.

Nói nào ngay, Lý Tùng Thanh năm trước sau khi danh đề bằng vàng lập tức đến Hộ bộ nhậm chức, vinh quang của vị tiến sỹ đệ nhất giáp mấy chốc chẳng còn là bao. Bởi lẽ trong triều một thám hoa nhỏ nhoi như hắn chẳng phải ít, muốn thăng quan phát tài hết thấy đều phải dựa vào thực lực

Hộ bộ phụ trách việc chưởng quản hành chính, ruộng đồng, hộ tịch, thuế má, lương bổng, quốc khố, nói chung là mọi công việc tài chính. Trong sáu vị Thượng thư thì Hộ bộ Thượng thư là người bận rộn nhất. Chức vụ Lang trung cả ngày có trách nhiệm ghi chép, tính toán trên dưới trước sau khiến kẻ ưa thích nhàn rỗi Lý Tùng Thanh bị giao việc cho sút đầu mẻ trán, cả ngày chỉ nghĩ mỗi một việc từ quan về nhà làm một vị chưởng quầy.

Hoặc là ôm ấp trong mình niềm hy vọng được chuyển sang một nơi nào thanh nhàn hơn, tỹ như Lễ bộ.

Dẫu có bận rộn đến mấy thì đến khi diễn ra yến tiệc, là thời điểm cần nghỉ ngơi và có thể nghỉ ngơi ai nấy cũng đều tận dụng cơ hội, ít nhất là không cần thức trắng đêm lo công vụ. Thử ngẫm mà xem, một người đã say túy lúy trong men rượu nồng thì làm sao còn có thể kiểm tra xem số lượng thuế kim của tỉnh này cần nộp là bao nhiêu, hay huyện kia cần bao nhiêu kinh phí tu sửa cầu đường?

Lý Tùng Thanh tham gia yến tiệc mừng xuân, tửu lượng dẫu không tốt vẫn cố uống. Bởi vì nếu không uống thì khi quay trở về, có khả năng hắn sẽ bị Hộ bộ Thị Lang ban tặng ột núi hồ sơ để cùng vui vầy. Chỉ vừa nuốt vào mấy chén Hoàng thang đã khiến một kẻ thích ngủ như hắn thêm phần mơ màng. Nhưng hiện giờ còn chưa đến hồi yến tiệc kết thúc, Hoàng đế bệ hạ vĩ đại vẫn còn ngự tại xa xa cùng dân chúng hoan ca, vậy bọn tiểu quan như hắn đương nhiên chưa thể rời đi được.

Hắn mượn cớ đi giải quyết nhu cầu cấp thiết của bản thân để chối từ sự mời mọc của Cảnh Bách Tá, tìm đến một bụi hồng thưa thớt bóng người để hưởng thụ sự nhàn hạ không bị ai quấy rầy. Từ khi tiến nhập quan lộ hắn chẳng lúc nào được rảnh rang, chuyện gì cũng không thể làm, bèn quyết định nằm dài trên thảm cỏ mềm, tranh thủ tìm một chút phù du.

Ngày xuân đúng độ trăm rằm, những đoá mai khô(4) bùng nở khoe sắc thắm, từng bụi lục triều kim phấn sáng rực trong đêm thanh tĩnh, không khí đượm nồng hương hoa.

Quang cảnh hoa tiền nguyệt hạ(5) khiến một kẻ say men nồng thấy lòng ngập tràn vui sướng, nhẹ giọng ngâm vịnh đôi câu. Trước ngâm bán thủ > : “Phi yến tân trang hồng, tranh nhiễm mạch thượng quân quang. Tây Thi túy vũ thiên hương, bãi tự ý thanh hàm”, kẻ ngâm bán khúc . : “Giảo dung tam biến, mãn đình tiểu li xuân sắc nháo. Hoa gian tửu nhân, du nhiên tiện đào lão. Cuối cùng ngâm bán khuyết > : “Ngọc lâu tham hoan túy nhất thưởng, túc vũ hàm hồng tiểu tương khán, lại hiệp bác cầm thụ văn lương, nhất chấm xuân hoa dạ dạ hương.”(6)

Buột miệng ngâm nga đôi ba câu vừa hỗn loạn vừa thông suốt, mỗi bản từ khuyết danh đều chỉ ngâm một nửa, một bên ngâm, bên kia học theo con cún con lẩn qua lẩn lại trên trắng cỏ dày, tự mình vui thú, không thèm để tâm đến ai.

Xem ra hẳn thật sự đã say rồi.

Sau đó sử sách đều ghi lại như thế này – lúc bấy giờ Hoàng đế vô tình bước ngang qua, vừa hay bị tiếng cười ngâm vịnh kia thu hút, tiện chân ghé vào thấy một kẻ ở giữa bụi hoa đẹp lẩn qua lẩn lại vui thú, hai mắt sáng ngời tựa hồ rất sáng khoái.

Chỉ có thể nói rằng duyên phận giữa nhân sinh thật sự là một điều kỳ diệu.

Năm trước sau khi kết thúc đại khoa cử, Hoàng đế bệ hạ cũng không mấy chú ý đến hắn nữa. Nhưng bởi ngài so với người bình thường lại có trí nhớ đặc biệt tốt hơn nên trong lòng lưu lại một điểm ấn tượng, là một nam tử nhưng lại có đôi môi như cánh hoa mùa xuân. Một năm sau gặp lại người nọ, thân ảnh mờ ảo trong hương hoa dịu nhẹ, vẻ mặt ngây ngô chìm trong men rượu, dáng điệu hồn nhiên khả ái.

“Hảo sự cận, Điểm giáng thần, Ngọc lâu xuân...” – Hoàng đế bất giác giương khóe môi. Chẳng ngờ nam nhân trông qua tầm thường là thế mà lại phong lưu tiêu sái, thừa dịp bản thân nửa tỉnh nửa mê lại ngâm nga những câu hát đẹp như ngàn hoa khoe sắc, giữa những con chữ nhộn nhạo kia lại toát ra vẻ phong tình biếng nhác. Lại vừa hay vạt áo khe khẽ lay mở giữa tiết trời se lạnh, một bức màn hương nhẹ nhàng chuyển động trong đêm, câu dẫn tâm tư người khác đến mức không thể diễn tả thành lời.

“Hoàng thượng, có cần gọi người này dậy không?” – kẻ đi theo đích thị là Ngụy Tiểu Diệu lên tiếng hỏi.

“Không cần!”

Giữa lúc yến tiệc mà tùy ý thấy những kẻ say rượu nghiêng trái ngã phải cũng không phải việc gì quá lạ. Hoàng đế là vì không muốn bị làm phiền mới tìm đường tránh đi, chẳng ngờ lại thấy được một con ma men đang một thân một bước trong thế giới của chính mình.

Lý Tùng Thanh hồn nhiên nào biết đâu bộ dạng say rượu của mình đã bị Hoàng đế bệ hạ nhìn thấy, chỉ an ổn đi vào cõi mộng đẹp, tìm Chu Công chơi cờ. Đang lúc công thành chiếm đất hứng khởi, khiến cho Chu Công phải bình bại như núi thì ông ta lại đột ngột trở mặt kêu to lên – “Thích khách! Có thích khách! Mau bắt thích khách!”

Hừ, thật là không biết trắng đen tốt xấu, còn muốn phiền lão nhân gia hắn phải ra tay dạy dỗ đạo lý ư? Hắn trở mình tiếp tục mơ màng, đang tính chuyện mang bàn cờ ra tiếp tục bày binh bố trận.

Đột nhiên có ai đó giẫm lên người hắn một cái khiến hắn đau đớn kêu lên bưng tỉnh giấc, mở choàng mắt ra xem là kẻ nào vừa giẫm hắn đau điếng đến thế. Đôi con ngươi vừa mở ra còn chưa kịp thấy rõ ràng thì thân người lại lẩn nữa bị đè áp.

“Hộ giá, hộ giá!”

“Mau bắt lấy thích khách!”

“Bắt lấy, đừng để hắn chạy thoát!”

Những tiết la hét ồn ào từ đâu ập đến, sát khí nổi lên âm âm.

Hoá ra không phải Chu Công chơi gian cướp cờ mà là xuất hiện thích khách. Men say vẫn chưa hoàn toàn tan biến, Lý Tùng Thanh mơ mơ màng màng nghĩ vậy người khi nãy giẫm phải người hắn phải chăng là... thích khách?

Thích khách kia lúc tung mình phóng qua hàng rào, vô tình vấp phải Lý Tùng Thanh, nhất thời mất thăng bằng ngã ngửa, móng dlan thẳng lên người hắn.

Trời sao mà khéo sinh chuyện, để cho sự tình xui rủi ấy xảy ra giữa chốn đời thường. Có người đi trên đường tự dừng thì bị sét đánh trúng. Còn Lý Tùng Thanh đang an ổn trên mặt đất lại bị giẫm đạp đến thở không ra hơi, giậm giữ ngồi bật dậy cố bình ổn hô hấp. Mà thích khách kia cũng quá khờ khạo chọn nhầm lối thoát thân, nhất thất tức thành thiên cổ hận(7), ngã sấp người trên mặt đất, còn đường để thoát

sao? Rất nhiều Cẩm vệ quân hùng hùng hổ hổ xông đến bao vây lấy cả thích khách lẫn Lý Tùng Thanh còn chưa thể đứng dậy nổi.

Hoàng đế thấy thích khách chạy về hướng Lý Tùng Thanh đang nằm, tung người phóng qua hàng rào thì lập tức tri hô lên. Một tiếng tri hô này dạy cho trái tim y biết đến hai chữ khiếp hãi, càng lo lắng cho Lý Tùng Thanh bị thích khách sát hại. Chưa kịp nghĩ nhiều, y vội vàng cất bước, không để tâm đến sự ngăn cản của thị vệ, mang theo nỗi lo sâu muộn cứ thế vượt mặt bọn họ mà đi.

Lý Tùng Thanh cố nén nhịn cơn đau đứng dậy, còn chưa kịp thẳng người đã thấy một thanh trường kiếm kề sát cổ mình, hại hấn chẳng biết nên làm sao. Hay là hấn nằm trở xuống thì tốt hơn? Lúc này đây dù là sâu rệu hay sâu ngủ đều đã bị dọa cho cuốn gói chạy mất dạng, chỉ để lại mồ hôi mẹ, mồ hôi con thì nhau tuôn xuống.

“Không được đến gần, kẻ nào dám bước đến ta lập tức giết hấn.” – thích khách vận thường phục kêu to uy hiếp, xem ra là đã cố tình trà trộn vào những bách tín được chọn tiến cung hôm nay.

Lý Tùng Thanh trong chớp mắt đã bị khống chế. Hàng loạt Cẩm vệ quân vây xung quanh nhưng lại không dám hành động lỗ mãng, chỉ trợn mắt giăng co với thích khách kia. Hoàng đế từ xa tất tả chạy đến, vệt đám đông bước vào, trầm giọng hạ lệnh – “Thả hấn ra!”

“Mau tránh ra!” – thích khách chậm rãi chuyển động, ý đồ tìm đường thoát thân.

“Mạc tướng khẩn cầu Hoàng thượng hạ lệnh.” – Đội trưởng Cẩm vệ quân chỉ cần đợi Hoàng đế hạ lệnh một tiếng sẽ lập tức xông lên, một kiếm lấy mạng thích khách, cũng chẳng cần bận tâm đến an nguy của con tin.

Hoàng đế bình tĩnh đưa tay ý bảo chó có manh động để tránh Lý Tùng Thanh thọ thương hay thậm chí là mất mạng.

Cổ nhân có câu “Bế môn gia lí tọa, họa tòng thiên thượng lai”(8). Đây đúng là trời giáng họa cho Lý Tùng Thanh. Hấn ngũ quan héo hon nói – “Ai, vị đại hiệp, vị tráng sĩ, thích khách đại ca! Tại hạ chỉ là một quan viên tép riu nho nhỏ, ngài không chế ta cũng không có tác dụng gì đâu.”

“Câm miệng, cẩn thận kéo ta lấy mạng chó của ngươi.” – thích khách rống lên.

Bị vật thể kim loại áp sát da, Lý Tùng Thanh cảm nhận được một cách rõ ràng sự lạnh lẽo của thanh gươm ấy, hơn nữa hấn mơ hồ nhận ra tay của thích khách đang run rẩy kịch liệt. Hấn rất sợ thích khách kia hãi quá hóa vung, nhờ tay trượt qua cổ hấn một nhát nhẹ thì hấn sẽ lập tức đi thẳng xuống làm hiền tể(9) của Diêm Vương gia. Nếu thật thế thì hấn chết quá oan uổng rồi.

“Đại hiệp, tráng sĩ, thích khách đại ca, có thể thỉnh tay ngài dừng manh động không?” – Lý Tùng Thanh thành tâm thành ý thỉnh cầu, hy vọng rằng có thể đánh động lòng từ bi của người kia, hai ngón tay nơm nớp cầm mũi kiếm cố dịch ra xa một chút.

“Câm miệng cho ta, không cho phép ngươi được nhúc nhích!” – thích khách lại càng vận sức dí lưỡi kiếm sát vào hơn.

Lý Tùng Thanh cuống quýt thu hồi ngón tay để tránh tay mình gặp tai ương, toàn thân cứng đờ không dám loạn động, tâm tư biến chuyển một lúc, thu hết can đảm cùng thích khách giảng giải đạo lý – “Đại hiệp, tráng sĩ, thích khách đại ca, tại hạ biết ngài nhất định là đối với triều đình có điều bất mãn nên mới cam nguyện chịu hiểm nguy tiến cung tìm Hoàng thượng giải bày sự tình. Mọi việc đều có thể thương lượng được mà, cần gì phải động đao động kiếm chứ.”

“Ngươi biết cái rắc rối ấy.”

“Đại hiệp, tráng sĩ, thích khách đại ca không nên nói thế. Sách có câu “tri chi vi tri chi bất tri vi bất tri”(10), ngài nói thì ta mới biết, ngài không nói đương nhiên ta không biết.”

“Cái gì mà biết với không biết, lão tử đây nghe không hiểu. Ta đây chỉ biết một điều là ta muốn giết cầu hoàng đế.”

“Đại hiệp, tráng sĩ, thích khách đại ca, theo như tại hạ được biết thì Hoàng thượng không phải tuổi tuất mà là tuổi tí.”(11)

“Hừ, vậy thì là thử hoàng đế.”

“Đại hiệp, tráng sĩ, thích khách đại ca, phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật.” – Lý Tùng Thanh tận tình khuyên nhủ, tha thiết khuyên răn, nhìn qua rất giống một cao tăng đắc đạo.

“Lão tử là sử kiếm, không phải sử đao.” – thích khách trán nổi đầy gân xanh.

“Đại hiệp, tráng sĩ, thích khách đại ca, phóng hạ lưỡi kiếm, lập địa thành phật.” – trong nguy lộ khôn, Lý Tùng Thanh toát mồ hôi lạnh một phen loạn ngữ.

“Lão tử không cần thành phật, lão tử chỉ cần giết cẩu hoàng đế.” – thích khách càng lúc càng nổi gân xanh tưởng chừng sắp vỡ mạch máu đến nơi.

“Đại hiệp, tráng sĩ, thích khách đại ca, là thử...”

“Câm miệng, câm miệng! Người câm miệng ngay cho ta! Không cho phép người gọi ta cái gì đại hiệp, tráng sĩ, thích khách đại ca chó má nữa. Bằng không ta sẽ giết người.” – thích khách cơ hồ bị hấn làm cho phát điên rồi.

Lý Tùng Thanh còn đang tính nói gì đó nhưng ngấm lại đành ngoan ngoãn ngậm chặt miệng. Ngoại trừ việc sợ đến mức chân nhuễn cả ra thì hẳn thật sự cảm thấy mình rất vô tội. Khó khăn lắm mới tìm được một nơi ngủ yên giấc, vậy mà lại bị thích khách này quấy rối, bây giờ lại còn muốn lấy mạng hẳn nữa, a a a —

Nghe được những lời đối thoại buồn cười của Lý Tùng Thanh và tên thích khách, Hoàng đế thiếu chút nữa phì cười. Lý Tùng Thanh quả nhiên là một người lạ lùng, chết đến nơi mà còn ở đó ăn nói bừa bãi, tán hươu tán vượn, lại khiến thích khách phải một phen loạn óc cả lên. Y cảm thấy đã lâu lắm rồi mình không cảm thấy thú vị đến nhường này, mặc dù bất kỳ lúc nào thanh kiếm kia cũng có thể lấy mạng Lý Tùng Thanh ngay lập tức.

Hoàng đế không cười, không thể cười, ngoài mặt vẫn giữ vẻ tuấn tú, lạnh lùng đến thấu xương không để ý cười hé ra dù chỉ một phân. Ngài dùng bộ tịch thập phần uy nghiêm buông ra mệnh lệnh – “Mau thả hẳn ra, trẫm sẽ cho người một con đường sống.

“Hừ, người nghĩ ta sẽ tin tưởng lời của cẩu hoàng đế người sao? À không, là thử hoàng đế mới đúng.”

“Đúng vậy, đúng vậy, thích khách đại ca ngài rút cuộc cũng đã có thể nhớ rõ Hoàng thượng là tuổi tỵ.” – Lý Tùng Thanh tiếp lời, chỉ thiếu mỗi việc vỗ tay cổ vũ nữa thôi.

“A a a — người câm miệng cho ta ——— a a a” – thích khách gườm gườm nhìn lên.

Lý Tùng Thanh kinh hãi, hoàng đế cũng kinh hãi, chỉ sợ thích khách vì phát rồ sẽ một kiếm tiễn hẳn lên tây thiên.

Thừa dịp thích khách tinh thần hỗn loạn lơ lửng phòng bị, Hoàng đế mắt loé quang mang, chớp lấy thời cơ nói với Cẩm vệ quân ở bên cạnh mình – “Thích khách có thể giết, người không thể thả thương.”

Cẩm vệ quân tuân lệnh xông lên như sét đánh bên tai, bất thần công kích. Thích khách chó cùng rứt giậu, vung tay đẩy Lý Tùng Thanh về phía Hoàng đế. Hoàng đế bệ hạ lại theo bản năng đón lấy hẳn. Lý Tùng Thanh bị đẩy bất ngờ lao đảo ngã về phía trước. Kiếm của thích khách từ phía sau vai hẳn đâm thẳng đến, theo tính toán ngay lúc Hoàng đế tiếp được hẳn sẽ một nhát đâm xuyên qua thân thể hẳn thẳng vào trái tim của ngài. Lý Tùng Thanh bởi vì quá bất ngờ nên tay chân vung tán loạn, đã không ngã vào vòng tay của Hoàng đế thì thôi, lại còn lỡ đà đẩy ngã cả ngài. Hoàng đế bị đẩy về phía sau hai bước, mũi kiếm dừng lại sát sạt ngay phía trước ngực ngài, may mắn chưa thọ thương lấy nửa điểm.

Chớp mắt như có một luồng lửa nóng chạy qua người, Lý Tùng Thanh chịu không xiết hét lên đau đớn, hai mắt tối sầm vô lực ngã xuống.

“Lý Tùng Thanh!”

Trước lúc mất đi ý thức hẳn còn loáng thoáng nghe vị Hoàng đế trước nay vẫn trầm tĩnh hốt hoảng gọi to tên hẳn. Ôi, có ai ngờ Hoàng đế lại nhớ rõ tên của hẳn đâu chứ.

Một ngày sau, khi Lý Tùng Thanh bắt đầu mơ màng phục hồi ý thức thì phát hiện mình đang nằm ở một nơi xa lạ.

Khoan, khoan đã, đây phải chăng là tấm cung của Hoàng đế bệ hạ?

Ái chà, đại nhân à, nếu ngài thật sự nghĩ như thế thì hãy thử nhéo má mình vài cái xem thử có đau hay không — Đại nhân của ta, ngài lại đoán sai rồi.

Tấm cung của Hoàng đế là nơi mà chó mèo gì cũng có thể tiến vào nằm được đấy à? Cho dù ngài có là nhân vật chính đi chăng nữa thì lúc này đây trong mắt Hoàng đế bệ hạ ngài cùng lắm cũng chỉ là chó mèo bị thương thôi, để ngài bước vào tấm cung dưỡng thương là chuyện kinh thiên động địa đấy. Ít nhất thì việc ấy cũng không phát sinh vào thời điểm này đâu.

Hắn là đang nằm ở trên giường bệnh ở Thái y viện của hoàng cung, toàn thân hư nhược vô lực. Cảm giác đầu tiên hắn cảm nhận được sau khi tỉnh dậy là bả vai của mình nổi lên một trận đau đớn.

Đau, thật sự rất đau, đời này hắn chưa từng đau đến thế!

“... Đau quá.....!” – hắn nhin không được phải rên rỉ.

“A! Lý đại nhân, ngài tỉnh rồi.”

“Đại Ngự y, Lý đại nhân cuối cùng cũng đã tỉnh rồi, ông mau tới đây nhìn xem.”

“Mau cho người đi bẩm báo với Hoàng thượng, bảo rằng Lý đại nhân tỉnh rồi.”

Bên tai hắn đầy rẫy những âm thanh nhốn nháo nhưng ý thức Lý Tùng Thanh trước sau vẫn chỉ đặt hết vào chỗ đau, theo bản năng định cự quây, lại càng đau hơn. Hắn từ trước đến nay là một người nhàn nhã, chưa từng thụ thương, chưa từng sinh bệnh quá nặng, cả khối thân thể được bảo dưỡng cẩn thận, đối với việc chịu đau thật sự kém hơn người bình thường rất nhiều. Căn bản mà nói thì hắn không thể chịu nổi những đau đớn thế này, nước mắt cứ thế giàn giụa ra, lớn tiếng kêu khóc – “Đau quá! Đau quá! Đau quá!”

“Lý đại nhân, ngài đừng cử động kéo miệng vết thương lại chảy máu nữa bây giờ.”

“Mau ngăn Lý đại nhân lại, đừng để ngài ấy loạn nháo nữa.”

“Đau quá! Đau quá! Đau quá!” – Lý Tùng Thanh lúc này hệ như một tiểu hài tử đang khóc nháo không thể khống chế chính mình gào thét, cảm thấy mình đau đến sắp chết đi rồi.

Mọi người ai nấy đều luống cuống giữ chặt hắn lại.

Thánh giá từ ngoài tiến vào liếc nhìn thấy cả một đám người áp chế tay chân Lý Tùng Thanh, đại ngự y thì bận rộn tháo bỏ phần băng vải thấm máu, tiếp tục thoa thêm một lớp cao dược thật dày. Ngài vội bước đến bên giường, bốn người đại ngự y thấy ngài đến gần liền thả kẻ đang khóc nháo loạn cả lên kia ra, cúi người hành lễ – “Chúng hạ quan tham kiến Hoàng thượng!”

“Đau quá!” – Lý Tùng Thanh vừa được thả ra đã tiếp tục khóc rống lên.

“Trẫm biết khanh rất đau nhưng nếu khanh cứ cự quây thì sẽ càng đau hơn đấy.” – ngự điệu Hoàng đế ôn nhu đến mức chính mình còn phải cảm thấy kinh ngạc, ngồi vào bên giường, nhẹ nhàng ấn chặt bả vai không bị thương của hắn, lực đạo vừa phải lại không để hắn tiếp tục phản kháng, đưa hắn nằm trở lại vào giường – “Ngự y, được rồi, mau giúp hắn xử lý vết thương đi.”

“Dạ!” – Đại ngự y nhanh chân chạy đến lấy vải băng bó vết thương lại.

Lý Tùng Thanh đau đến sắp phát điên nhưng bị Hoàng đế ôn nhu áp chế lại nên không loạn động nữa, dần dần bình tĩnh trở lại, tuy thế nước mắt vẫn cứ giàn giụa mãi không thôi, tiếng khóc lóc kêu gào nay chuyển thành tiếng nức nở thốn thức, biểu tình cực kỳ đáng thương. Hắn oán hận nghĩ thích khách kia sao không một kiếm đâm chết hắn cho rồi, việc gì phải khiến hắn thống khổ thế này chứ?

Hắn lúc bình thường còn có một gương mặt trông không quá khó coi, đến lúc nhăn nhó khóc lóc thì lại hóa ra xấu xí vô kể, nước mắt nước mũi sì sụt vương đầy mặt. Ấy v, tay áo giúp hắn lau nước mắt, lại còn trêu ghẹo – “Một đại nam nhân mà khóc đến thế này không thấy xấu hổ sao?”

“Ồ.... kẻ chịu đau nào có phải người, người đương nhiên có thể nói như thế rồi...” – hắn khàn giọng đáp trả một cách khó khăn.

Đây là lần đầu tiên Lý Tùng Thanh dám dùng thứ biểu hiện tùy tiện ứng xử với Hoàng đế. Giờ phút này hắn đau đến mức thần trí hồ đồ, hoàn toàn đã quên kẻ ở trước mặt hắn chính là chủ nhân cao cao tại thượng.

Tuy nhiên, Hoàng đế đối với thái độ bất kính của hắn không hề nổi giận, chỉ mỉm cười bao dung, cử chỉ, ngữ khí vô cùng hòa ái.

Đại ngự y bằng bó vết thương xong mang một chén thuốc đến đỡ hắn ngồi dậy – “Lý đại nhân, thỉnh ngài uống thuốc.”

Lý Tùng Thanh nhìn chén thuốc đen ngòm bốc mùi kinh khủng liền chán nản vuốt tóc nói – “Không cần!” – biểu tình như bị hải tử hóa.

“Lý đại nhân, thuốc này không chỉ giúp cầm máu mau liền da mà còn có công hiệu giảm đau nữa.” – đại ngự y dỗ dành hắn như dỗ dành tiểu hài tử.

Hắn nghe được trong ấy có công hiệu giảm đau thì không khỏi dao động. Nhưng trong cả cuộc đời của hắn ghét nhất là phải uống thuốc, mỗi lần uống cứ như là lấy mạng hắn vậy.

“Đưa đây cho trầm!” – Hoàng đế đón lấy chén thuốc từ tay Đại ngự y, đương lúc mọi người còn đang kinh ngạc đã hạ thấp uy phong của chính mình múc thuốc dứt cho hắn, mềm giọng dỗ dành – “Mau uống đi!”

Lý Tùng Thanh bướng bỉnh mím chặt môi bày ra vẻ mặt kháng cự.

“Mở miệng ra!” – Hoàng đế ôn tồn hạ lệnh.

Hắn hết nhìn chén thuốc đen sì lại nhìn vẻ mặt tuy ôn nhu mà không mất vẻ uy nghi của Hoàng đế, nhưng trước sau vẫn bướng bỉnh không chịu hé miệng, cổ tình lần nữa không chịu uống. Người này lúc thường mặc dù lưỡi nhác hiền hòa, việc gì cũng tỏ ra rất dễ dàng thương lượng, nhưng một khi đã hừng lên thì ngoan cố cứng đầu so với một con thủy ngư(12) chẳng khác nhau là mấy.

Này, này, này, không phải tiếp theo Hoàng đế bệ hạ sẽ dùng miệng giúp hắn uống thuốc đấy chứ.

Khụ, đại nhân của ta, ngài quả thật có hy vọng rất lớn lao đấy. Đáng tiếc lúc này cả hai ngài còn chưa đạt đến mức độ sẵn lòng tương cứu ấy đâu.

Giằng co hồi lâu, ngày xuân giá lạnh, chén thuốc chẳng mấy chốc đã nguội, Hoàng đế bèn mang trả lại cho Đại ngự y. Hai mắt Lý Tùng Thanh lập tức sáng rực lên, nghĩ rằng thế là không cần phải uống thuốc nữa.

Hoàng đế dường như lại không muốn chiều theo ý hắn, quay sang phân phó Đại ngự y – “Sắc một chén khác mang đến đây.” – chẳng nôn nóng cũng chẳng giận dữ, lại càng không cưỡng bách Lý Tùng Thanh, chỉ thần nhiên nói – “Trầm an vị lại đây, chờ khanh uống hết thuốc mới đi.”

Ngự ý của ngài là muốn thi xem, ngài với hắn, ai kiên nhẫn hơn ai.

Nhìn cảnh hắn cắn răng phòng to hai má, Hoàng đế đột nhiên có cảm giác như hắn đang làm nũng, ánh mắt chăm chú chiếu vào hắn không khỏi dâng lên tia nhìn hứng thú. Ngài rất muốn hỏi hắn đôi môi chín mọng của người ăn có ngon không?

Không bao lâu sau, một chén thuốc nóng hổi lại được mang đến. Hoàng đế nhìn hắn, ánh mắt trầm tĩnh kiên định.

Hừm, vẫn còn muốn chống đối sao?

Lý Tùng Thanh ban đầu còn ngoan cố không chịu khuất phục, nhưng bị Hoàng đế nhìn chăm chú đến mức run rẩy, hơn nữa vai hắn càng lúc càng đau, nên cuối cùng đành phải giương cờ trắng đầu hàng, ngoan

ngoãn mở to miệng uống thuốc do Hoàng đế bệ hạ đích thân đút cho. Hai mắt hần rũ xuống, gương mặt nhăn nhó khó chịu.

Hoàng đế nhần nại đút hần uống bao nhiêu muỗng, Lý Tùng Thanh cũng đau khổ uống bấy nhiêu. Cuối cùng hần nghĩ đau dài chẳng bằng đau ngắn, bèn đoạt chén thuốc há miệng dốc cạn vào cổ họng. Cha mẹ ơi, thật là khó nuốt muốn chết mà!

Vì động tác quá mạnh động đến vết thương khiến hần đau đốn kêu lên, vẻ mặt đầy rẫy thống khổ.

“Đừng động dậy nữa, cố gắng nghỉ ngơi đi!” – Hoàng đế đỡ hần nằm xuống, không tự chủ xoa tay lên mặt hần, động tác ôn nhu như cơn gió dịu nhẹ lướt qua đôi môi tuyệt đẹp không thấm huyết sắc.

Y nhớ rõ đôi môi này từng ửng đỏ như một đóa hoa, vừa tiên lệ vừa khiến lòng người phải đắm say.

Cơn đau dần dà dịu xuống, Lý Tùng Thanh đau đến mệt mỏi, khóc đến mệt mỏi, nháo đến mệt mỏi, thần trí cuối cùng cũng thanh tỉnh lại phần nào, khẽ nhướn mày hồi phục thần thái, cung kính nói – “Vi thần cảm tạ thánh ân đã quan tâm lo lắng.”

A, rốt cuộc cũng nhớ ra trầm là ai rồi sao? Hoàng đế mỉm cười rõ nét hơn, lơ đãng hồi tưởng đến lúc hần bị thích khách khống chế, biểu tình ban đầu thoát nhìn là “Sao ta lại xui rủi vậy chứ?”, kế nữa là “Cứu mạng, ta sợ muốn chết rồi!”. Hoàng đế thầm nghĩ người này thật sự rất có tâm tư, chẳng hề giống vẻ đáng chán vô vị bề ngoài.

Hoàng đế kể từ giờ phút này đã khắc sâu hình ảnh Lý Tùng Thanh vào tận tâm khảm mình.

Chỉ đơn giản là thế mà khéo sao lại hình thành một mối lương duyên. Duyên phận của hai người từ đây dây dưa không dứt.

Rất lâu sau kể từ việc đó, Lý Tùng Thanh giật mình nhận ra từ lúc ấy bản thân mình đã vô hình trung bị Hoàng đế khống chế mất rồi. Mỗi khi tính bướng bỉnh của hần trỗi dậy thì Hoàng đế bệ hạ luôn có biện pháp khiến hần phải ngoan ngoãn vâng lời.

Đây gọi là đạo lý vạn vật tương sinh tương khắc từ ngàn đời nay cổ nhân truyền lại.

Cuối cùng, kể đến một sự kiện xảy ra trong cùng lúc ấy, Lý Tùng Thanh khi biết được thì không còn bất kỳ lời nào để nói nữa.

Ấy là lúc hần bị thích khách khống chế, sống chết còn chưa rõ mà lão đại Lý Tùng Ngân nhà hần chẳng những không xông đến ứng cứu, lại còn lòng lang dạ sói đến mức bày trò cá cược xem một là thích khách sa lưới, Lý Tùng Thanh được cứu; hai là thích khách tẩu thoát thành công, Lý Tùng Thanh vì nước bỏ mình; ba là thích khách và Lý Tùng Thanh đôi bên cùng tán mạng.

Chỉ nội việc cư nhiên dám ở ngay trong hoàng cung thiết lập sòng bạc, lấy chính tính mạng thân đệ đệ của mình ra mà kiếm lợi đã thấy y lòng dạ hiểm độc đến mức nào rồi. Ấy vậy mà y còn bảo may mắn làm sao Lý gia nhà chúng ta cũng có kinh doanh quan tài và các dịch vụ phục vụ lễ tang. Nếu người thật sự bất hạnh đi trước một bước, quan tài chẳng những có thể lấy miễn phí từ cửa hàng mà chi phí lập bia mộ có khi còn giảm được một nửa.

“Hoặc giả cứ tùy tiện tìm đại một tấm chiếu gói lại, sau đó cứ thế mang đi an táng cũng đủ rồi phải không?” – Lý Tùng Thanh miễn cưỡng hỏi ca ca nhà mình.

“Không được, như thế khác nào cho người khác cơ hội bảo ta nuốt trọn số tiền trợ cấp chứ?” – Lý Tùng Ngân trả lời một cách đầy nghiêm túc.

Tuy rằng hần hiểu được lão đại nhà hần có lòng tin rất lớn rằng hần sẽ được cứu thoát thành công, nhưng cái dạng vô lương tâm như thế vẫn khiến Lý Tùng Thanh phải xuất ra vài đạo hắc tuyến. Có đại huynh thế này, hỏi sao đệ đệ ta đây có thể phục ngài chứ?

Về phần nguyên nhân vì sao thích khách kia hành tặc Hoàng đế thì ngoài việc quyền lực gút mắt, quốc thù gia hận thì cũng chỉ còn là ăn no rửng mỡ không việc gì làm thôi. Dù sao thì cũng tạm không nhắc đến nữa.

oOo

-
- (1) quân thần chi lễ : lễ nghi giữa quân vương và thần tử.
- (2) long nhan : dung nhan của hoàng đế.
- (3) lạc thiện hiếu thi : vui điều thiện, thích làm ơn.
- (4) mai khô : hoa hồng.
- (5) hoa tiền nguyệt hạ : hoa nở dưới trăng.
- (6) Lục triều kim phần, Phi yến tân trang, Tây Thi túy vũ, Giảo dung tam biến, Túc vũ hàm hồng : đây đều là những giống hoa hồng thời cổ.
- (7) nhất thất túc thành thiên cổ hận : nguyên văn là
Nhất thất túc, thành thiên cổ hận
Tái hồi đầu, thị bách niên cơ.
(Một kiếp sa chân, muôn kiếp hận.
Ngoảnh đầu cơ nghiệp ấy trăm năm...)
- (8) Bế môn gia lí tọa, họa tòng thiên thượng lai : đóng cửa ngồi trong nhà mà họa lại cứ từ trên trời rơi xuống.
- (9) hiền tể : con rể.
- (10) chi vi tri chi bất tri vi bất tri : biết thì nói là biết, không biết thì nói là không biết.
- (11) chỗ này trong bản gốc là “hoàng đế bất tiểu cầu, tiểu thử.” : chữ tiểu mặt hán tự là 小, có nghĩa là giống. Câu này nên dịch đúng theo bản gốc là “Hoàng đế không giống chó, là giống chuột”. Tuy nhiên, xét trên văn cảnh tôi lại cảm thấy rất hoang mang không hiểu vì sao Lý Tùng Thanh lại nói như thế. Nếu nhân vật Lý Dục là một người có vẻ mặt gian xảo, loắt choắt thì điều này hợp lý, nhưng tác giả rõ ràng miêu tả nhân vật này phong lưu anh tuấn. Chính vì thế tôi cứ suy nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi. Chiếu theo cách nghĩ của riêng tôi, khi mang gán tuổi tác vào thì có vẻ hợp lý suốt mạch diễn biến của câu chuyện hơn.
- Tuy nhiên đây cũng chỉ là cách hiểu của riêng tôi, cá nhân tôi cho rằng chỗ này mình không thật sự hiểu, vậy các bạn khi đọc hãy rộng lòng thông cảm và chấp nhận. Ngoài ra, bạn nào hiểu rõ chỗ này là thế nào thì hãy vui lòng giúp tôi giải nghĩa. Cảm ơn các bạn.
- (12) thủy ngư : trâu nước.
- o0o

4. Chương 4

Chương 4

Tống Dục mỗi khi nhớ đến sự tình yến tiệc mừng xuân năm đó đều không nhịn được phải mỉm cười thích thú.

Một con ma men bên khóm mai khô, một con tin bị thích khách khống chế, một kẻ vì thọ thương mà khóc lóc náo loạn. Trong một khoảng thời gian ngắn y đã thấy được ba biểu hiện khác nhau ngay chính ở con người Lý Tùng Thanh, mà cả ba đều thập phần đáng yêu. Tuy rằng Lý Tùng Thanh là một nam nhân, nhưng ngoại trừ chữ “đáng yêu” thì y không còn tìm được bất kỳ từ ngữ nào thích hợp hơn để miêu tả.

“Ừm, đôi lúc hẳn thật sự rất đáng yêu, nhất là biểu tình lúc buồn ngủ, tựa hệt như một chú cún con dễ thương vậy... A, không, không đúng, thần đệ đến không phải để nói chuyện này. Tam ca, huynh để Tiểu Diêu đến Sở Nam là muốn đưa hẳn đến chỗ Tiểu Thất sao?” – Tống Huyền hỏi.

“Có ở lại bên cạnh Tiểu Thất hay không là tùy theo ý muốn của Tiểu Diêu.” – Hoàng đế thần nhiên trả lời.

“Vậy huynh cần gì bảo Lý Tùng Thanh đi cùng?”

“Mọi việc trầm tất có dụng ý.”

Tống Huyền trầm ngâm chốc lát, muốn nói gì đó rồi lại thôi, cuối cùng mới cất giọng – “Tam ca, thần đệ gần đây nghe được một số lời đồn đãi... à... thật sự không biết có nên nói cho huynh biết không.”

“Là đồn đãi về trầm và Lý Tùng Thanh phải không?”

“Quả nhiên trong thiên hạ không chuyện gì có thể qua được mắt huynh cả.” – Tống Huyền thán phục kêu lên – “Huynh để hẳn rời đi vào thời điểm này không sợ hẳn sẽ vĩnh viễn không quay về sao?”

“Không, hẳn nhất định sẽ trở về, là trở về bên cạnh trầm.” – thần sắc Hoàng đế không biểu lộ chút gợn sóng nào, ngôn ngữ vẫn kiên định tràn đầy tự tin.

“Đôi lúc thần đệ thật sự không hiểu rõ là Hoàng đế có được Lý Tùng Thanh, hay là Lý Tùng Thanh có được ngài?”

Hoàng đế chỉ cười mà không đáp.

Chính xác mà nói, là hai người đã có được nhau.

Mỗi khi Lý Tùng Thanh nổi tính bướng bỉnh, y trước sau dùng ngữ khí ôn hòa kiên nhẫn dỗ dành hẳn, chưa bao giờ lấy đó làm phiền, càng không nói đến tức giận, thậm chí còn yêu thương vạn phần, dung túng hẳn, mang hết thấy những thứ tốt đẹp nhất trên đời này cho hẳn, cơ bản có thể gọi cưng chiều. Ngẫm lại y đường đường là thiên tử Đại Thiệu, trên đời này làm gì có ai có thể khiến y cam tâm tình nguyện làm những việc tưởng chừng như hèn mọn như thế, duy chỉ có mỗi mình Lý Tùng Thanh.

Đây gọi là đạo lý vạn vật tương sinh tương khắc từ ngàn đời nay cổ nhân truyền lại.

Lúc trước y cũng không dự đoán nổi Lý Tùng Thanh sẽ chiếm một vị trí quan trọng đến nhường ấy trong tâm tư mình, cứ nhẹ nhẹ từng chút một len lỏi vào sâu thẳm bên trong mà bén rễ, gặt gao bám chặt không rời, muốn nhổ bỏ cũng đành vô phương.

Cả đời đã định là không thể thiếu đi con người này. Và y tin tưởng rằng Lý Tùng Thanh cũng như thế. Họ là, ai cũng không thể thiếu ai.

Y biết bên ngoài ngự thư phòng này, những lời đồn đãi về Hoàng đế cùng Lễ bộ Thị Lang đang lặng lẽ gợn sóng, vậy thì chẳng bao lâu nữa sóng kia sẽ hóa thành phong ba bão táp quật thẳng vào họ. Mà y thì cơ hồ đã hiểu quá rõ về con người kia, càng đoán được hẳn sẽ có phản ứng thế nào.

Chắc chắn sẽ tìm đường đào tẩu.

Để rồi sau đó trở về bên cạnh y.

Những tinh tú trên bầu trời thăm thẳm kia vô luận là chuyển dịch theo quỹ đạo nào thì cuối cùng cũng quay trở về điểm khởi đầu. Lý Tùng Thanh từng chỉ vào cả một dải ngân hà hằng hà sa số những ngôi sao mà nói với y như thế. Đôi mắt kia ban ngày nửa khép nửa mở như ngủ không yên, nhưng khi màn đêm buông xuống lại trong sáng rực rỡ đến nhường ấy.

Cho nên mặc kệ là hẳn đi đến nơi đâu, cách y bao xa, bao lâu, kết quả vẫn sẽ trở về bên cạnh y.

Nhất định là thế.

Đại nạn không chết tất có hồng phúc tề thiên.

Thực xui xẻo mà cũng thực may mắn khi những lời này lại ứng nghiệm trên người Lý Tùng Thanh.

Kỳ thật bả vai của hần mặc dù phải nhận lãnh một nhát kiếm đầy thống khổ, nhưng kiếm kia được rèn tốt đến độ chém sắt như chém bùn, lưỡi kiếm lại mảnh nên vết thương không quá lớn, sau đó cũng không động đao động kiếm để vết thương phải rách toạc ra, đồng thời cũng chưa tổn thương đến kinh mạch. Một nhát kiếm kia tưởng chừng sẽ đoạt mạng ngay lập tức, ấy thế mà vừa vặn sao đều tránh khỏi những chỗ hiểm yếu. Thật không thể không thừa nhận kiếm thuật của thích khách kia rất thần diệu, lợi hại, vô cùng lợi hại.

Lại nghiêm túc nói tiếp, Lý Tùng Thanh dấu có thọ thương cũng chỉ là vết thương ngoài da thịt, đại ngự y dùng những loại dược liệu trân quý nhất để chạy chữa. Vì thế miệng vết thương chỉ một thời gian ngắn sau đó đã khép lại, bắt đầu kéo da non mà hần cũng không còn đau đớn kêu gào đến mức gà bay chó sủa. Nhưng hần ước chừng vẫn yên vị tại nhà nằm dài tĩnh dưỡng suốt hai tháng liền, thân nhân đối với thương thế của hần chăm sóc vô cùng cẩn thận, đến cả kẻ yêu tiền như mạng sống Lý Tùng Ngân cũng không tiếc bỏ ra một số bạc lớn mua những thánh phẩm trân quý thượng đẳng để hần tắm bổ.

Bất quá lão đại miệng mồm vẫn như cũ mà bảo rằng – “Người không cần cảm động, ca ca ngươi còn phải trông cậy vào chức nghiệp liên kết quan viên triều đình của ngươi. Bởi vậy ngươi không được lãng phí lộc nhưng, nhân sâm ngàn năm đệ nhất của ta, mau mau đứng dậy trở về cung đi.”

Lý Tùng Thanh mỉm cười đáp lại, nói rằng – “Đệ đệ ta còn muốn ăn ngọc thiên tuyết cấp và địa cực liên tử(1).”

“Hỗn tiểu tử, sao ngươi còn chưa chết hả?”

Hôm sau canh ngọc thiên tuyết cấp và địa cực liên tử được đưa đến ngay sau khi dùng điểm tâm. Cơm dâng nước rót đến tận cửa miệng, quả nhiên là tủy sinh mộng tử(2), như thể đang ở chốn thiên đường.

Đây há chẳng phải chính là hạnh phúc đến cuối đời ư?

Thế rồi đến ngày hồi cung phục chức thì hần cuối cùng cũng đạt thành sở nguyện, chuyển đến nhậm chức Lễ bộ Thị lang.

Sự tình là như thế này. Sau khi lâm triều thì hần bị triệu đến ngự thư phòng, lúc ấy có cả Lại bộ Hứa Thượng thư, Lễ bộ Trương Thượng thư và Thượng Trí Quốc sư cùng ở đấy. Cả ba vị nếu không là thượng quan thì cũng là thượng sư.

Đợi sau khi hần hành lễ bái lạy Hoàng đế xong, Thượng Trí Quốc sư liền nói – “Hoa lại đã khai nhụy rồi, Lý đại nhân có muốn đến hái hoa nữa không?”

Lý Tùng Thanh chấp tay trả lời – “Cảm tạ Đại quốc sư ngày hôm đó đã ban lời chỉ giáo. Hoa đã dâng lên Hoàng thượng nên hạ quan vốn là chẳng cần hái nữa làm gì.”

“Bản quan nhớ rõ hoa là người ăn lấy mà.” – Trương Thượng thư nói. Người này có ánh mắt hiền từ y hệt như Thượng Trí Quốc sư, nhìn qua cũng biết là một vị lão tiên sinh phúc hậu.

Lý Tùng Thanh vẻ mặt chẳng chút ngưng ngừng, tiếp tục chấp tay cười nói – “Trí nhớ của Trương đại nhân tốt thật, nếu không sao có thể nhớ chuyện của hạ quan ngày ấy.”

“Hôm nay Hoàng thượng triệu ngươi đến đây là bởi vì tháng trước ngươi có công hộ giá, muốn hỏi xem ngươi có muốn được ban thưởng gì không?” – Hứa Thượng thư lái câu chuyện trở về chủ đề chính.

Hộ giá có công? Lý Tùng Thanh sững sốt nghĩ thầm chẳng lẽ ý là chỉ việc hần đẩy Hoàng đế ra, giúp Hoàng đế không bị thích khách kia sát thương sao? A, thật ra đó là vì thích khách kia đẩy hần mạnh quá, nên hần cũng thuận thế đẩy ngã Hoàng đế. Tình cảnh khi ấy rồi ren nguy cấp, hần làm gì còn tâm trí nghĩ đến chuyện cứu giá, chỉ có thể nói hòa theo, hết thấy đều là do trùng hợp mà thành.

“Hạ quan không dám! Chỉ cần Hoàng thượng được bình an, hạ quan dầu chết trăm triệu lần cũng đáng, càng không dám nói đến việc đòi hỏi được ban thưởng gì.” – Lý Tùng Thanh làm ra vẻ kinh sợ, chột dạ mãi không thôi.

“Lý Tùng Thanh, khanh có nguyện vọng gì thì cứ thoải mái đề đạt.” – Hoàng đế mở miệng nói.

“Đúng vậy, không cần từ chối mãi thế. Những thứ nên là của ngài thì sớm muộn gì cũng là của ngài mà thôi.” – Thượng Trí Quốc sư tủm tỉm cười nói vào, xem ra rất có cảm tình với chàng thanh niên này.

Nếu cứ kiên trì từ chối lễ vật của người khác là không lễ độ, mà đây là do Hoàng đế ban cho, nếu không nhận sẽ là bất kính. Lý Tùng Thanh ngẫm nghĩ rồi tuân theo – “Nếu đã vậy thì hạ quan chỉ có một nguyện vọng là được chuyển đến nơi khác.”

“Người muốn được thăng quan ư?” – Hứa Thượng thư nhướn mày hỏi.

“Không, hạ quan chỉ hy vọng có thể chuyển sang Lễ bộ, nếu có bị giáng chức cũng chẳng sao cả.”

Kẻ khác được thăng quan vui mừng nắm bắt lấy còn không kịp, vậy mà lại có người tự xin được giáng chức. Hứa Thượng thư nhìn hần mà thầm nghĩ phải chăng trí tuệ của hần đã bị thích khách kia phá hủy hết rồi không.

“Lễ bộ không tệ chút nào, nếu được chuyển đến đó thì có thể thường xuyên đến Bạch Học Tự hái mẫu đơn.”

Cái gì vậy chứ, Thượng Trí Quốc sư dường như đặc biệt rất thích nhắc đến chuyện này thì phải. Lý Tùng Thanh không khỏi nghĩ thầm người ta vẫn bảo cứ nhắc đi nhắc lại mãi một chuyện là dấu hiệu đáng trí của các lão nhân. Thượng Trí Quốc sư phải chăng cũng đã trở nên như thế rồi?

“Vì sao người lại muốn chuyển đến Lễ bộ?” – Trương Thượng thư hỏi. Theo lý thuyết mà nói thì trong lục bộ, Hộ bộ là nơi dễ dàng thể hiện tài trí, thuận đường thăng quan tiến chức. Vậy mà chẳng hiểu sao kẻ này lại muốn chuyển đến Lễ bộ, là nơi tiền đồ vô hậu nhất trong lục bộ.(3)

“Hồi bẩm Trương đại nhân, là bởi vì hạ quan có hứng thú với công vụ ở Lễ bộ.”

Hứng thú? Hần dám mang công vụ triều đình ra xem như một vở kịch sao? Ánh mắt kinh ngạc của Hứa Thượng thư chuyển thành ánh mắt khinh thường. Ông ta phụ trách quản lý điều động quan viên từ hàng tứ phẩm trở xuống đã lâu, chưa từng nhìn thấy một kẻ không có chí tiến thủ đến thế này.

“Lễ bộ còn khuyết vị trí nào không?” – Hoàng đế hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, Lễ bộ vẫn còn thêm được một chân Thị lang.” – Trương Thượng thư trả lời.

“Vậy thì bắt đầu từ sáng mai, điều Lý Tùng Thanh đến Lễ bộ nhậm chức Lễ bộ Thị lang, phong hàm chánh tam phẩm.” – Hoàng đế hạ chỉ.

“Vi thần khấu tạ Hoàng thượng thánh ân.” – Lý Tùng Thanh lại quỳ rạp xuống đất mà hành lễ. Chức vụ Lễ bộ Thị lang đối với hần chính là cầu còn không được, công vụ ít, bổng lộc cao, lại cũng không cách nhà hần quá xa.

“Vậy các khanh ai nấy đều lui cả đi, riêng Lý Tùng Thanh lưu lại.” – Hoàng đế ban lệnh.

“Chúng thần xin cáo lui.”

“Lý Tùng Thanh, bình thân!”

“Tạ ơn Hoàng thượng!”

“Ngẩng đầu lên!”

Lý Tùng Thanh y lệnh ngẩng đầu lên.

Hoàng đế chăm chú nhìn hần thật cẩn thận. Suốt hai tháng ròng rã không thấy hần, khí sắc so với lúc vừa thọ thưởng xem chừng đã tốt hơn nhiều, thậm chí còn phần hồng hào hơn, dáng điệu thập phần nhu thuận, làn da trắng trẻo mịn màng, đôi môi cũng khôi phục lại sắc hoa xuân, thần tiên mỹ lệ.

Và Hoàng đế chợt phát hiện mình đã nhớ hần rất nhiều.

“Thương thế còn đau không?” – ngữ khí ngài bất tri bất giác dịu dàng lại, không lạnh lùng uy nghiêm như lúc trước.

“Vi thần cảm tạ hoàng thượng quan tâm, đã không còn đau nữa rồi.”

Hoàng đế đột nhiên đánh mắt về phía vết thương của Lý Tùng Thanh, lòng không khỏi xúc động muốn nhìn thử xem có thật sự đã tốt hần chưa. Thân làm Hoàng đế dĩ nhiên không thể làm vậy, thế nên, sự xúc động này khiến cõi lòng y chợt kinh ngạc, không hiểu vì sao mình lại quan tâm đặc biệt đến người này. Đơn

giản chỉ vì người này hai tháng trước đã vì y mà suýt thân vong ư? Y là Hoàng đế, cho dù dùng đức mà trị thiên hạ nhưng số kẻ chết vì y nào đâu phải ít, nhưng y chưa từng đối với ai có sự quan tâm khác thường đến thế. Chính vì vậy y không khỏi có điều phiền muộn vì tình cảm không thể diễn đạt thành lời này.

Lý Tùng Thanh bị Hoàng đế nhìn đến toàn thân run rẩy. Từ trước đến nay dù ở trong bất kỳ hoàn cảnh nào hắn đều có thể tự tại, chỉ trừ phi đứng trước mặt Hoàng đế bệ hạ là lại mất tự nhiên, thậm chí có phần không được thoải mái. Hơn nữa lúc Hoàng đế lẳng lặng nhìn hắn như thể muốn tìm kiếm trên người hắn một điều gì đó, khiến hắn cơ hồ muốn nói thẳng với ngài rằng “ngài không cần nhìn ta như thế đâu. Ta chỗ nào cũng khó coi hết”.

Hoàng đế dường như nhìn ra vẻ mất tự nhiên của hắn nên nghiêm túc hỏi – “Khanh năm nay tuổi cũng đã ngoài hai mươi, vì sao chưa thành gia lập thất?”

Gì vậy? Vấn đề Hoàng đế đề cập hình như hơi kỳ lạ khiến hắn giật mình thẳng thốt – “Hồi bẩm Hoàng thượng, vi thần còn chưa gặp được người ý hợp tâm đầu.”

Trên thực tế thì số người muốn thay hắn mai mối, hoặc mang hoàng hoa khuê nữ nhà mình gả cho hắn không phải ít, bởi dù sao hắn cũng là một thám hoa, tiền đồ sáng lạn, nhưng đáng tiếc đều bị hắn khước từ. Mà Lý gia đối với chuyện hôn nhân đại sự, cả thái độ lẫn quan niệm đều khá khoan dung, muốn thành thân hay sống độc thân đều tùy theo ý muốn của mỗi người, không ai miễn cưỡng ai. Hắn là thuộc về riêng bản thân hắn, vậy hắn có thể tùy ý lựa chọn hình một cuộc sống riêng.

“Nếu trăm làm mai một mối cho khanh thì khanh thấy thế nào?”

Gì cơ? Lý Tùng Thanh cảm thấy tốt cùng kinh ngạc, nhất thời ngẩn người ta. Hoàng đế bệ hạ vĩ đại, có thể thỉnh ngài dừng dừng thứ biểu tình và ngữ khí nghiêm túc thế không? Nếu nói ra những lời như thế các vị cao niên lẫm lẫm thì có chút không phù hợp với hình tượng một vị Hoàng đế anh minh thần võ, uy phong ngất trời của ngài đấy.

“Vi thần cảm tạ Bệ hạ quan tâm, nhưng vi thần trước mắt chưa nghĩ đến chuyện thành thân.”

“Vi nguyên nhân gì?”

Chính là vì không nghĩ đến, chứ còn vì cái gì nữa chứ – “Hồi bẩm Hoàng thượng, vi thần hy vọng có thể công thành danh toại rồi mới tính đến chuyện thành gia lập thất.” – nếu đúng như lời hắn nói thì chi bằng cứ hiểu là hắn cả đời này cũng không thành thân.

Hoàng đế lại nhìn hắn chăm chú trong giây lát rồi nói – “Lui xuống đi!”

“Vi thần cáo lui!” – Hô, Lý Tùng Thanh nhẹ nhàng thở phào. Hắn hoàn toàn không nghĩ đến Hoàng đế đến cả việc chung thân đại sự của thần tử cũng quan tâm, thật không hổ là một vị Hoàng đế yêu dân như con (thật thế sao?)

Kết quả là Lý đại nhân của chúng ta đi nhậm chức mới, hoan hoan hỉ hỉ bước đến môn viện của Lễ bộ, trở thành một quan viên thanh nhàn không lớn không bé, giúp hắn phát dương quang đại lý tưởng của chính mình.

Ngoại trừ việc mỗi ngày đều phải đứng giờ tiến vào đại diện lâm triều nghị luận quốc sự.

Trước đây tuy rằng cũng phải lâm triều, nhưng các quan viên thuộc hàng tứ phẩm trở xuống đều ở ngoài đại điện, hướng về phía vị Hoàng đế không thấy rõ kia mà hành lễ, đợi đến khi nghe được câu “Có việc thì tấu, vô sự bãi triều” thì có thể ba chân bốn cẳng chạy về nơi của mình để nghỉ ngơi, không cần cố nhin chuyện ăn không ngon, ngủ không yên mà chịu trận giữa đại điện.

Được tiến vào đại điện nghị sự cơ hồ có thể nói là một bước lên trời, người khác đối với hắn vừa hâm mộ, vừa ghen tị, còn hắn chỉ cảm thấy như chịu cực hình khổ sai. Ai, sớm biết thế này thì lúc trước cứ thẳng thần nói bản thân chỉ muốn làm một Lang trung, thậm chí chỉ là Viên ngoại lang cũng tốt lắm rồi, không cần thẳng hắn lên hàng Thị lang chánh tam phẩm gì cả.

Bất quá cũng còn chút ưu đãi, ấy là Lễ bộ so với Hộ bộ quả nhiên thoải mái hơn rất nhiều. Tuy rằng công vụ không ít, nhưng hắn hiện tại là Thị Lang, phẩm giai chỉ kém mỗi Thượng thư, có thể danh chính ngôn thuận sai phái người khác làm việc, mấy việc sao chép văn thư nhỏ nhặt không đến phiên hắn động tay vào.

Hắn chỉ cần an nhàn ngồi đợi thành quả làm việc của thuộc cấp xem có sai lầm gì không, rồi mang trình lên Thượng thư đại nhân một văn bản tóm tắt là xong.

Lễ bộ Thị lang là một chức quan thanh nhàn, là chức vị mà chẳng ai muốn làm, bởi lẽ nó chẳng hề cho người ta bất kỳ cơ hội thăng quan tiến chức nào, nhưng Lý Tùng Thanh cảm thấy rất khoái hoạt.

Đồng liêu(4) ở Lễ bộ xem chừng cũng dễ dàng giao thiệp hơn là ở Hộ bộ. Trong mắt quan viên Lễ bộ thì Lý Tùng Thanh là một nhân vật thần kỳ. Nào là một vị cấp trên có thể khiến bọn họ thoải mái làm việc, nếu có sai sót gì hắn sẽ ôn tồn chỉ bảo chứ không nghiêm giọng trách cứ. Nhìn qua có vẻ chỉ là một người lơ đãng không chú tâm nhưng lại có thể phát giác những điểm lỗi dù là nhỏ nhặt nhất, tránh được rất nhiều sai lầm.

Nhưng thần kỳ nhất chính là bất cứ lúc nào cũng có thể ngủ gà ngủ gật. Mỗi khi có việc đánh thức hắn, chỉ thấy hắn hai mắt kèm nhèm mở chẳng lên như hai đường thẳng mà xem văn kiện một lượt từ trên xuống dưới, ấy vậy mà vẫn có thể vạch ra những điểm sai lầm không mấy may nhầm lẫn. Sau khi đưa ra những chỉ thị sửa chữa, hắn lại tiếp tục ngả đầu tìm mộng đẹp. Trương Thượng thư đối với hắn tương đối khoan dung, hắn yêu ngủ thì cứ để hắn ngủ, miễn sao chức trách vẫn hoàn thành là tốt rồi.

Lý đại nhân kỳ thật rất thông minh, chỉ có điều lại là một người ham ngủ, thân mình lúc nào cũng ngả ngả nghiêng nghiêng, chẳng mấy khi thấy hắn ngồi thẳng lưng nghiêm túc. Trừ điểm ấy ra thì không có gì là không tốt. Nhìn chung, đây chính là quan viên Lễ bộ sau khi quan sát hắn mà rút ra được kết luận như thế.

Đã thế, quan điểm của Lý Tùng Thanh còn là – không cầu công danh, chỉ cầu vô sự. Thế nên được đảm nhiệm chức vụ Lễ bộ Thị lang là vô cùng hợp ý hắn, hắn đối với việc thăng quan tiến chức, thuyên chuyển đến nơi khác một chút cũng không màng.

Về phần Hoàng đế thì chú ý mỗi khi lâm triều hắn thường chỉ ngủ gật, có khi lại gật gù, người khác không biết còn cho rằng đấy là hắn tán thành với những lời nghị luận, nhưng riêng Hoàng đế bệ hạ sao lại nhìn không ra hắn chỉ là đang ngủ mà thôi. Cho dù hắn đứng ở cuối hàng sát ngoài lề, ở tại vị trí góc phòng chẳng mấy ai chú ý đến, nhưng Hoàng đế thì có, hơn nữa lại chưa từng buông lời khiển trách, nên chẳng ai phát hiện ra.

Cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, lâu dần có người phát giác, Lý Tùng Thanh kể từ đó có một biệt hiệu là – Thị lang ngái ngủ.

Hứa Thượng thư càng lúc càng xem thường hắn, lúc bình thường cứ hay xét nét lỗi sai của hắn, tìm cơ hội đuổi hắn ra khỏi đại diện. Ông ta không thể chịu đựng được một kẻ đứng giữa đại diện thần thánh mà lại có thái độ khinh nhờn như thế. Nhưng đáng tiếc ngoài trừ ưa buồn ngủ thì lại chẳng tìm thấy gì, mà Hoàng đế đối với chuyện buồn ngủ của hắn lại như không nghe không thấy. Chính vì thế, Lý Tùng Thanh cứ an ổn đứng mãi một chỗ, đứng đến hơn nửa đời người.

Sau đó, Hoàng đế vô tình biết được Lý Tùng Thanh không chỉ lúc lâm triều, mà ngay cả lúc bình thường cũng là lười nhác ham ngủ. Có ngày sau giờ Ngọ, ngài ngẫu nhiên bước ngang qua Lễ bộ, thoáng nhìn thấy Lý Tùng Thanh gục mặt lên bàn ngủ trưa, ngủ đến mức thóa dịch chảy ra còn không biết, đã thầm nghĩ người này ham mê ngủ, tính tình lười nhác, khó trách sao hắn chỉ muốn đến Lễ bộ làm việc. Ngài bước vào Lễ bộ, chúng quan viên lập tức bỏ việc dập đầu bái lạy, có người cuống quýt muốn lay gọi Lý Tùng Thanh. Thế mà Hoàng đế lại ra dấu ý bảo không cần đánh thức hắn.

“Các vị trước tiên cứ lui xuống cả đi.” – Ngụy Tiểu Diễm nói khê với các quan viên rồi cùng bọn họ lui xuống, lưu lại một mình Hoàng đế bệ hạ với vị Lễ bộ Thị lang ngủ đến không biết trời trăng gì.

Hoàng đế ngồi xuống bên cạnh hắn, im lặng nhìn dung nhan đang say giấc khờ dại như một hài tử, cảm thấy có một cảm giác kỳ diệu chưa từng trải qua. Vừa nhìn thấy người này tâm tình lập tức trở nên thoải mái, tất cả những gánh nặng tựa hồ như đều tạm thời trút bỏ được. Có lẽ là bởi vì chưa có bất kỳ ai dám ở trước mặt y thả lỏng tâm ý như thế, dấu chỉ là một hài tử lên hai thì khi đối mặt với y cũng cầu nệ kiểu cách, chỉ riêng mỗi Lý Tùng Thanh dù cung kính vẫn lộ ra vẻ hồn nhiên, thanh thản tự tại.

Ngài mỉm cười, dùng tay áo giúp hắn lau đi một giọt thóa dịch tràn tới bên mép, ngón tay như một cánh bướm tìm hương, khẽ vờ vẽ làn môi tựa đóa hoa khép mở. Đôi cánh bướm kia như truyền đến lồng ngực ngài sự rung động nhẹ nhàng mà tinh tế. Trời vào cuối hạ, ngoài cửa sổ gió vi vu thổi, thoáng nhẹ đưa mình

qua chiếc phong linh lưu ly dưới mái hiên, phát ra những âm thanh leng keng giòn tan, nghe thắm đậm lòng người. Hoàng đế không đánh thức hần dậy, càng không động tay động chân, chỉ im lặng ngồi bất động nhìn hần, cho đến khi ngài rời đi thì Lý Tùng Thanh vẫn chưa tỉnh lại.

Ngay sau khi Hoàng đế rời khỏi, Lý Tùng Thanh chậm rãi mở mắt, chậm rãi ngồi dậy, tay chạm nhẹ lên môi, chờ đợi ngồi yên đến xuất thần, mãi cho đến khi những người khác quay lại thì hần mới đứng dậy vươn mình xoa bóp vai và thắt lưng.

Ồi chao, hôm nay hần ngủ trưa đến tứ chi cứng đờ, từ xương sống đến thắt lưng chỗ nào cũng đau.

Sống yên bề lặng trôi qua từng ngày, chớp mắt hạ đã tàn, mùa thu trở mình kéo đến.

Hoàng đế trên vai gánh cả giang sơn xã tắc, trọng trách lẫn áp lực so với người bình thường nhất định phải nhiều hơn, bởi vậy cần phải có những trò giải trí để giúp ngài khuây khỏa. Ra ngoại thành dạo chơi săn bắn là chuyện vận động tốt lúc nhàn rỗi, có công dụng điều hòa lại thân thể và tinh thần, còn có thể giúp thân thể kiện cường. Thu đến, các trò săn bắn lại càng nhiều hơn.

Năm nay là lần đầu tiên Hoàng đế triệu một số quan văn cùng tham gia hội săn, Lý Tùng Thanh là một trong số ấy. Lý do là vì quan văn cũng cần có thể lực tốt mới có thể vì quốc gia và triều đình mà cống hiến. Lý Tùng Thanh vốn là một thư sinh trói gà không chặt, nào đâu có hào khí thúc ngựa vào rừng, càng không nói đến việc giương cung thể hiện bản lĩnh, chỉ cầu không lập tức ngã chổng vó đã cảm tạ trời đất lắm rồi. Huống hồ dịp xuân rồi hần vừa chịu đại thương, mặc dù trải qua điều dưỡng đã phục hồi như cũ, nhưng vì vết thương ở bả vai vẫn có chỗ không thoải mái, nhất là những khi trái gió trở trời. Vì thế hần quyết định chọn lấy một con ngựa lành tính nhất, chậm rãi cưỡi ở cuối hàng, so với xe bò cũng chẳng nhanh hơn được bao nhiêu.

Hoàng đế sau khi săn được hai con nai thì quay về hoàng trường nghe báo cáo chính sự, các quan viên còn lại bắt đầu thi săn bắn với nhau.

Đang lúc những người khác truy đuổi theo một con nai con thì Lý Tùng Thanh vẫn lắc lư trên lưng ngựa, nhàn tản dạo chơi ngắm cảnh. Hần đối với săn bắn chẳng mấy hứng thú, nếu cứ phải truy đuổi một con thú con chạy tới chạy lui, thú mệt mà người càng mệt hơn.

Nói cho đúng thì Lý Tùng Thanh đâu là một con chim nhỏ hay một con thỏ cũng không săn được, chỉ đi hai tay không, sẵn sàng nhận lấy vị trí chót bảng. Hần hoàn toàn không màng, dù gì cũng chẳng có gì quan trọng, cùng lắm thì bị người khác chế nhạo là vô dụng thôi.

Một người hữu dụng hay không hoàn toàn không phải được quyết định bởi việc người đó săn được bao nhiêu thỏ hay bao nhiêu hồ ly. Hần hiểu rõ được giá trị của mình nằm ở nơi nào, còn người khác đánh giá hần ra sao là chuyện của họ, lại càng chẳng liên quan mấy đến hần.

Mãi đến khi chạng vạng, mọi người chậm rãi trở lại hành cung, có rất nhiều người dâng lên cho Hoàng đế chiến lợi phẩm của mình, những muốn làm vui lòng ngài. Cuối cùng toàn bộ chiến lợi phẩm đều được đưa đến trù phòng, sau đó dâng lên cho tất cả cùng thưởng thức, cho nên có săn được hay không săn được thú đều chẳng sao cả, bởi lẽ dù sao thì vẫn sẽ được ăn. Nếu được ăn chính thịt nai do đích thân Hoàng đế bệ hạ săn được ấy mới gọi là thánh ân long sủng, công đức viên mãn, so với việc ăn thịt Đường Tăng còn có phần hưởng thụ hơn.

Mọi người ai nấy đều giết mình thắng thốt bởi Hoàng đế triệu Lý Tùng Thanh đến bên cạnh mình, chia cho hần một phần thịt nai do ngài săn được. Dĩ nhiên cũng có những người khác được một phần nhưng chẳng ai có phần to bằng phần của hần. Mọi người ai cũng tự hỏi vì sao Hoàng đế lại mang phần thịt to nhất cho Thị lang ngái ngủ. Cứ tạm cho đó là vì hần đã từng có cứu giá, xem như vì triều đình mà lập công nên việc Hoàng đế thưởng cho hần cũng không có gì là trọng đại. Chúng thần rốt cuộc không thể tìm được bất kỳ lý do nào khác nên cũng đành chấp nhận là thế.

Lý Tùng Thanh an phận ngồi bên cạnh Hoàng đế, dùng cái miệng nhỏ cắn từng miếng thịt nai cũng nhỏ nốt, chậm rãi nuốt, không mấy để tâm đến những người khác. Hoàng đế thì không ngừng nhận lấy những

chén rượu kính của các thần tử, hai người chẳng ai nhìn ai. Thẳng đến khi cơm no rượu say yến tiệc mới tàn, từng tốp tùm nham tùm ba rời khỏi.

“Lý đại nhân, huynh xem chừng đắc ý muốn chết!” – Cảnh Bách Tá lần này cũng được triệu cùng đi săn chạy đến bắt chuyện. Y và Lý Tùng Thanh năm trước cùng danh đề bằng vàng, xem như là một trong số ít những bằng hữu của hần. Y hiện đang đảm nhiệm chức Công bộ Thị lang, lúc lâm triều tại đại điện đứng ngay bên cạnh nhau.

“Cái gì đắc ý muốn chết?”

“Có thể ăn được thịt nai do Hoàng thượng săn, thật là khiến ta hâm mộ muốn chết.”

Gì vậy chứ? Vậy có thể đổi thành người đắc ý muốn chết còn ta hâm mộ đến chết không? Ta đây thật sự rất muốn mang phần thịt ấy tặng cho người lắm đấy. Lý Tùng Thanh trầm nghĩ rồi lãnh đạm nói – “Bắt quả chỉ là một miếng thịt thôi mà, cần gì phải hâm mộ đến thế chứ?”

“Người sống trong phúc lại không biết hưởng phúc. Huynh có biết mới rồi có bao nhiêu người nhìn huynh ganh tị không?”

Ta có thể không nhận phần phúc này không? Hần một chút cũng không muốn trở thành tâm điểm chú ý của Hoàng đế lẫn mọi người, sự đau khổ cơ hồ hiển hiện trên mặt. Miếng thịt nai mới rồi ăn rất ngon, thịt nướng thơm phức, da lại giòn giòn, cắn một miếng chỉ thấy nước bọt ứa ra thèm thuồng. Thế nhưng hiện tại hần cảm thấy nó như viên thuốc chuột bọc đường đang độc chết mình. Dù rằng có ngu ngốc đến thế nào cũng có thể cảm nhận được Hoàng đế đối với Lý Tùng Thanh có “vài phần kính trọng”, khiến ột Lý Tùng Thanh luôn lơ đãng có phần phải câu nệ hơn, trong lòng không tránh khỏi kêu khổ.

Đêm càng lúc khuya, những tiếng cười nói cũng dần ngớt. Mọi người ai nấy hoan ca một nên đều nghỉ ngơi cả, riêng Lý Tùng Thanh lại không ngủ, một mình rời khỏi hành cung đến một thảo nguyên cách đó không xa. Hần ngẩng đầu nhìn lên thấy đêm nay trăng khuyết một vầng, sao trời sáng rực. Dải ngân hà vắt qua bầu trời đêm, những ngôi sao lung linh hiển hiện rõ trước mắt.

“Là điều gì khiến cho khanh nhìn chuyên tâm như thế?”

A, một thanh âm đột nhiên vang lên khiến Lý Tùng Thanh hoảng sợ quay đầu lại, thấy Hoàng đế đang đứng rất gần ngay phía sau mình.

“Vi thần khấu kiến Hoàng thượng.” – hần vội vàng dập đầu.

Hoàng đế đỡ lấy, ngăn không cho hần quỵ xuống – “Lý khanh gia không cần đa lễ, về sau thấy trẫm không cần dập đầu hành đại lễ.”

Lý Tùng Thanh ngập ngừng giây lát rồi ấp úng nói – “Vi thần tuân mệnh thánh ý.”

“Khanh đang nhìn gì thế?”

“Bẩm, vi thần nhìn sao. Nơi này quả thật vô cùng thích hợp để ngắm sao.”

“Khanh thường ngắm sao à?”

“Dạ!”

Hoàng đế rốt cuộc cũng hiểu được ngoại trừ việc thích ngủ, thì thức đêm ngắm sao cũng là một nguyên nhân trọng yếu khiến hần cứ hay ngủ ngày.

“Khanh có thể xem rồi thì đoán ra cát hung, họa phúc không?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, vi thần ngắm sao cũng chỉ vì có hứng thú, cảm thấy đó là ý thích cá nhân, hoàn toàn không có ý xem thử việc thiên tai, nhân họa nên chưa bao giờ từ sao trời mà đoán ra cát hung, họa phúc.” – Lý Tùng Thanh đáp, đôi mắt trong đêm đen sáng lên, thứ ánh sáng mà trước đây chưa từng có. – “Vận mệnh của con người phải do chính tay mình nắm giữ, không phải được quyết định bởi những vì sao xa xôi kia.”

Hoàng đế cười nói – “Nếu không trẫm sẽ điều khanh đến Khâm thiên giám.”

“Cảm tạ Hoàng thượng có lòng, nhưng chỉ e là không được. Một việc vốn là làm vì hứng thú, nay lại hóa ra chức trách thì sẽ không còn gì thú vị cả” – từ lời này cũng đủ để thấy nhân sinh quan của Lý Tùng Thanh chính là nhàn nhã chiếm vị trí hàng đầu, cuộc sống thú vị chiếm hàng thứ hai.

Có lẽ vì là đàm đạo chuyện Lý Tùng Thanh cảm thấy yêu thích và vì cả thái độ của Hoàng đế rất đổi thân hòa, nên bọn họ nói một hai câu đã bắt đầu thả lỏng, không còn câu nệ quy tắc, không còn như hai kẻ xa cách tận chân trời góc bể nữa.

“Giả dụ như hình dạng của Huỳnh Hoắc(5) từ trước đến nay đều khiến người khác nghĩ rằng là điềm báo thiên tai quốc họa hoặc Hoàng đế băng hà, thực tế cũng chỉ theo quy luật tự nhiên mà dịch chuyển.” – Lý Tùng Thanh chỉ vào một ngôi sao, nói liên hồi – “Những tinh tú trên bầu trời thăm thẳm kia vô luận là chuyển dịch theo quỹ đạo nào thì cuối cùng cũng trở về chốn cũ.”

Những đốm nhỏ rải khắp bầu trời hệt như những bông tuyết nhỏ, tựa hồ sau mỗi một vì sao đều chôn giấu một cố sự xa xưa.

Hoàng đế phát giác mình rất thích nghe giọng nói chậm rãi Lý Tùng Thanh, bèn mỉm cười lắng tai chăm chú. Lý Tùng Thanh lại phát giác bản thân rất thích nhìn nụ cười mỉm ôn hòa của Hoàng đế. Việc này khiến hần cơ hồ đã quên bọn họ vốn một người là quân vương, kẻ kia là thần tử.

Mấy canh giờ trước hần còn đang phiền não việc Hoàng đế đối với hần có vài phần kính trọng, lúc này nhờ thế mà mang phiền não bỏ lại phía sau. Mau quên là cá tính của Lý Tùng Thanh, huống chi Hoàng đế dùng thứ ánh mắt khác lạ nhìn hần khiến hần không thể không chế được bản thân mình. Những chuyện phiền não hần cũng lười làm, chi bằng đừng khiến bản thân phiền não là tốt nhất.

Bọn họ ban đầu là đứng trò chuyện, sau một hồi liền sòng vai ngồi xuống. Hai người lặng lẽ ngồi, không khí vì thế có phần không mấy tự nhiên. Tuy vậy, cảm giác hai người ngồi bên nhau không nói gì cũng không tệ. Thì lang ngái ngủ Lý Tùng Thanh ngồi một lúc bất tri bất giác chìm vào giấc mộng, đầu ngã sang một bên, thân mình nhẹ hẫng, thập phần bất kính dựa vào vai Hoàng đế bệ hạ.

Ngài ngoảnh sang nhìn hần.

Gương mặt của hai người kề sát vào nhau, sát đến mức có thể cảm nhận thấy hơi thở của đối phương, khiến ngài không thể tự chủ đưa mắt nhìn đôi môi tựa đoá hoa tươi đẹp kia.

Bờ môi của người ăn có ngon không? Hay là để ta nếm thử một chút nhé?

Ngài trong một phút không thể khống chế chính mình liền cúi đầu xuống, nhẹ nhàng in dấu lại trên đoá hoa ấy. Trong một khoảnh khắc, ngài giật bắn mình đứng bật dậy lùi ra xa. Lý Tùng Thanh vì thế ngã ngựa ra bãi cỏ, bưng tỉnh giấc, hai mắt lơ lơ mở ra chẳng rõ nguyên cớ gì nhìn Hoàng đế.

Hoàng đế không nói gì, chỉ chăm chú nhìn hần. Ngài từ trước đến nay luôn tao nhã, hỉ nộ không hiện lên mặt lúc này lại có vẻ ảo não uất giận, ánh mắt thâm trầm phức tạp.

“Có chuyện gì thế?” – Lý Tùng Thanh trờm mắt hỏi.

Cổ họng Hoàng đế chợt trở nên khô khốc, giữa đáy mắt xuất hiện một ánh hào quang bí hiểm, biểu tình có vẻ không được vui liên tục vò đầu bứt tóc. Ngài không nhìn hần cũng không nói lấy một lời, chỉ lẳng lặng bỏ đi.

“Người vì sao mà lại tức giận chứ?” – Lý Tùng Thanh bối rối nghĩ thầm trong lòng. Cơ buồn ngủ lại kéo đến, hần ngã đầu nằm xuống bãi cỏ, rất nhanh sau đó lại chìm vào mộng đẹp.

Dù sao lúc ở nhà hần có thói quen ngủ lại tại đình viện hay bãi cỏ, lúc này chẳng thềm suy xét rằng khi ở nhà sẽ có người giúp hần đắp chăn, còn tại nơi hoang sơn dã lĩnh này, lão thiên gia chắc chắn sẽ không hảo tâm vắt xuống giường ấm nệm êm cho hần.

Nhưng điều khiến hần kinh ngạc chính là sáng hôm sau tỉnh lại, hần phát hiện mình từ lúc nào lại đang nằm trong phòng tại hành cung. Hần cũng không rõ là ai đưa hần trở về đây. Hần lúc ngủ là ngủ say như chết, đối với những chuyện xảy ra bên ngoài giấc mộng hoàn toàn chẳng hay biết gì.

A... hay là Hoàng đế bệ hạ? Không, làm gì có khả năng đó chứ.

Lý Tùng Thanh đã sai rồi. Đưa hấn trở về chính là người mà hấn cho rằng tuyệt đối không thể nào, Hoàng đế bệ hạ.

Lúc ấy Hoàng đế bệ hạ đã đi được một quãng, nhin không được ngoảnh lại nhìn Lý Tùng Thanh, ấy thế mà hấn không đứng dậy, tiếp tục nằm xuống võ giắc khiến ngài lần nữa bùng lửa giận, lại vừa muốn cười. Không ngờ trên đời lại có người chẳng biết tự chiều cố chính mình thế này.

Đêm thu lạnh se sắt, ngài không đành lòng nhìn hấn hứng chịu sương gió, đành phải quay lại bên cạnh hấn. Ngài vốn định sẽ lệnh cho hấn quay về hành cung, nhưng lại thấy hấn đã say giấc, do dự hồi lâu rồi xoay người bế bổng hấn lên, tránh đi vệ binh đang gác đêm, bước đến một gian phòng trống. Sau khi đặt hấn vào giường liền vội vã rời đi, không dám dừng lại lấy một khắc,

Một hoàng đế luôn biết tự kiềm chế bản thân, lần đầu tiên trong đời cảm thấy sắp không thể kiềm chế được nữa.

o0o

---

(1) ngọc thiên tuyết cấp : sò tuyết.

địa cực liên tử : hạt của hoa sen mọc ở vùng cực.

(2) úy sinh mộng tử: sống như đang say và chết như trong mộng, ý nói một cuộc sống mơ màng, không biết rõ đâu là thực đâu là hư.

(3) lục bộ : đây là 6 cơ quan hành chính chủ chốt trong triều đình phong kiến xưa. Ở vào thời nhà Minh, thì triều đình chia làm sáu bộ là: Lại, Hộ, Lễ, Binh, Công, Hình. Trong số đó thì:

Hộ bộ: là bộ giữ việc ruộng đất, nhân khẩu, kho tàng, thu phát, bổng lộc, đồ cống nạp, thuế khoá, muối và sắt. Ngoài ra còn giữ chính sách điền thổ, hộ khẩu, tiền thóc, điều hòa nguồn của cải nhà nước. Nếu so với ngày nay thì có ngang với bộ đầu tư, bộ tài nguyên môi trường và tổng cục thuế nhà nước.

Lại bộ: là bộ giữ việc quan tước, phong tước, ân ban thuyên chuyển, lựa chọn, xét công, bãi truất và thăng thưởng, bổ sung quan lại, cung cấp người cho các nha môn.

Lễ bộ: giữ việc lễ nghi, tế tự, khánh tiết, yến tiệc, trường học, thi cử, áo mũ, ấn tín, phù hiệu, chương tấu, biểu văn, sứ thần cống nạp, các quan châu mừng, tư thiên giám, thuốc thang, bói toán, tăng lục, đạo lục, giáo phường, đồng văn nhã nhạc. Bộ này trông coi việc tổ chức và kiểm soát vấn đề thi cử (thi Nho học khoa cử) chọn người tài ra giúp triều đình; tương đương với bộ giáo dục và bộ văn hóa thông tin ngày nay.

Binh bộ: là bộ giữ việc binh nhung, quân cấm vệ, xe ngựa, đồ nghi trượng, khí giới, giữ việc biên giới, lính thú, nhà trạm, phố xá, nơi hiểm yếu, việc khẩn cấp, tuyển dụng chức võ. Nếu so với ngày nay là bộ quốc phòng.

Công bộ: là bộ coi việc xây dựng thành hào, cầu cống đường sá, việc thổ mộc, thợ thuyền, tu sửa xây dựng, thi hành lệnh cấm về núi rừng, vườn tược và sông ngòi. Nếu so với ngày nay thì là bộ xây dựng.

Hình bộ: là bộ giữ việc luật lệnh, hình phạt án tù, ngục tụng và xét xử người phạm tội ngũ hình. Nếu so với ngày nay chính là bộ tư pháp và tòa án nhân dân tối cao.

(4) đồng liêu : bạn làm quan đồng triều.

(5) Huỳnh Hoắc : là tên gọi của sao Hỏa thời cổ đại ở Trung Quốc. Huỳnh Hoắc cùng với Tâm Túc (tức chòm sao Bò Cạp) là hai thiên thể màu đỏ, xuất hiện bên cạnh nhau gọi là Huỳnh Hoắc Thủ Tâm. Hỏa Tinh lấp lánh như lửa, gọi là Huỳnh Hoắc , Tâm Túc được gọi là Đại Hỏa. Nếu hai “hỏa” này gặp nhau thì trời sẽ đầy lửa. Huỳnh Hoắc là một điềm báo xấu, mà nếu có thêm Tâm Túc cùng xuất hiện trùng lên nhau (nên mới gọi là “thủ”) thì ở thời cổ đại người ta xem như là một hiện tượng không lành, nếu không phải tế tướng mất chức thì cũng là để vương băng hà.

o0o

5. Chương 5

Chương 5

Lý Tùng Thanh cùng Ngụy Tiểu Diễm ngàn dặm xa xôi, bốn ba những một thành rồng rã mới đến được biên cảnh Sở Nam. Khi bọn hắn đến dịch quán, chuẩn bị sáng mai sẽ tiến vào Sở Nam thì mới hay Thất Vương gia Tống Vỹ đã ở đó chờ sẵn.

“Hạ quan Lý Tùng Thanh tham kiến Thất Vương gia.”

“Tiểu nhân tham kiến Thất Vương gia.”

Lý Tùng Thanh và Ngụy Tiểu Diễm nhất loạt hướng về Thất Vương gia hành lễ.

“Tiểu Diễm, người rốt cuộc cũng đến rồi.” – Thất Vương gia quắc mắt nhìn Ngụy Tiểu Diễm chăm chú, xem Lý Tùng Thanh như người vô hình không thèm để mắt đến.

“Thất Vương gia, đã lâu không gặp, Hoàng thượng lệnh cho tiểu nhân thay người và lão nhân gia ân cần thăm hỏi ngài.” – Ngụy Tiểu Diễm vừa cung kính vừa khách sáo cúi gầm mặt, không dám đối diện với y.

Lý Tùng Thanh đứng bên cạnh cảm nhận được rõ rệt thứ không khí quỷ dị giữa hai người. Tuy nói rằng Vương gia thân chinh đến trước cửa đón nhưng bộ dạng lại như sắp ăn tươi nuốt sống chú thỏ nhỏ Ngụy Tiểu Diễm vậy. Nếu hắn không giúp Ngụy Tiểu Diễm giải vây thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây.

“Khụ khụ, Vương gia! Ngụy đại nhân bốn ba bao nhiêu ngày hắn đã mệt mỗi đói khát.” – Lý Tùng Thanh không dám nói chính mình mới là mệt mỗi đói khát, bởi vì Thất Vương gia mười phần thì hết cả mười là đang vút cho hắn một ánh mắt lạnh như thể khiến “bản vương phát nôn”.

Thất Vương gia nghe thấy, lúc này mới dẫn bọn hắn đi tẩy trần, cũng cùng bọn hắn nhập tọa dùng cơm, bất quá, thoạt nhìn là thấy ngay thứ y muốn ăn chính là Ngụy Tiểu Diễm.

Bữa cơm như sôi đá khô cần thì chỉ cần dùng qua loa cũng xong, Ngụy Tiểu Diễm liền gọi người chuẩn bị nước ấm đưa đến phòng Lý Tùng Thanh, những muốn đích thân hầu hạ Lý đại nhân tắm rửa thay y phục. Vẻ mặt của Thất Vương gia thoáng chốc sa sầm, lúc này mới trừng mắt hung hăng nhìn Lý Tùng Thanh. Lý Tùng Thanh trước ánh mắt ấy không sợ cũng không hoảng, ra vẻ ung dung tự tại, thậm chí còn muốn hướng về Thất Vương gia mà khoe rằng có khi Ngụy Tiểu Diễm còn ngủ chung một phòng với hắn nữa. Tiểu Diễm lúc ngủ vừa thân mật ngọt ngào vừa đáng yêu, hắc hắc hắc.... Bất quá nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, không cần chọn vị Thất Vương gia tâm tư ghen tuông kia làm đối thủ của mình, vậy mới là người thông minh.

Sau khi tắm rửa xong hắn liền lên giường, ấy thế mà lại... không ngủ được.

Hắn lẩn qua lẩn lại như một chú cá nường, nường đến cháy khét lẹt mà sau cùng Chu Công vẫn không đến cửa bái phỏng, bèn khoác hờ tấm áo choàng rồi bước ra khỏi phòng ngắm sao trời. Hắn nhìn lên bầu trời đầy sao, không khỏi nhớ đến tình cảnh những đêm lúc hắn cùng Hoàng đế ngắm sao.

Hắn thích cả người vô lực dựa vào ngực của Hoàng đế, hoặc nằm gối đầu lên chân ngài mà ngắm sao trời, huyền thoại nói về điển cố của những vì sao ấy. Hoàng đế tình nhân của hắn trước sau mỉm cười hàm chứa sự sùng nịch, không ngắm sao, chỉ ngắm hắn.

A, kẻ kia hắn cũng đang nhìn lên bầu trời này. Ta nhớ y, nếu y không nhớ ta như ta đang nhớ về y, khẳng định lúc trở về sẽ cho y nếm chút trừng phạt. Những ý nghĩ này khiến hắn nhìn không được muốn bật cười. Hắn vốn không phải người thích kiêu căng trêu chọc người khác, chỉ duy nhất với Hoàng đế là tùy hứng vô cùng, mà Hoàng đế đối với hắn lúc nào cũng bao dung, nhẫn nhục chịu đựng (trừ những lúc ở trên giường)

Nhẫn nhục chịu đựng.... phút, cuối cùng cũng không nhìn được phải phì cười. Hoàng đế bệ hạ anh minh vĩ đại như thế nào lại bị hắn nói như thể một hiền thê vậy chứ, hahaha? Trong lòng cảm thấy ngọt ngào, nổi tương tư cũng vì thế mà giảm đi phần nào.

Vất vả lắm mới cảm thấy buồn ngủ bèn quay về tắm phòng, đột nhiên lại thấy một người từ tắm phòng của Ngụy Tiểu Diễm bước ra, hai bên vô tình chạm mặt nhau.

“Vương gia!” – Lý Tùng Thanh cúi đầu hành lễ.

“Ừ!” – Thất Vương gia sắc mặt không mấy vui vẻ, đối với hắn vẫn hờ hững đi lướt qua.

“Vương gia, hạ quan có một câu muốn nói với ngài. Nếu có gì đặc tội mong Vương gia đại nhân đại lượng bỏ qua.” – Lý Tùng Thanh nhìn theo bóng hình người kia mà nói.

“Người muốn nói gì?” – Thất Vương gia dừng bước nhìn hắn.

“Dưa hái xanh không ngọt, hoa ngắt vội chóng tàn.”

“Hừ!” – y hừ một tiếng rồi phẩy tay bỏ đi.

Lý Tùng Thanh trở về phòng mình nằm vào giường, vỗ gối tự nói – “Nào, ngủ thôi!”

Rốt cuộc thì Chu Công cũng đến gõ cửa rồi.

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại đã thấy Ngụy Tiểu Diễm như lệ thường ở sẵn trong phòng hầu hạ hắn rời giường. Lý Tùng Thanh lơ đãng nhìn trên cổ y có những vết hồng ngân, như thể là dấu hôn. Hắn đối với những dấu vết này không chút xa lạ, bởi lẽ Hoàng đế bề hạ cũng thường để lại trên người hắn những vết thể này. Sau khi tẩy rửa thay y phục chỉnh tề, Lý Tùng Thanh thuận miệng nói – “Tiểu Diễm, lấy giúp ta một sợi dây buộc cổ áo.”

“Dạ!”

Ngụy Tiểu Diễm lấy từ trong hành lý ra một sợi dây bằng tơ lụa màu xanh đen, trên có thêu hoa văn muốn choàng giúp Lý Tùng Thanh. Nhưng Lý Tùng Thanh lại đón lấy, tự mình quấn quanh chiếc cổ mảnh khảnh của Ngụy Tiểu Diễm, có ý muốn che đi những dấu vết kia. Ngụy Tiểu Diễm nhất thời ngẩn người ra.

“Màu sắc và hoa văn của dây này không hợp với ta. Người quần có vẻ đẹp hơn.” – Lý Tùng Thanh lãnh đạm nói.

“Vậy để tiểu nhân lấy một cái khác.”

“Không cần, ta vừa nhìn dây này thì lại nghĩ mình không hợp để quần, trông rất giống một hầu tử(1).” – hắn tỏ ra ngượng ngùng tự chế giễu chính mình rồi lại nói – “Ta thấy Sở Nam này chỉ là chốn sơn cùng thủy tận, điều dân đây rầy chẳng có gì hay ho. Chúng ta lưu lại vài hôm lấy lệ rồi mau chóng rời đi thôi.”

“Lý đại nhân...” – Ngụy Tiểu Diễm ra chiều muốn nói gì đó rồi lại thôi.

“Có chuyện gì?”

“Có khả năng tiểu nhân phải lưu lại nơi này một thời gian rồi mới có thể rời đi được.”

“Hoàng thượng lệnh cho người lưu lại à?”

“Không phải...”

“Vậy là bản thân người muốn lưu lại?”

Ngụy Tiểu Diễm im lặng không đáp.

“Tiểu Diễm, người có xác định là mình phải lưu lại không?”

“Tiểu nhân...” – lắc đầu – “Tiểu nhân không biết.”

“Đã vậy thì mấy ngày tới nên suy nghĩ kỹ một chút. Không ai có thể miễn cưỡng người, bản thân người cũng không nên làm khó chính mình.” – Lý Tùng Thanh vỗ vai y không nói thêm gì. Hắn cảm thấy mình là người ngoài cuộc, không có cả lập trường lẫn tư cách để xen vào.

Mấy năm sống cùng nhau đủ để hắn biết Ngụy Tiểu Diễm bề ngoài có vẻ yếu đuối nhưng nội tâm thì bất luận là so sánh với ai cũng có phần cứng cỏi hơn, hơn nữa y cũng rất thông tuệ, bằng không làm sao quần lý cả một hậu cung to lớn, lại còn bảo toàn bí mật của Hoàng đế và hắn nữa chứ.

Ngụy Tiểu Diểu như một viên trân châu tinh xảo vậy mà nay thật sự nguyện ý lưu lại nơi Sở Nam hoang vu này sao? Quên đi, dù sao cũng không phải là chuyện liên quan đến hắc thì cần gì nghĩ nhiều đến vậy. Ngụy Tiểu Diểu là ai chứ, y đâu cần hắc để tâm đến vậy? Vài ngày nữa hắc sẽ chuyển hướng đến Phó Hà thăm lão tam, cùng chơi với hai đứa cháu đáng yêu của hắc, sau đó sẽ mau chóng hồi phủ.

Ít nhất cũng phải trở về kinh thành trước mùa đông.

Năm đó sau khi bị vị “Đại hiệp, tráng sỹ, thích khách đại ca” đã thương thì cứ mỗi khi đông về bả vai hắc lại trở đau. Những lúc ấy Hoàng đế sẽ giúp hắc vuốt ve, dùng đôi bàn tay xoa bóp giúp sưởi ấm vết thương cũ của hắc. Ừ, trước khi mùa đông tới thì hắc nhất định phải về đến nhà, trở về bên cạnh tình nhân của hắc, để người ấy ôm mình vượt qua ngày đông giá rét.

Sau này mỗi khi có hội săn bắn là Hoàng đế lại triệu Lý Tùng Thanh cùng một số quan văn khác cùng tham gia. Tài nghệ cưỡi ngựa của Lý Tùng Thanh vẫn chẳng tiến bộ chút nào, lần nào cũng tay không trở về, ấy thế mà bao giờ cũng được Hoàng đế ban ột phần thịt khiến nhiều kẻ đỏ mắt thèm thuồng ganh tị muốn chết.

Mà cứ mỗi lần như thế, hắc và Hoàng đế lại vô tình chạm mặt tại đại thảo nguyên, trông qua quả rất giống như nửa đêm lén lút hẹn hò cùng nhau vậy. Nhưng thật sự thì hai người cũng chỉ là thản nhiên chuyện phiếm đôi ba câu, có khi chỉ im lặng chẳng nói lời nào, càng không có những hành vi cử chỉ kỳ lạ. Nhưng có lẽ từ trong vô thức, bầu không khí ấm muội giữa họ dần dần nảy sinh.

Lý Tùng Thanh vì thế mà vô cùng hoang mang, trong lòng đầy phức cảm như thể bản thân là nữ nhân đang liếc mắt đưa tình với nam tử khác vậy. Sự tình này khiến hắc trước thì muốn bật cười ha hả rồi ôm đầu kêu to rằng “ta không phải nữ tử mà, a a a —”. Hoàng đế cũng vì thế mà phiền muộn. Y rõ ràng là một người tâm tư bình ổn như thái sơn, tuổi tác không còn nhỏ, tâm tính càng không tham sắc dục. Vậy mà sao hôm nay lại có thứ khát khao được mang Lý Tùng Thanh áp xuống mặt đất thưởng thức cho kỳ hết mới thôi. Tổ tiên từng có gia huấn lưu lại rằng một vị minh quân thì không thể dùng phương thức này để mang thần tử ra ăn...

Bọn họ ai nấy đều tự nhắc nhở chính mình không nên tái diễn sự việc trên, đáng giận ở chỗ chân họ không biết vâng lời, cứ nhằm hướng thảo nguyên mà bước, lòng tự nhủ đây sẽ lần thiếu quyết đoán cuối cùng.

Ngoài mặt tỏ ra bình tĩnh nhưng kỳ thật trong lòng phong ba sớm đã dậy sóng, nói trắng ra là có một loại cảm xúc mang tên “phiền muộn” bắt đầu nảy sinh.

Tiết trời dần buông những làn sương buổi ban mai, sau đó nhanh chóng chuyển sang rét lạnh, đã không còn thích hợp để du săn. Thế là Lý Tùng Thanh cuối cùng cũng không cần tiếp tục ăn thịt mà như cần phải độc được nữa, lại càng không cần phải lén lút lén lút diện kiến Hoàng đế bệ hạ ở một nơi bí mật. Hắc xem chừng đã có thể thở phào nhẹ nhõm, vậy mà sao trong lòng bỗng ẩn ẩn một xúc cảm buồn vương không rõ nguyên nhân.

Những vì sao treo mình giữa không trung nơi thảo nguyên bao la bát ngát khiến hai mắt hắc sa vào trăm mê nay đã trở thành một bí mật nho nhỏ phát sinh vào mùa thu năm nay.

Chẳng bao lâu sau, mùa đông kéo về, trận tuyết đầu tiên từ giữa thình không lặng lẽ buông mình.

Lý Tùng Thanh vốn sợ lạnh nên những buổi lâm triều sáng sớm như một thứ cực hình tra tấn hắc. Bên trong đại điện tuy rằng có sắp đặt rất nhiều những hỏa lô, nhưng vị trí của hắc lại sát gần phía cửa, sau lưng chẳng có gì che chắn, hàn phong cứ thế thốc đến khiến hắc cứ liên tục run rẩy, sâu ngủ nếu không phải ngủ đông thì cũng sẽ bị chết cứng.

Hoàng đế bệ hạ hiển nhiên là chú ý đến việc này nhưng lại không phân phó gì. Tuy thế, Ngụy Tiểu Diểu là người rất giỏi đoán tâm tư ngài nên hôm sau liền sai đóng chặt cửa hai bên tả hữu, chỉ để lại mỗi cửa ở giữa.

Cửa tại đại điện có cả thủy sáu cánh, cũng không phải tự nhiên để ngỏ mà là sai người mở ra. Lúc đang lâm triều nghị sự thì phải để cửa rộng mở, sau khi bãi triều mới đóng lại, dù là đông hay hè vẫn y theo quy củ mà làm. Nhưng kể từ lúc ấy cứ mỗi khi đông về chỉ mở ra hai cánh ở giữa, bốn cánh ở hai phía tả hữu

thì đóng chặt. Ngụy Tiểu Diểu còn tinh ý đặt ngay sát bên cạnh Lý Tùng Thanh một ấm lò để tránh hắt lại cảm thấy lạnh.

Sau lưng có cửa che chắn, bên người có ấm lò rực hồng, chỉ thiếu mỗi chuyện giúp hẩn an bài chần màn ngay trên mặt đất nữa thôi. Việc lâm triều vào mùa đông nhờ thế mà trở nên ấm áp thoải mái, tạo điều kiện cho con sâu ngủ lần thứ hai hồi sinh. Hoàng đế thấy hẩn lại bắt đầu ngủ gà ngủ gật thì khóe môi không khỏi mỉm cười đầy ẩn ý.

Những ngày nghỉ mừng tết âm lịch của triều đình bắt đầu, mãi đến tết nguyên tiêu mới kết thúc. Tuy thế, một số vị mệnh quan quyền cao chức trọng của triều đình thì vẫn không được rời kinh, phải ở yên chờ Hoàng đế triệu kiến. Bởi vậy mới nói làm thượng quan chẳng phải việc tốt lành gì, một ngày mười hai canh giờ cứ phải túc trực chờ tuyên triệu, xem chừng cả năm chẳng có dịp nghỉ ngơi. Bất quá cũng không phải chỉ có Lý Tùng Thanh chịu khổ. Lục bộ quan viên ngoại trừ sáu vị Thượng thư thì số còn lại chỉ cần luân phiên gánh vác trách nhiệm là được, nhìn chung thì thập phần thanh nhàn. Những quan viên đến lượt cũng có thể ngồi lại chơi với nhau vài ván cờ hay bày vài cỗ bài giết thời gian.

Mùng chín tháng giêng, Lễ bộ đến phiên Lý Tùng Thanh cùng hai tên Lang trung phụ trách việc chờ đợi này. Lý Tùng Thanh tiếp tục tìm giấc ngủ của hẩn, còn hai tên Lang trung kia thì tìm đến Công bộ để ngoạn.

Đang lúc say giấc nồng thì chợt có người lay nhẹ hẩn mà gọi – “Lý đại nhân, Lý đại nhân!”

Lý Tùng Thanh miễn cưỡng mở mắt ra, chậm rãi ngồi dậy, dụi dụi hai mắt còn kèm nhèm của mình nhìn người trước mặt – “Ngụy đại nhân, có chuyện gì sao?”

“Hoàng thượng lệnh cho đại nhân đến Bạch Hộc Tự cùng ngắm hoa.” – Ngụy Tiểu Diểu nói.

“Vi thần lĩnh chỉ.” – Lý Tùng Thanh uể oải đứng dậy, từ tốn sửa sang y phục, đông sờ một tí, tây sửa một tẹo.

Ngụy Tiểu Diểu thập phần kiên nhẫn, trước sau không buông lấy một lời thúc giục.

Tiết xuân vừa đến, tuyết vẫn chưa tan, khí trời âm lạnh nên vừa ra khỏi cửa, Ngụy Tiểu Diểu đã mang một chiếc áo choàng lông cừu cẩn thận khoác lên người Lý Tùng Thanh. Áo vừa nhẹ lại vừa ấm.

“Đa tạ!” – Lý Tùng Thanh nói với y.

“Lý đại nhân khách khí rồi. Đây là Hoàng thượng căn dặn tiểu nhân choàng giúp ngài.”

Lý Tùng Thanh trầm mặc theo chân Ngụy Tiểu Diểu rời khỏi lễ bộ. Mặc dù hẩn đã khoác áo lông cừu dày, nhưng khi hít phải một luồng khí lạnh thì vẫn cảm thấy rét run, cả người lập tức giật thót.

Chỉ đi bộ độ chừng nửa khắc đã đến Bạch Hộc Tự. Mẫu đơn trồng bên trong đã bắt đầu khai hoa nở nhụy. Từng đóa Ngụy Tử Diểu rực rỡ sắc vàng đua nhau khoe vẻ đẹp, hương thơm ngào ngạt phủ tràn bày ra trước mắt một cảnh tượng phồn hoa diễm lệ. Ngụy Tiểu Diểu đưa hẩn theo lối mòn đi xuyên qua vườn hoa đến một tiểu trúc đình, nơi hai năm trước Lý Tùng Thanh đã hái mẫu đơn dâng lên cho Hoàng đế bệ hạ.

Hoàng đế Đại Thiệu mỗi năm đều đích thân vun trồng một khóm mẫu đơn, ý muốn hướng về liệt tổ liệt tông Đại Thiệu mà cầu quốc thái dân an. Lúc này ngài đang cầm cây kéo bằng vàng trong tay, cẩn thận tỉa từng cành lá của một khóm mẫu đơn, nụ hoa e ấp độ chừng nắm tay hải tử, nhìn qua cũng có thể tưởng tượng đến khi khai hoa sẽ kinh diễm đến thế nào. Quả nhiên là quốc sắc thiên hương!

“Vi thần tham kiến Hoàng thượng.” – Lý Tùng Thanh đứng ở bên ngoài đình viện cúi người hành lễ.

Hoàng đế không buông kéo, vẫn tiếp tục tỉa cành mà nói – “Gốc mẫu đơn chu sa này hai năm trước bị khanh hái mất, cứ nghĩ rằng sẽ không bao giờ nở hoa nữa, chẳng ngờ hai năm nay lại ra hoa, mà so với trước lại còn đẹp hơn.”

“Tất cả là nhờ hồng phúc của Hoàng thượng.”

Hoàng đế quay lại nhìn hẩn, nhợt nhạt mỉm cười – “Mỗi lần trăm nhìn thấy nó đều sẽ nhớ đến một đại ngư tước mẫu đơn của năm ấy.”

“Vi thần thật lấy làm hổ thẹn.”

“Trẫm tuyệt nhiên chẳng hề thấy ở khanh có cái gì gọi là hổ thẹn cả, thậm chí còn có vẻ rất thần nhiên.”

“Vi thần không dám.”

“Lý Tùng Thanh, khanh nói thử xem hoa hái xuống chưng ở trong phòng hay để nó có thể thuận theo tự nhiên khai nở rồi tàn úa, việc nào tốt hơn?” – Hoàng đế hỏi như thể tự độc thoại.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, tuy rằng người ta vẫn thường nói hoa được gieo trồng thì nên hái xuống, nhưng hoa hái xuống lại không bằng hoa ở mãi trên cành.”

“Cho nên...” – Hoàng đế buông kéo khê chạm lên một nụ hoa – “Mang cả một chậu hoa đặt vào phòng là tốt nhất, chẳng biết Lý khanh gia có đồng ý với cách nghĩ này của trẫm không?”

Lý Tùng Thanh trầm ngâm một chốc rồi kính cẩn trả lời – “Hoàng thượng nói thế là tốt thì hẳn nhiên là tốt.”

Hoàng đế đương còn chuyện muốn nói thì có tiếng loan báo từ xa truyền đến cất ngang – “Chư vị nương nương cùng hoàng tử và công chúa cầu kiến —”

Chỉ chốc lát sau đã có ba tiểu hầu tử cùng mấy vị mỹ nhân tiến vào.

Nói đến thê thiếp của bậc đế vương thì đại đế là hậu cung dễ có đến ba nghìn mỹ nữ diễm lệ, ấy thế mà hậu cung của Đức Trị Hoàng đế lại không như thế. Kể từ khi ngài đăng cơ đến nay chỉ sắc lập cả thảy bốn vị phi tử, nhưng chưa lập ai lên ngôi vị mẫu nghi thiên hạ. Sau này mặc dù chiếu theo quy định của hậu cung mỗi năm đều tuyển chọn hai mươi bốn tú nữ tiến cung, nhưng chỉ những ai được ngài sủng hạnh qua mới giữ lại, sắc phong làm quý nhân hoặc phi tần. Còn nếu quá một năm vẫn không được tuyên triệu thì sẽ được xuất cung gả cho người khác.

Từ lúc đăng cơ đến nay đã sáu năm, trong cung chỉ lưu lại năm vị tú nữ cùng với bốn vị phi tần tổng cộng là chín người. Trong số đó có ba người sinh hạ được hai vị hoàng tử và một vị công chúa. Nếu như so với các bậc đế vương đời trước con đàn cháu đống thì thế này vẫn là chưa hoàn thành nghĩa vụ với quốc gia xã tắc, cũng như đã khiến rất nhiều người vì muốn củng cố thể lực mà trăm phương nghìn kế đưa nữ nhân tiến cung phải hoài công.

Quay trở lại hiện tại, hậu cung của Hoàng đế đến thì kẻ làm thân nam tử như Lý Tùng Thanh không tiện ở lại, hẳn bèn hành lễ xin phép cáo lui. Tuy nhiên, Hoàng đế lại ra hiệu cho hắn lưu lại nên hắn đành tránh sang một bên. Các vị nương nương, hoàng tử, công chúa đồng loạt tiến vào hành lễ. Hoàng đế bế nữ nhi của mình bước đi, nhị vị hoàng tử thì có nhũ mẫu chăm sóc, các vị nương nương nối gót theo sau, toàn gia mười mấy người tương kính như tân, thuận hòa vui vẻ cùng nhau thưởng hoa xuân.

Lý Tùng Thanh từ xa dõi theo, nhìn thấy Hoàng đế ôn hòa tươi cười, quả là một cảnh thiên luân mà xa xôi diệu vợi. Thế nhưng trong lòng ngực hắn nảy sinh một cảm giác bị đè nén, mà lại không phải là sự sung sướng. Hắn không thích chính mình có những cảm xúc kỳ lạ thế này, tựa như có một thứ gì đó nôn nao, ê ẩm từ dạ dày dâng trào lên.

“Lý đại nhân, ngoài trời giá lạnh, thỉnh đại nhân đến bên trong mà ngồi.” – Ngụy Tiểu Diễm bước đến nói với hắn.

“Không, ta nghĩ ta phải trở về đây.” – Lý Tùng Thanh thần nhiên đáp, thế rồi không để tâm đến ý chỉ của Hoàng đế, cứ thế xoay người rời đi.

Hắn trở về Lễ bộ, nghĩ bụng muốn tiếp tục võ giãc, vậy mà chẳng hiểu sao sâu ngủ trong người đồng loạt kéo nhau đi du xuân, khiến hắn phải ngồi dậy cầm hồ sơ duyệt qua một lượt. Đến lúc hai tên Lang trung la cà chán trở về, nhìn thấy một kẻ lúc nào cũng nửa tỉnh nửa mê hai mắt rực cháy đang nghiêm túc xem công văn thì kinh ngạc đến mức cảm suýt rơi xuống. Họ thầm nghĩ phải chăng Thị lang ngái ngủ của chúng ta đổi tính đổi nết rồi.

“Lý đại nhân, ngài làm sao vậy?” – Lang trung giáp hỏi.

“Làm sao là làm sao?”

“Đây là lần đầu tiên hạ quan thấy mắt ngài mở to đến vậy.” – Lang trung ắt đáp.

“Thật vậy sao? Khó trách sao ta cảm thấy mỗi mắt đến thế.” – hấn liền buông công văn xuống dụi mắt, duỗi thẳng người ra, hai mắt khê khếp, khôi phục lại tình trạng nửa nhắm nửa mở trước đây.

“Ai nha, sao lại nhắm nữa rồi? Hạ quan phát hiện ra đại nhân có đôi mắt đẹp lắm.”

“Đúng vậy, đúng vậy! Lý đại nhân lúc tỉnh táo thoát nhìn cũng rất tuần lãng, cũng ra dáng một con người lắm.”

Hai người người một câu, ta một câu tranh nhau khen ngợi hệt như hai chú cún nhỏ vậy.

Hừ, chẳng lẽ ngày thường ta ra dáng chó mèo, hay là đầu trâu mặt ngựa ư? Lý Tùng Thanh trong lòng thấy buồn cười nhưng chỉ lười nhác trả lời – “Cả ngày cứ phải mở to mắt lên thì rất mệt mỏi.”

Thuận miệng cùng đồng liêu nói chuyện phiếm, nhưng cảm giác không vui vẫn mãi chẳng thể tiêu tán, cứ thế bám riết lấy hấn không rời mãi đến tận tết nguyên tiêu.

Lý gia đón tết nguyên tiêu căn bản chẳng có gì khác với những người khác, tức là cũng cùng nhau ra ngoài xem cảnh náo nhiệt, bắt quá huynh đệ tỷ muội nhà họ vừa xuất môn đã phân tán thành bốn năm nhóm, ai muốn làm gì thì làm.

Lão đại Lý Tùng Ngân cũng không bỏ qua cơ hội kiếm lợi, liền nhân dịp này mà bày trò kinh thương buôn bán. Lão tam Lý Tùng Huyền dẫn thê tử và nhi tử lên chùa lễ Phật, tứ nương Lý Tùng Đồng chẳng biết đã chạy đến chỗ nào, lão ngũ Lý Tùng Tử thì vội vàng vàng xuống phố tìm người bắt nạt, thế là Lý Tùng Thanh thân làm nhị ca phải dẫn đệ đệ yêu quý Lý Tùng Bạch đi xem lễ nguyên tiêu.

Trên đường tấp nập người qua kẻ lại, du khách tới lui chật như nêm, ngựa xe trên quý dập dìu. Lý Tùng Thanh nắm chặt tay tiểu đệ tùy hứng thưởng ngoạn. Hoa đăng treo đầy đường như ngàn cánh hoa đêm tung bay trong gió đông(2). Tiếng gió khê lay động, mặt hồ sóng gợn, một đêm ngư long khiêu vũ.

Hai người thẳng bước một đường, đột nhiên trong lòng hấn cảm giác hơi rung động, bất giác dừng cước bộ đưa mắt nhìn đến chỗ một đám đông phía xa xa, phảng phất muốn tìm bóng hình một ai đấy vô cùng quan trọng.

Người quan trọng nhất của mình là ai chứ? Hấn lắc đầu tự cười nhạo chính mình bỗng dừng lại ảo tưởng, sau đó tiếp tục đi. Nhưng rồi trong một khoảnh khắc, hai đạo tầm mắt giữa đám đông xa lạ huyền ảo chợt chạm phải nhau, và dừng lại. Cả hai không ai di dời tầm mắt, trong chớp mắt, đất trời như ngừng chuyển động, cái gì cũng không nghe thấy, trừ những nhịp đập của trái tim thổn thức cùng hơi thở nghẹn ngào, cái gì cũng không nhìn thấy, trừ đối phương.

Giữa biển người mênh mông tìm kiếm duy nhất một bóng hình trăm biến vạn hóa, bất giác ngoảnh đầu... Người kia lại ở tại nơi hoa đăng đã lụi tàn... Sao lại thế này?

“Nhị ca, huynh làm sao vậy?” – Lý Tùng Bạch giật nhẹ tay hấn.

Lý Tùng Thanh định thần thu tầm mắt về – “Không có gì đâu.”

Chưa kịp quay bước tránh đi thì đối phương đã len lỏi qua đám đông đến gần gọi hấn – “Lý Tùng Thanh!”

“Tam gia!” – Lý Tùng Thanh cung kính thi lễ.

Không cần nhiều lời cũng biết vị hoàng đế yêu dân như con đang đi phục xuất tuần, đến nơi phạm trần thể tục cùng con dân của mình chung hưởng một niềm vui. Tuy nhiên, dấu đã cải trang lại vẫn chẳng thể giấu được chí khí tôn quý bẩm sinh, so với bất kỳ kẻ phạm phu tục tử nào cũng là vượt xa vạn dặm.

“Tam ca, huynh đừng đột ngột bỏ đi như thế, nếu lạc nhau thì biết làm sao?” – Lục Vương gia cùng với Ngụy Tiểu Diệu cuống quýt chạy đến vây xung quanh Tổng Dục.

“Lục gia!” – Lý Tùng Thanh lại thủ lễ với người mới đến.

“Thì ra là ngươi, thật trùng hợp nhỉ.”

Lý Tùng Thanh trong lòng cười khổ, trùng hợp ư? Trùng hợp đến mức như cứ muốn trêu ghẹo những rung động không thành hình của hắn, khiến hắn chẳng dám đối diện với người nọ.

Sau đó, cả đoàn người cùng đi với nhau.

Thật sự là rất trùng hợp, trùng hợp đến nỗi Lý Tùng Thanh chẳng biết nên khóc hay nên cười.

Bọn họ đầu tiên là gặp phải kẻ bán hoa đăng ven phố, Lý Tùng Ngân, dù là loại mấy gian tiền đến những hai chục gian tiền cũng có. Tuy thế, Tổng Dục ở bên kia còn đáng giá hơn tất cả số hoa đăng của y cộng lại, dù là loại hoa đăng đắt nhất cũng không thể sánh bằng. Y một năm trước từng tham gia yến tiệc mừng xuân nên hiển nhiên nhận diện được long nhan, bèn tức thì mang việc kinh thương giao lại cho hạ nhân, cùng gia nhập vào đoàn người.

Kế tiếp lại chạm phải cậu ấm Lý Tùng Tử ưa lên mặt giáo huấn thiên hạ, nghe y đang kêu réo ầm ĩ cái gì mà “Cái tên có mắt như mù này đang nhìn gì? Còn dám nhìn sao? Hôm nay tiểu gia ta không mang người đánh đến mức phụ mẫu nhận không ra mới lạ đấy.” Lý Tùng Thanh rất muốn giả vờ như không quen biết y, ngờ đâu Lý Tùng Tử trời sinh cặp mắt tinh tường, chớp mắt đã bỏ lại một tên đầu heo bầm dập cả người chạy về phía bọn họ, kêu to – “Nhị ca, tiểu đệ, rốt cuộc ta cũng tìm thấy các người rồi.”

Thiếu niên Lý Tùng Tử bộ dạng tuấn tú, phấn điêu ngọc mài gia nhập vào khiến đoàn người càng lúc càng bắt mắt.

Kế nữa, Lý Tùng Đồng từ cửa sổ lầu ba của một tửu quán đưa tay vẫy – “Đại ca, Nhị ca, Ngũ đệ, Lục đệ, ta ở đây này.” – lời chưa kịp nói hết đã phi thân qua lan can nhảy xuống.

Lý gia huynh đệ thủ túc tình thâm chẳng ai lấy đó làm sợ hãi, để mặc cho nha đầu kia nhảy lầu, như thể ý bảo “sinh tử có số, phú quý tùy mệnh trời, vậy nên sống hay chết là chuyện của người”. Ấy vậy mà Tổng Huyền sợ đến mức xông lên phía trước, dùng tay diển một màn anh hùng cứu mỹ nhân, tiếp được vị tiên nữ diễm lệ giáng trần. Tiên nữ diễm lệ kia chẳng những không cảm kích ơn cứu mạng mà còn trợn đôi mắt đẹp lên mắng hắn rồi hơi đi xen vào việc của người khác, xỉ vả hắn một trận. Đương nhiên, huynh muội nhà người ta đoàn tụ thật là một việc đáng vui mừng (mới là lạ!)

Lý Tùng Thanh không nói gì, trong lòng chỉ thầm nghĩ còn lại mỗi lão tam cũng nên xuất hiện luôn đi.

Quả nhiên sau đó một nhà tam khẩu Lý Tùng Huyền xuất hiện, tự động gia nhập vào đám đông.

Ồi, ngoại trừ Lý Tùng Thanh cùng hai tên thị vệ không rõ danh tánh thì mỗi vị nam tuấn nữ kiều kia ai nấy khí vũ phi phàm tựa như một nhóm thiên tiên trong tranh đang đi đến, so với hoa đăng càng nổi bật khiến kẻ bộ hành nào cũng phải kinh diễm chú mục.

Thê tử kiều diễm của Lý Tùng Huyền vừa thấy Tổng Dục đã tiến đến ôm lấy tay y, hưng phấn gọi – “Tam ca, đã lâu không gặp.”

“Đã hồi kinh rồi sao không hồi gia?” – Tổng Dục hỏi.

“Muội muội đã rời khỏi gia tộc rồi, không về đấy thì tốt hơn.”

“Năm đó chính muội biên thư để lại nói phải đoạn tuyệt quan hệ gia tộc cùng người ra đi, bản thân chúng ta chẳng ai đồng ý cả.” – Tổng Huyền ngay sau đó tiếp lời – “Xú nha đầu, vừa gặp trong mắt chỉ thấy mỗi Tam ca, còn Lục ca thì sao không thấy?”

“Lục ca, muội rất nhớ huynh.” – Tổng Hy quay sang làm nũng với Tổng Huyền, tiện tay bẻ lấy một tiểu oa nhi trong lòng Lý Tùng Huyền giao cho Tổng Huyền – “Huynh mau đến nhìn chắt tử của mình đi.”

Lý Tùng Đồng liền ra tay đoạt lấy đứa trẻ, đôi mắt đẹp trừng lên – “Một đại nam nhân tay chân vụng về sẽ làm đau tiểu tâm can của chúng ta mất.”

Tổng Huyền hiền lành ngay ngốc đưa mắt dò xét nàng có phần si dại rồi lại cười to, Lý Tùng Đồng giận dữ quát lên – “Người làm gì mà nhìn ta rồi cười như thế? Ghê tởm muốn chết.”

Lý Tùng Ngân lôi kéo Ngụy Tiểu Diễm cùng y thảo luận mấy đề tài về kinh thương, nhân tiện thuyết phục tổng quản nội cung đồng ý giao một số mặt hàng tiến cống cho Lý gia thu mua. Lý Tùng Tử thì ác thanh ác khí rống lên với tên trộm vặt, thuận tay đẩy ngã mấy người chặn đường, tiện chân đá đổ mấy gian hàng

ngáng lối, tỏ ra bộ dạng tiểu bá vương đầy lưu manh. Đáng tiếc hắn có dung mạo xinh đẹp nên cho dù bày ra bộ dạng dữ dằn đến mấy vẫn là xinh đẹp, càng không có thứ khí chất hù dọa người khác. Lý Tùng Bạch đi cạnh hắn, không ngừng lôi kéo, vừa lôi vừa nói – “Ngũ ca, đừng làm thế, huynh dọa người khác sợ muốn chết rồi.” – Lý Tùng Tử lại đáp – “Ta chính là muốn bọn họ phải sợ tiểu gia ta... Tên tiểu tử phì lù kia, đúng, chính là người, người còn dám nhìn chằm chằm tiểu gia ta xem, cẩn thận tiểu gia móc mắt chó của người bây giờ.”

Lý Tùng Thanh trước sau tịnh không nói lấy một lời, chỉ nhìn bọn họ, thật ra là không biết phải nói gì. Nói tóm lại là cả một đoàn người đi đến đâu làm loạn đến đó.

“Thân nhân của người thật sự rất thú vị.” – Tống Dục bỗng nhiên cất lời.

“Đã khiến ngài chê cười rồi.”

“Nhưng tính tình của người so với họ dường như có điểm khác nhau.”

“Đúng vậy, ngay cả diện mạo cũng không tuấn tú hay kiều diễm bằng họ.”

“Dung mạo của người thật ra rất đẹp mà.”

“A?”

Tống Dục chăm chú nhìn hắn, rồi lặp lại lần nữa – “Trong mắt ta, người thật sự rất đẹp.”

Lý Tùng Thanh ngơ ngẩn chẳng biết phải đáp trả thế nào.

“Ai nha, lão Nhị nhà chúng ta kỳ thật rất thông minh, nếu biết nỗ lực phấn đấu một chút thì tốt rồi.” – Lý Tùng Ngân từ đâu chen lời vào – “Lần trước hắn đỡ hộ Hoàng đế bệ hạ vĩ đại bất phạm, anh minh thần võ một nhất kiếm của thích khách, chắc chắn phải là một cơ hội để lên như điều gặp gió, một bước lên trời. Ấy vậy mà hắn tâm tư nhân hậu chẳng biết chớp lấy cơ hội, chỉ một chức Thị lang nhỏ nhoi đã thỏa mãn rồi.”

Lý Tùng Thanh thở dài ngao ngán ra vẻ đàn gảy tai trâu(3).

“Tính tình Nhị ca lười muốn chết, nếu không phải Đại ca cưỡng ép huynh ấy tham gia khoa cử thì huynh ấy chắc chắn sẽ cả đời ăn no rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn như một con lợn.” – Lý Tùng Đồng cũng góp lời.

“Hừ hừ, Đại ca căn bản chỉ muốn bán đệ đệ cầu vinh thôi.” – Lý Tùng Tử bất đồng ý kiến.

“Ca ca người chính là bán đệ cầu vinh đấy, thì đã sao?” – Lý Tùng Ngân khẳng định – “Nếu Hoàng đế vĩ đại bất phạm, anh minh thần võ yêu thích nam sắc, ta nhất định sẽ buộc hắn rửa mông sạch sẽ, nâng cao thân mà hiển danh.”

“Đại ca thật là một kẻ hạ lưu vô sỉ.” – Lý Tùng Đồng miệng mắng nhưng môi lại cười rạng rỡ, chẳng có chút e lệ của một tiểu thư thiên kim.

“Dem mông dăng cho Hoàng đế để làm gì?” – Lý Tùng Tử không hiểu.

“Là lão chuột già bí mật tập kích hang động.” – Tống Hy trả lời, cười đến nước mắt nước mũi sì sục.

“Nếu vậy thì đau chết được.” – Lý Tùng Tử dùng hai tay che mông kêu thét lên.

“Yên tâm, đại ca sẽ không bắt người mang mông dăng cho Hoàng đế bệ hạ vĩ đại bất phạm, anh minh thần võ. Loại người như người Hoàng đế bệ hạ không thích đâu.” – Lý Tùng Ngân vỗ đầu hắn, cũng không biết là vô tình hay cố ý mà tiếp tục loạn ngôn – “Nếu muốn dăng thì cũng phải là Nhị ca người. Nhị ca tuy rằng dung mạo không xinh đẹp bằng người, nhưng đầu óc lại thông minh hơn, ngay cả mông của hắn cũng hơn cái đầu của người.”

Lý Tùng Thanh rốt cuộc không thể chịu nổi nữa, đảo hai tròng mắt trắng dã, hoàn toàn bỏ mặc tư tưởng xấu xa của tên đại gian thương kia. Thật đúng là “chân chân thị khẩu vô già lan, loạn thất bát tao!”(4)

Từ đầu đến cuối chỉ mỗi Lý Tùng Huyền không lên tiếng, gương mặt tuấn tú lạnh lùng, chỉ lẳng lặng dùng tay che tai nữ nhi của mình lại.

Tống Huyền cố giữ nghiêm nghị đến phát ghen, muốn cười mà lại chẳng dám. Tống Dục biểu tình không thay đổi, vẫn ôn hòa mỉm cười như trước, chẳng những không giận mà ngược lại càng cảm thấy thú vị. Từ

nhỏ y vốn sinh trưởng tại cung đình lễ nghi nghiêm cẩn, chưa từng nghe qua những ngôn ngữ tục tĩu chốn phố chợ bình dân như thế này.

Đứa trẻ còn chưa lớn Lý Tùng Bạch nghe không hiểu những lời loạn ngôn khủng khiếp đầy chướng khí bèn kéo tay áo Nhị ca nọ, nghiêm túc nói – “Nhị ca, huynh nhất định phải phò tá Hoàng đế bệ hạ trở thành một đảng minh quân nhân từ độ lượng đấy.”

Cuối cùng cũng có một người nói ra một câu giống người rồi.

Lý Tùng Thanh thư thái cười – “Ca ca sẽ vì những lời này của đệ mà miễn cưỡng lưu lại trong cung.”

o0o

---

(1) hầu tử : con khỉ.

(2) gió đông : , từ này có hai nghĩa là gió đông (gió thổi từ hướng đông đến) và gió xuân (gió thổi vào mùa xuân).

(3) đàn gảy tai trâu: kỳ thật trong văn bản gốc là cụm , QT dịch là mã nhĩ đông phong, có nghĩa là gió thổi qua tai ngựa. Tôi mạn phép dùng thành ngữ “đàn gảy tai trâu” để tạo âm hưởng nhịp điệu.

(4) chân chân thị khẩu vô già lan, loạn thất bát tao “ ý nói những lời nói vô sỉ không có cách nào ngăn chặn được.

o0o

6. Chương 6

Chương 6

Sở Nam nằm về phía Nam của quốc gia, núi cao hiểm trở, lại rải rác thạch cốc. Người đến đây ngoài việc có đôi chút tán thưởng cảnh Đại Thiệu non sông tráng lệ thì còn lại chỉ có một ý nghĩ – là một chốn khỉ ho cò gáy, đầy rẫy điều dân.

Trước kia nơi này vốn là một lãnh thổ độc lập, sau lại bị Đại Thiệu chinh phạt, trở thành nơi lưu đày các trọng phạm, hoặc nói văn hoa hơn là đưa những trọng phạm ấy đến để khai khẩn đất hoang, lao động cải tạo con người, nhưng trên thực tế là để mặc bọn họ tự sinh tự diệt, dần dà trở thành một vùng kém văn minh. Về sau triều đình tuy có phái quân binh trú đóng để quản lý, đáng tiếc dân chúng ở đây vô pháp vô thiên, ai nấy đều kiệt ngạo bất tuân thượng lệnh, nam nhân tám người thì hết cả tám đều là những hán tử thô tục, nữ nhân chín người thì cả chín là những người đàn bà giáo hoạt chanh chua. Đi ngoài phố nếu không phải nghe được “Đồ đáng chém cho nghìn nhất!” thì cũng là “Mụ la sát nhà người!”, hết thấy đều là những tiếng rít gào, nam nữ chẳng phân biệt cứ thế lao vào loạn đả kịch liệt bên đường, tạo ra quang cảnh gà bay chó sủa rất náo nhiệt, chẳng ai chiếm được thế thượng phong cũng chẳng có ai khi dễ được ai.

A a a, chiêu Cửu âm bạch cốt trảo của nữ nhân kia thật lợi hại.

Ồ ồ ồ, chiêu Phích lịch cầm nã thủ của nam nhân nọ thật là hay.

Lý Tùng Thanh mắt tròn mắt dẹt xem một hồi thấy lạc thú nổi lên cuộn cuộn. Hắn vốn sinh trưởng tại kinh thành trọng lễ giáo, được dạy rằng nam nhân phải nho nhã lễ độ, nữ nhân phải đoan trang thùy mị. Vậy nên hắn đối những người ở Sở Nam cảm thấy vô vùng mới mẻ. Tuy vậy, tại kinh thành cũng có một vị nữ nhân chẳng hề đoan trang thùy mị do Lý gia sinh ra, lại nghĩ tiếp muội muội điên nhà mình chắc chắn sẽ rất thích nơi này.

Hắn lấy thân phận Khâm sai đại thần đi tuần tra nên ít nhiều cũng nhận được trọng đãi. Tuy thế, ngoại trừ Thất Vương gia cứ dõi mắt theo Ngụy Tiểu Diễm thì còn lại chẳng mấy ai để mắt đến họ, càng không

có những kẻ a dua nịnh hót. Lý Tùng Thanh chẳng mấy để tâm đến việc này, không có người theo sát làm phiền càng cho hắn tự do tự tại. Hắn cũng không gánh lấy trọng trách thay mặt Hoàng đế tuần tra địa phương hay dò hỏi tâm tư dân chúng mà ngài đã ủy thác cho hắn. Hắn trong lòng hiểu rõ đây vốn chẳng phải là thật, trừ chuyện Ngụy Tiểu Diểu, còn lại là cố ý để hắn tạm rời kinh. Việc thay Hoàng đế thị sát dân tình chẳng qua cũng chỉ là một lý do hợp lý để bọn họ ra đi mà thôi. Nhưng hắn chẳng muốn nghĩ nhiều đến vậy, thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng, hắn đây thật sự lười nhác phải vắt óc ra suy tính.

Nhưng dù sao đã mang chiếc mũ Khâm Sai đại thần thì vẫn có nghĩa vụ phải làm cho ra dáng một chút. Lý Tùng Thanh quyết định đuổi hết những người bên cạnh đi làm việc, còn bản thân cùng Ngụy Tiểu Diểu và hai tên hộ vệ cười ngửa lắc lư vài vòng.

Thật chẳng khó để phát hiện nơi phương Nam hoang sơ này được Thất Vương gia cai quản, ra sức khai khẩn nên chỉ trong vòng ba năm ngắn ngủi đã biến thành một nơi ruộng đất phì nhiêu màu mỡ, lại binh hùng tướng mạnh bất kỳ lúc nào cũng có thể ra trận thể hiện khí thế.

Phải chăng đây là một trong những lý do mà Hoàng đế phái hắn và Ngụy Tiểu Diểu đến đây tuần tra?

Trực giác mách bảo Lý Tùng Thanh rằng Tổng Vỹ tuy rằng chí khí ngất trời nhưng lại không phải kẻ có mưu đồ với ngôi vị bá chủ thiên hạ, vậy chẳng lẽ y có tâm tư sâu kín nào đó? Nếu quả thật là thế thì có thể đoán được tâm tư này đặt trên người nào, họa có là kẻ mù thì mới không thấy Thất Vương gia đối với Ngụy Tiểu Diểu hệt như hổ đói rình mồi.

Vì tránh cho Ngụy Tiểu Diểu bị vỗ thịt cho đến một mảnh xương cũng không còn, nên mỗi khi ra ngoài Lý Tùng Thanh lại dẫn y theo. Thất Vương gia mấy ngày đầu còn mặt dày bám sát phía sau. Nhưng bản thân y cai quản cả một địa phương to lớn, công vụ cũng không thể bỏ mặc không làm để theo đuôi mãi, đành phải nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lý Tùng Thanh mang Ngụy Tiểu Diểu đi khuất khỏi tầm mắt mình.

Hôm nay hai người tùy tâm mà đi, ngẫu nhiên dừng lại ở một nơi dân chúng đang chuyện phiếm, nghe bọn họ dùng chất giọng rất địa phương nói về những điển tích xưa. Rồi lại ngẫu nhiên tìm được một nơi cảnh sắc đẹp, ngâm gió ngồi trăng. Đến khi mệt thì dừng lại bên vệ đường nghỉ ngơi dùng trà, xem chừng rất đắc ý.

“Nơi Sở Nam này tự mình cai quản, dân chúng trong mắt không có thiên tử, chỉ có Sở Nam Vương, nhìn qua rất giống một tiểu quốc.” – Lý Tùng Thanh cất giọng tán mạn rồi lại hỏi một câu khiến người khác kinh hãi – “Tiểu Diểu, người nói xem có đúng như vậy không?”

“Tiểu nhân không dám hồ ngôn loạn ngữ.” – Ngụy Tiểu Diểu cẩn thận đáp lại.

“Ta nhớ ngoại tổ mẫu của người hình như là người Sở Nam.”

“Dạ phải!”

“Cho nên Sở Nam có thể xem như cố hương của người.”

“Tiểu nhân lúc còn ấu thơ quả thật đã từng ở Sở Nam một thời gian”

“Vậy người còn thân nhân nào sinh sống ở đây không?” – Lý Tùng Thanh thuận miệng hỏi tiếp.

“Tất cả đều đã mất rồi. Nơi này đã không còn bất kỳ ai nhận ra tiểu nhân nữa.” – Ngụy Tiểu Diểu trong mắt không nén nổi một ánh buồn thương.

“Ta thật sự rất hiếu kỳ vì sao Thất Vương gia lại đến đây. Tiểu Diểu, người có biết không?”

“Tiểu nhân quả thật không biết.”

Lý Tùng Thanh chậm chạp nhấp một ngụm trà rồi chớp mắt sau lại nói ra một câu khiến người khác kinh hãi – “Nói không chừng, Thất Vương gia là muốn biến Sở Nam thành sính lễ tặng cho người.”

“Lý đại nhân?” – Ngụy Tiểu Diểu thất thanh kêu lên.

“Đây chỉ là suy đoán của ta, không cần hoảng hốt vậy đâu. Nhìn xem, mặt mũi người trắng bệch cả ra, để cho Thất Vương gia nhìn thấy lại tưởng rằng ta khi dễ người, lúc ấy ngài không chặt đầu ta xuống làm

thành trái tú cầu để đá mới là lạ.” – rồi lại tiếp – “Cũng đã vài ngày trôi qua rồi, nếu không có chuyện gì đặc biệt thì ta dự tính sẽ di chuyển đến Phó Hà. Người nghĩ thế nào?”

Ngụy Tiểu Diểu do dự không đáp.

“Tiểu Diểu, người là một người đáng để kẻ khác phải kính trọng, không nên nghĩ rằng mình là kẻ hèn mọn.” – Lý Tùng Thanh chân thành nói.

“Tiểu nhân chỉ là một nô tài sao có thể không hèn mọn chứ? Hơn nữa, tiểu nhân chỉ là một yem nô, dù có được hưởng vinh hoa phú quý hay thậm chí là nắm quyền lực trong tay thì đã sao, sau cùng vẫn chỉ là một kẻ thân thể khiếm khuyết mà thôi.” – Ngụy Tiểu Diểu bộc bạch tâm tư với một vẻ thản nhiên hiếm có, nhưng trên gương mặt thanh tú lại nổi lên một ý cười đau khổ.

Lý Tùng Thanh nghe y nói thế cũng không nhiều lời nữa. Quan niệm về thứ tự tôn ti đã là thâm căn cố đế thì chẳng dễ gì đổi thay trong một sớm một chiều. Thứ mà Ngụy Tiểu Diểu mất đi không chỉ là một phần thân thể mà có lẽ còn có cả một mảnh linh hồn. Y là khiếm khuyết cả thể xác lẫn tinh thần. Bỗng nhiên Lý Tùng Thanh cảm thấy mình có thể lý giải được phần nào phiền não của Thất Vương gia. Có lẽ y thích một người có tên là Ngụy Tiểu Diểu, chứ không phải một nô tài Ngụy Tiểu Diểu. Đáng tiếc Ngụy Tiểu Diểu lại không như thế, hẳn cứ một lòng nghĩ rằng mình là một nô tài, tự bản thân cảm thấy hèn mọn, không dám tiếp nhận tâm ý của Thất Vương gia, khiến cho ngài chỉ có thể dùng sức mạnh của cả một địa phương, mãnh liệt mang tình cảm cùng khao khát của mình hết thảy trao cho hắn.

Người ngoài cuộc tỉnh táo, kẻ trong cuộc u mê.

Có lẽ Ngụy Tiểu Diểu lưu lại Sở Nam là một điều tốt, nếu thế thì Tống Vỹ có thể cho hắn một thế giới mới, khiến hắn lần thứ hai trở lại làm một con người toàn vẹn.

Nói đến ngoài cuộc tỉnh táo mà trong cuộc u mê thì từ lúc Lý Tùng Thanh rời khỏi kinh thành cho đến nay thì từng chút, từng chút nhớ về những ký ức giữa hắn và Hoàng đế, đột nhiên phát giác ra chính mình cũng trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Hơn nữa, lúc ban đầu tình trạng giữa hai người còn chẳng lấy gì làm rõ ràng. Hắn nhớ rõ tết nguyên tiêu năm ấy tình cờ gặp nhau, lúc đó trong đầu hắn chẳng nghĩ được bất kỳ điều gì, thậm chí ăn phải một khối đậu phụ cũng mơ hồ không hay không biết.

Có lẽ chẳng những ngọn hoa đăng và những chùm pháo hoa mỹ lệ khi ấy đã khiến họ hoa mắt trầm mê.

Khoảng cách không gian dù xa xôi cách trở vẫn thấy rõ mồn một, vẫn một lòng tưởng niệm như thể chuyện chỉ mới xảy ra ngày hôm qua thôi.

A, thật sự rất nhớ y!

Hắn muốn sự nuông chiều của y, muốn những nụ hôn ngọt ngào, muốn được y ôn nhu vuốt ve, muốn cùng y cuồng dã triền miên thán ngày... nghĩ đến đó, thân thể không khỏi bộc phát hỏa nhiệt.

“Lý đại nhân, sắc mặt ngài sao lại đỏ như thế? Trong người có chỗ nào không thoải mái ư?” – Ngụy Tiểu Diểu cẩn thận hỏi han.

“Không, chỉ là hơi nóng thôi.” – Lý Tùng Thanh xòe quạt.

Ngẫm lại tết Nguyên tiêu năm ấy, nếu không phải vì mấy lời thô tục của Lý Tùng Ngân thì Hoàng đế đối với mông của hắn ... khụ, là thân thể của hắn mà nảy sinh hứng thú không? Trước lúc đó hắn chưa bao giờ nghĩ đến việc mình sẽ bị một nam nhân cưỡng hôn, để rồi mấy hôm sau bị người chiếm lấy, từ đầu đến chân bị ăn sạch sẽ đến nửa điểm cũng không thừa.

Nam nhân kia bề ngoài như một dòng nước tĩnh lặng, nhưng sâu bên trong lại cuộn cuộn sục sôi, mãnh liệt hứng khởi khiến người ta không thể chống đỡ, phải khuất phục để y dắt mình bước vào nơi trầm luân. Và đến hiện nay có lẽ là đã ngập quá đầu, dẫu là thân thể hay tâm linh gì cũng thế.

Tâm tư nhớ về y, thân thể cũng muốn được ở bên y...

“Thật sự nóng quá!” – quạt trong tay gia tăng thêm lực đạo.

Ngụy Tiểu Diểu cũng nhanh chóng dùng quạt giúp hắn hạ nhiệt.

Tuy nhiên, nỗi tương tư cùng với dự vọng cùng hợp lực dày vò nên đầu cho có là gió mạnh đến mức thành bão thì cũng không thể cuốn hết nhiệt lưu ra khỏi cơ thể hắn. Ngọn lửa được thắp lên từ nguyên tiêu năm ấy cứ mãi cháy sáng, cho đến tận bây giờ vẫn chưa một lần lụi tàn.

Tham khán hạc trận sanh ca cử

Tiểu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

(Mãi xem bày hạc hoan ca

Mà sao cười dịu như là mai hoa)

Lễ khánh rực rỡ náo nhiệt, du khách lưu luyến không muốn quay về. Tống Dục cùng Lý Tùng Thanh và một hàng hơn mười người chậm rãi bước trên đường, xuôi theo dòng người ra bờ sông ngắm pháo hoa. Khắp nơi những người là người, kẻ này chen chúc kẻ kia chặt như nêm, khiến bọn họ bị lạc nhau. Đang lúc Lý Tùng Thanh bị đẩy dạt ra xa thì Tống Dục thốt nhiên bắt được tay hắn kéo trở về, dùng tay nắm lấy bờ vai hắn, mang hắn ôm chặt trong người mình. Lý Tùng Thanh cả người áp sát vào thân thể Tống Dục, bởi vì vóc dáng không cường tráng bằng nên nhất thời có cảm giác mình như một chú chim nhỏ nép vào vòng tay người khác. Cảm giác này khiến hắn lông tóc dựng đứng, hô hấp đình trệ... hắn rất muốn đẩy Tống Dục ra nhưng lại không thể động đậy. Đã thế xung quanh chen chúc chật chội nên rất khó mà bỏ đi, chỉ đành tùy Tống Dục ôm siết lấy mình.

Chớp mắt, hai người cùng với những người khác đã hoàn toàn phân tán.

Lý Tùng Thanh bất an căng cứng cả người, ngơ ngàng nhắc nhở – “Tam gia, lúc này đã không còn sớm nữa, ngài phải chăng là nên trở về rồi?”

“Không vội!” – Tống Dục đáp.

“Vì sự an toàn của ngài, tiểu nhân bạo gan thỉnh ngài mau chóng hồi phủ. Nếu ngài ở bên ngoài gặp bất trắc gì thì tiểu nhân ngàn vạn lần không gánh nổi trách nhiệm đâu.”

“Vẫn chưa xem được pháo hoa mà.”

“Nếu ngài muốn xem thì chỉ cần ra lệnh một tiếng, muốn xem pháo hoa đẹp đến mức nào cũng có, cần chi phải ở nơi này chen chúc chật chội.”

“Lý Tùng Thanh.”

“Dạ?”

“Người đang cùng ta tranh luận ư?”

“A, tiểu nhân nào dám.” – Lý Tùng Thanh vội vàng vâng lời. Hắn đâu phải cảm thấy đầu nằm trên cổ quá mức phiền phức nên mới đi tranh cãi với Hoàng đế lão gia.

Tống Dục đang muốn nói gì đó thì chợt một âm thanh đình tai nhức óc vang lên, giữa không trung sáng rực hàng chùm pháo hoa, mọi người ai nấy ngẩng đầu lên xem, đồng thời những tiếng xuýt xoa khen ngợi râm ran khắp nơi.

“Đây là lần đầu tiên từ khi cha sinh mẹ đẻ ta được thấy pháo hoa đẹp đến thế.” – Tống Dục cúi đầu thì thầm bên tai Lý Tùng Thanh, âm sắc lộ rõ vẻ mỉa mai hoặc khó lường.

Hơi thở ấm áp tràn vào một bên tai như thể móng vuốt tiểu miêu gầy nhẹ khiến Lý Tùng Thanh run rẩy, cảm giác ôm siết càng lúc càng chặt. Pháo hoa mỗi lúc được bắn dồn dập hơn, âm thanh mỗi lúc một lớn, trái tim cũng theo đó mà loạn nhịp.

“Ta đột nhiên nghĩ đến có một chức quan thích hợp hơn cho người rồi.” – Tống Dục chợt nói.

“Là chức quan gì?”

“Thượng quân.”

Lý Tùng Thanh nghe thế cả kinh, ngược lên nhìn y, ánh mắt còn chưa kịp chớp lấy một cái thì đôi môi của Tống Dục đã phớt nhẹ nhẹ môi hắn. Đôi mắt luôn nửa nhắm nửa mở trong phút chốc mở to lên không thể tin nổi Hoàng đế bệ hạ ngang nhiên giữa đám đông... khinh bạc hắn.

May mắn sao quần chúng xung quanh đều đang đặt hết tâm trí vào những chùm pháo hoa trên bầu trời kia, vậy nên không ai chú ý đến hai nam nhân trong một khoảnh khắc lại có hành vi thân mật. Tuy thế, Lý Tùng Thanh vẫn sợ đến nói không nên lời.

“Hoàng... à không, Tam... Tam gia...” – hắn lắp bắp.

“Đi thôi!” – Tống Dục kéo hắn rời đi.

Lý Tùng Thanh trong lòng chấn động, đầu óc hỗn loạn để mặc người kia kéo mình rời khỏi đường cái ồn ào, đến khi lấy lại ý thức thì thấy cả hai đã bước đến một hẻm ngõ vắng vẻ không một bóng người. Hắn vừa định mở miệng nói gì đó thì lưng đã bị đẩy đến áp sát vào tường, đến cả thời gian giật mình cũng chẳng có, miệng đã bị người kia chế trụ. Lý Tùng Thanh mở to hai mắt, cố gắng cắn chặt khớp hàm mình, một chút động đậy cũng chẳng dám. Tống Dục trừng mắt nhìn hắn, đôi môi đang đặt trên môi hắn cũng không có động thái gì.

Đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ như đang đo kiên nhẫn cùng nhau, xem thử Lý Tùng Thanh mở thành đầu hàng trước hay Tống Dục buông khí giới bỏ cuộc trước. Hai người cứ thế bảo trì tư thế giằng co khó hình dung. Hơi thở của mỗi người phả lên mặt nhau dâng lên những cảm xúc khác thường.

“Mở miệng ra!” – Tống Dục nhẹ nhàng ra lệnh.

Đây là lần đầu tiên Lý Tùng Thanh dám bất tuân thượng lệnh, đôi môi mím chặt lại, dùng thứ ánh mắt bất kính gắt gao trừng vị Hoàng đế. Thực tế thì đầu óc hắn đã sớm rối loạn, căn bản không thể tự chủ, mọi hành động đều là theo bản năng mà tự bảo vệ mình.

“Thật là không biết nghe lời.” – Tống Dục hừ giọng cười, chuyển dời mục tiêu, đột nhiên ngậm lấy vành tai hắn, nhẹ nhàng day day cắn cắn.

Lý Tùng Thanh cứng đờ cả người, da đầu run lên. Từ nhỏ đến lớn ngoại trừ bị một con chó nuôi trong nhà liếm thì chưa từng có ai chạm đến vành tai hắn, chứ đừng nói đến loại phương thức tràn ngập dục vọng thế này. Thân thể hắn nhịn không được run rẩy lên, một cỗ hỏa nhiệt cũng bắt đầu phát tán, lòng nghĩ muốn đẩy Tống Dục ra nhưng hai tay lại bị chế trụ ở hai bên không thể động đậy.

“Hoàng ... Hoàng thượng... thỉnh cầu ngài... đừng làm như vậy...” – rốt cuộc hắn phải lên tiếng cầu xin.

Tống Dục không thèm để ý đến, di dời môi từ vành tai trở lại môi hắn.

Lý Tùng Thanh vội vàng khép chặt cửa miệng, nói thế nào cũng không để đầu lưỡi của người kia tiến quân đến.

Tống Dục không thô lỗ cưỡng bách hắn, chỉ kiên nhẫn liếm lộng viền môi, tựa như đang nhắm nháp một món điểm tâm đầy mỹ vị. Ngọt quá, so với trong tưởng tượng còn ngọt hơn vạn phần.

Lý Tùng Thanh cảm thấy... sao mà giống như trước kia bị đại hoàng cầu liếm vậy chứ.

Lúc hắn bị liếm đến mức môi mình sắp sửa bị ăn mất thì khóe mắt chợt thấy có ba người đang chạy nhanh về phía bọn họ. Hắn định thần nhìn kỹ thì đó là Ngụy Tiểu Diệu cùng hai tên thị vệ.

Tốt quá, cứu tinh đến rồi!

“Hoàng thượng, Ngụy... ôi...!”

Tận dụng thời cơ, Tống Dục thừa lúc cửa quan vừa hé mở đã vội vàng xâm nhập vào khoang miệng mềm mại ngọt ngào kia.

Ba người Ngụy Tiểu Diệu nhìn thấy chủ tử mình như lang như hổ hung hăng đoạt lấy môi người nào đó, áy vậy mà chỉ dừng lại ở bên ngoài, mãi vẫn không tiến đến khuyến can, nhất tề xoay người sang hướng khác, cùng nhau phi lễ bất thị(1), cùng nhau dùng thân thể che chắn không để ai khác nhìn thấy bọn họ.

Không phải cứu tinh, mà là đồng lõa. Lý Tùng Thanh thật sự muốn khóc thét, lòng thầm nghĩ nếu Hoàng đế bệ hạ muốn ngay tại đây ăn tươi nuốt sống hắn thì chắc bọn họ cũng sẽ giúp vây màn che hộ. Còn nếu hắn giãy giụa phản kháng liều chết không theo, nói không chừng họ sẽ hỗ trợ giữ tay giữ chân hắn lại, để chủ tử họ có thể thuận lợi công kích, mang hắn ra ăn no uống say.

Thật đúng là kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay mà. Lý Tùng Thanh cam chịu, buông lỏng sự kháng cự vô vị, thân thể xui xuống tùy ý Hoàng đế muốn làm gì thì làm. Tống Dục cảm nhận được hắn đã thả lỏng, kèm lòng không dặng, ào ạt tiến công, chẳng những hôn mà còn cắn môi Lý Tùng Thanh rõ đau. Lý Tùng Thanh chưa bao giờ trải qua nụ hôn nào cuồng nhiệt đến thế, hôn đến mức choáng váng, hôn đến quên cả hô hấp. Khuôn mặt hắn đỏ ửng lên cơ hồ sắp tắt thở đến nơi. Mãi cho đến khi Tống Dục phát hiện hắn sắp ngất xỉu mới chịu buông tha.

Lý Tùng Thanh vội vàng mở miệng hớp lấy hơi để không khí vào phế quản, cả người vô lực run rẩy, lại cảm giác làn môi ẩm ướt bèn theo bản năng nâng cao tay áo chà xát lau đi.

“Không cho phép người lau.” – Tống Dục quát nhẹ, ngón tay vân vê đôi cánh hoa đỏ tươi ướt át kia, y hỏi – “Lý Tùng Thanh, trầm phong người làm Thượng quân được chứ?”

Lý Tùng Thanh vẫn còn thở dốc, mãi một lúc sau mới có thể nói chuyện bèn bật ra thanh âm mỏng manh – “Hồi bẩm Hoàng thượng, hạ thần vô đức vô tài, không thể đảm đương nổi đại vị ấy đâu.”

“Chẳng phải người chỉ cần mang mộng rửa sạch sẽ nâng cao thân dâng lên cho trầm là được sao?”

“Đó là gia huynh nói, không phải hạ thần nói. Còn nếu Hoàng thượng muốn có mộng của gia huynh, thì đó là việc gia huynh cầu còn không được.”

“Còn người thì không muốn sao?”

“Hoàng thượng trêu đùa hạ thần rồi.”

“Người nhìn cho rõ đi, trầm hiện giờ giống như đang nói đùa sao?” – Tống Dục nâng cằm hắn, buộc hắn nhìn thẳng vào chính mình, thấy rõ trong đôi mắt ấy thứ biểu tình nhiệt liệt không hề che giấu.

Lý Tùng Thanh khẽ hạ mắt xuống, dùng đôi hàng mi tuy không dài nhưng nồng đậm che khuất tầm nhìn của nhau, miễn cưỡng khôi phục sự bình tĩnh, nghĩ một đàng lại nói một nẻo – “Thánh nhan ra sao phạm nhân khó có thể đoán được. Hạ thần cảm thấy sợ hãi sâu sắc.”

“Trầm không nghĩ người cũng là một người quật cường đến thế.” – Tống Dục mỉm cười ảm áp, ánh mắt sáng rực như hai ngọn đuốc, lộ rõ vẻ kiên quyết thâm trầm, từ tốn nói – “Lý Tùng Thanh, trầm sẽ không cưỡng bách người.”

“Hoàng thượng thánh minh!”

“Nhưng cũng sẽ không buông tha cho người.”

Lý Tùng Thanh trong lòng không khỏi có một tiếng kêu khổ, chỉ biết khom lưng hành lễ – “Bây giờ đã khuya lắm rồi, vi thần thỉnh cầu Hoàng thượng mau chóng hồi cung, thứ lỗi vi thần cáo lui trước.” – hắn không đợi Hoàng đế ưng thuận đã vội vàng xoay người rời đi, chân cổ guồng cho nhanh kéo chân chừ sẽ bị ăn sạch sẽ từ da cho đến xương.

“Nhớ rõ phải mang mộng đi rửa sạch sẽ đấy.” – Tống Dục nói với theo bộ dạng chật vật của hắn.

Lý Tùng Thanh cả người lão đảo suýt trượt chân ngã nhào, ngã nghiêng chạy thật nhanh. Tống Dục nhìn theo hắn lẫn vào đám đông, mâu quang trong bóng tối chợt lóe lên như hai ngọn lửa, như thể bản thân đã lâu lắm rồi không có được sự hưng phấn thể này, dục vọng trong cơ thể bắt đầu trỗi dậy.

Nếu đã hiểu rõ khát vọng sâu kín tận trong tâm khảm thì cần chi phải đè nén để chuốc lấy phiền phức và sầu não, y là thiên tử, là kẻ đứng trên vạn người, có thứ gì y muốn mà lại không thể chiếm được đây? Lý Tùng Thanh, Lý Tùng Thanh, trầm chờ đợi ngày được hội ngộ cùng mộng của người đấy.

Trái lại, Lý Tùng Thanh kia thần trí hỗn loạn, hốt hơ hốt hải chạy một mạch thẳng về nhà.

Lý Tùng Ngân đã về nhà trước một lúc, nhìn thấy lão Nhị so với lúc bình thường thập phần hoảng hốt, hai mắt mê man, đôi gò má đỏ lựng, lại còn cả đóa hoa ướm át phiếm tình như thể vừa bị ai đó hung hăng tước đoạt một phen. Hắc, hắc, chuyện gì thế này? Lý Tùng Ngân túm lấy hần xoay tới xoay lui, trái nhìn phải liếc, trên xem dưới ngó, chắc lưỡi tằm tắc đúng với điệu bộ con buôn đánh giá món hàng, suy tính xem có bao nhiêu giá trị.

“Huynh sao lại nhìn ta như thế?” – Lý Tùng Thanh vẫn giữ vẻ mặt mơ hồ, chột dạ hỏi.

Lý Tùng Ngân vân vê cằm, đưa ra kết luận – “Chắc chắc, ta vẫn nghĩ trong nhà chúng ta đáng giá nhất là lão Tam và lão Tứ, nào có ngờ đâu thứ có thể sinh lợi nhiều nhất lại chính là người.”

Lý Tùng Thanh phút chốc ngẩn ngơ mất một lúc, sau đó mới phản ứng lại, nhất thời dâng lên vài phần uất hận, âm lượng cũng cao hơn mức bình thường – “Đại ca, làm người không thể không tích đức.”

“Thương nhân chỉ cần mưu cầu lợi nhuận, cần gì tích đức với không tích đức. Ta đây chỉ là mang chút hàng bán cho lão vương, nào có cưỡng ép đẩy mạnh tiêu thụ, huống chi người ta mua hay không mua ta cũng không cưỡng bức họ.” – khuôn mặt tuấn tú cười rạng rỡ như ánh mặt trời, vỗ nhẹ hai má đệ đệ, ngược ngạnh trên – “Ngoan, nghe lời ca ca, mang mông đi rửa sạch rồi chờ chuyện tốt đi.”

Thật là quan bức dân phản, bức lương vi xướng mà!(2)

“Vậy sao huynh không rửa sạch chính mình mà dâng lên?”

“Ta cũng muốn lắm, đáng tiếc thứ người ta muốn lại là của người.” – Lý Tùng Ngân nhún vai, làm bộ làm tịch nói – “Lão Nhị à, người lọt vào mắt xanh người nọ thì muốn trốn cũng chẳng được, chỉ có thể hưởng lấy phúc khí do ông trời ban cho. Lý gia chúng ta từ giờ phải dựa vào mông của người mà làm rạng rỡ tổ tông. Người nên chịu ủy khuất một chút, vì đạo hiếu mà nhìn xa một chút.”

Rạng rỡ tổ tông cái gì chứ? Liệt tổ liệt tông Lý gia ở sâu dưới ba tấc đất nếu biết con cháu bán mình cầu vinh còn không từ trong quan tài nhảy ngược ra mới là lạ.

“Đồ vụ lợi! Đồ vô lương tâm!” – Lý Tùng Thanh tám trăm năm không biết nổi giận là gì chọt lâm vào cảnh chán nản.

“Lương tâm là cái gì? Có thể mang ra ăn được không? Cầm đến tiền trang có thể đổi được mấy đồng?” – Lý Tùng Ngân cười đến nghiêng ngả, lương tâm của y sớm đã vất cho chó gặm mất rồi.

Thật là tức chết! Lý Tùng Thanh đâu không lại cái lưỡi không xương của Lý Tùng Ngân, bèn tức giận quay đầu trở về phòng mình. Mông! Mông! Mông! Nếu có ai dám nói với hần thêm một từ này nữa thì bất kể là ai hần cũng trở mặt.

Hần trở về phòng, thở phì phì trèo lên giường trùm chăn kín cả người.

Ngủ, mau ngủ thôi! Đến lúc tỉnh lại thì chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Hần không ngừng tự lừa dối chính mình, nhưng từ môi, khoang miệng cho đến vành tai đều lưu lại cảm giác say đắm nồng nhiệt, cơ thể không thể ức chế hỏa nhiệt đang trào dâng, ngay cả lúc bị thích khách kẻ gươm vào cổ uy hiếp cũng không lo sợ đến đường này. Tại sao, tại sao lại như vậy? Hoàng đế vì lẽ gì mà đột ngột cưỡng hôn hần... ông trời ơi, Hoàng đế bệ hạ vĩ đại anh minh là thế mà lại hôn hần... Đáng sợ quá! Mà bản thân mình lại cả người hư nhuyễn, đến cuối cùng còn chẳng hề cảm thấy ghê tởm, ngược lại còn có phần mê đắm. Cha mẹ ơi, thật sự rất đáng sợ...!

***

Sáng hôm sau tỉnh dậy đã là ngày đầu tiên lâm triều của năm mới.

Hôm nay theo lệ thường sẽ không thương nghị quốc sự, chúng thần tử chỉ thay phiên nhau tiến lên nói lời chúc với Hoàng đế bệ hạ, bày tỏ sở nguyện một năm cát tường như ý, mong mỗi triều đình luôn vững chắc thuận lợi. Hoàng đế vốn nghĩ rằng Lý Tùng Thanh sẽ sợ đến mức cáo bệnh không lâm triều, vậy mà vẫn thấy hần đứng ở vị trí thường ngày. Ngài lúc bấy giờ mới cẩn thận ngẫm lại, người này dầu yêu thích lưỡi nhác lơ đãng nhưng lại chưa từng vắng mặt ngày nào, lại thêm việc hần trên điện cũng chưa từng loạn ngôn khiến ngài phải nhìn hần bằng một cặp mắt khác.

Đầu Lý Tùng Thanh hôm nay so với ngày thường càng cúi thấp hơn, bả vai co lại, chỉ hận không thể mang chính mình cuộn lại thành một vật thể bé nhỏ, không để bất kỳ ai có thể để ý đến sự tồn tại của mình, đặc biệt là vị Hoàng đế đang tọa trên long ỷ kia. Nhưng Hoàng đế lại đặc biệt chú ý đến hắn. Ngài nhìn ra hắn hôm nay không ngủ gà ngủ gật mà trái lại còn thập phần thanh tỉnh. Nụ hôn kinh tâm động phách đêm qua đối với ngài dường như vẫn chưa đủ, những muốn mang hắn ăn sạch cả người thì mới thỏa mãn chính mình.

“Nguyên Ngô hoàng thiên tuế trường thanh, nguyên Đại Thiệu muôn đời bất hủ.” – Lý Tùng Thanh là người cuối cùng tiến lên nói lời chúc, đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn, cố gắng nói nhanh rồi lui về chỗ.

Quan viên đại thần ai nấy đều đã chúc tụng xong phần mình, chỉ cần đợi Hoàng đế ban lời dặn dò mọi người cùng cố gắng rồi chúc đôi câu là có thể bãi triều.

“Trẫm cũng nguyện chư khanh một lòng thương lấy chúng sinh, gắng sức vì thiên hạ.” – Hoàng đế dặn dò xong lại nói tiếp – “Trẫm gần đây bỗng dưng nảy sinh ý định sắc phong một vị Thượng quân, chư khanh nghĩ thế nào?”

Lời vừa nói ra cả đại điện một phen rúng động, mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Riêng Lý Tùng Thanh bé nhỏ thì run lấy bầy, thân hình co rúm lại, hận chẳng có một cái lỗ mà chui xuống.

Nói đến “Thượng quân” thì chức vị này nguyên bản là một tước quan thiết lập ra để giúp đỡ Hoàng đế cả việc lớn lẫn việc nhỏ, từ phác thảo ngân sách quốc gia đến chi phí sinh hoạt, nói cách khác là một vị quan thân cận bên cạnh Hoàng đế, chỉ ở bên nghe lệnh ngài chứ không tham gia nghị luận quốc sự.

Dẫu chỉ là một thứ hư vị hữu danh vô thực nhưng cũng là người gần gũi với Hoàng đế, những người được phong tước này phải là bậc tâm phúc, không việc gì không thể nói, bởi vậy đối với những quyết định của ngài có ảnh hưởng vô cùng quan trọng. Mà tước vị này thường là những người được Hoàng đế yêu quý, thích ai thì để người ấy làm. Sau này có Hoàng đế sắc phong cho tình nhân của mình trở thành Thượng quân, quang minh chính đại cùng tiến cùng bước, thế nên chức quan này có phần nhuốm màu nam phong, lại thêm có nhiều lần khéo trùng hợp Thượng quân là những mỹ nam tử, dần dà về sau chỉ cần nhắc đến Thượng quân là sẽ nghĩ ngay có phải là ai đó của Hoàng đế hay không.

Một nam tử hán đại trượng phu sao có thể chịu được cảnh “đoạn tụ”(3) đầy ô danh, dĩ nhiên không chịu đảm nhiệm chức vụ này, dần dà trở thành không có cũng không sao. Dĩ nhiên không phải vị Hoàng đế nào cũng có, song nếu đã sắc phong thì mười người hết chín người là như thế. Những người này tuy trên danh nghĩa là nhất phẩm đại quan (Đại Thiệu chỉ có Hoàng đế mới xếp vào hàng nhất phẩm) nhưng thật ra địa vị không khác mấy với phi tần lục cung, cùng hoàng đế đồng sàng cộng chẩm. Điểm khác biệt duy nhất là phi tần có trải qua lễ nghi hôn phối, còn Thượng quân lòng đều tự hiểu là tình nhân không chính thức, vậy nên chức sự đều miễn, có thể nói là một vị nhân quan dưới một người trên vạn người.

“Thứ lỗi vi thần hỏi thẳng Hoàng thượng hướng đến ai?” – một cự thần can trọng dò hỏi.

Hai chữ “hướng đến” này mang đầy vẻ mờ ám, có thể hiểu là đồng nghĩa với “chung tình” hay “luyện mộ”.

“Người này ấy à...” – Hoàng đế quét mắt một vòng.

Chúng thần tử trong lòng ai nấy như nai con hoan hỉ thầm nghĩ, Hoàng Thượng chấm ta, Hoàng thượng chấm ta!

Chỉ riêng Lý Tùng Thanh trong lòng kêu gào, người không chấm ta, người không chấm ta!

Hoàng đế dường như vô tình mỉm cười không nói thêm bất kỳ điều gì, hạ lệnh bãi triều.

Lý Tùng Thanh thở phào nhẹ nhõm chưa được bao lâu thì Ngụy Tiểu Diễm ngay tại hành lang gọi hắn trở lại mà nói – “Lý đại nhân, Hoàng thượng triệu kiến ngài, mời ngài theo tiểu nhân đến đó.”

Như cảm nhận được tai vạ sắp ập xuống đầu mình, Lý Tùng Thanh phần nộ nghĩ nếu hắn té xỉu giả chết thì có thể nào tạm tránh được kiếp nạn không... Ai, đừng nói là choáng váng, cho dù là té xỉu sắp chết thì cũng sẽ được nâng dậy, nhưng không phải là nâng lên đặt trên long sàng mà là được khâm liệm đưa thẳng vào quan tài.

Ai ai, một ngày còn làm quan thì một ngày còn phải tuân thượng lệnh, làm bậc hảo hán thì không nên trốn chạy, mà giống như lời Lý Tùng Ngân nói ngày hôm qua, lọt vào mắt xanh của người kia có muốn chạy cũng không có đường.

Lý Tùng Thanh mây đen phủ tràn, chợt có cảm giác ... mông hình như đã bắt đầu trĩu đau.

o0o

---

(1) phi lễ bất thị : chuyện phi lễ thì không được phép nhòm ngó.

(2) quan bức dân phản, bức lương vi xướng: , quan bức dân chúng làm phản, bức con gái nhà lành phải chôn thân trong kiếp xướng ca vô loài.

(3) đoạn tụ : ý chỉ chuyện tình yêu giữa nam tử với nhau hoặc thân phận làm nam sủng.

o0o

7. Chương 7

Chương 7

Mỗi người trong lòng đều có một điều bí mật không thể để cho ai biết.

Trương Tam, ta nói nhỏ cho người biết một chuyện, người không được nói lại cho ai biết đấy. Người mà bắt cần để lộ ra coi chừng bay đầu cả lũ. Nghe nói Hoàng đế và Lễ bộ Thị lang có tư tình với nhau, hầy dà — người ấy, ngàn vạn lần không được truyền ra ngoài đấy.

Thật vậy sao? Người cứ yên tâm, loại sự tình thế này ta nào dám lẩm mồm lẩm miệng chứ, ta đâu phải kẻ chán sống..... Lưu Ngũ, ta vừa mới nghe Lý Tứ nói một đại tin tức, nể tình chúng ta là láng giềng lâu năm, ta trộm nói cho người được rõ, nhưng người không được nói cho người khác nghe đấy, cẩn thận bị cắt lưỡi.

Kiểm Yêu thăm thăm, Trương Tam nói cho ta biết một chuyện cực kỳ nghiêm trọng, người tặng ta vật gì tốt, ta sẽ nói cho người biết.

Phải chăng là Hoàng đế và Lễ bộ Thị lang xảy ra chuyện ấy ấy? Lão nương so với người còn biết nhiều hơn nữa. Người mua một ít rau cải đi, ta sẽ mang những việc mà người khác không biết kể cho người nghe. Chỉ cần người không lộ cho người khác biết thì không cần sợ sẽ bị sờ gáy...

...

Lời đồn cứ thế lan rộng đi xa.

Tuy nói lời đồn có thể là giả, nhưng phàm là bí mật thì luôn có mị lực, mỗi người đều bảo chính mình sẽ không nói lại với người khác, nhưng vừa quay đầu lại đã ngứa răng ngứa lưỡi, nhịn không được trộm chia sẻ với một người nữa. Một truyền mười, mười truyền trăm, tốc độ so với dịch bệnh còn nhanh hơn, rộng hơn, từ đại quan vinh hiển đến bát quái thường dân, ai nấy đều đàm luận không ngừng.

Cứ như thế, Đông gia bà bà nói cho Tây gia tẩu tử, Tây gia tẩu tử lại nói với Bắc gia Di nương, lời truyền tai nhau, chẳng bao lâu sau, tư tình của hai người trở thành một tin tức xôn xao khắp hang cùng ngõ hẻm, thậm chí còn có cả lời đồn “Lễ bộ Thị lang kỳ thật là nữ cải nam trang”, hoặc “rời khỏi kinh thành là giả, trốn đi để bí mật sinh hạ hài tử mới là thật”. Những lời lẽ thái quá này cứ thế ào ạt tuôn ra, người nói cũng không kiêng dè, lời nói ra cứ như thể đó là sự thật.

Bất quá hai đương sự chưa ai thừa nhận hay phủ nhận điều gì mà cũng không ai dám ngang nhiên đàm luận bên đường, cho nên trước mắt hết thấy chỉ mới ở giai đoạn “nghe nói” mà thôi, mỗi người đều ngóng dài lỗ tai, nghênh cổ chờ đợi tình hình tiếp theo sẽ tiến triển thế nào.

“Tam ca, huynh có biết chuyện của huynh và Lý Tùng Thanh đã trở thành đề tài của miệng ở bên ngoài không?” – Tống Huyền vội vàng chạy đến báo cho Hoàng đế biết việc này.

“Nói cho trẫm nghe.” – Hoàng đế vẻ mặt lạnh nhạt, ra vẻ không biết.

“Bên ngoài có lời đồn đãi... khụ khụ, vớ vẩn đến cực điểm.” – Tống Huyền ho khan cố che giấu ý cười.

“Nữ cải nam trang tham gia khoa cử?”

“Không chỉ như thế, còn bảo rằng tiểu công chúa kỳ thật là hài tử do Lý Tùng Thanh sinh ra, thật là buồn cười.”

“A, thật thế sao?” – Hoàng đế khẽ cười thâm nghĩ, nếu Lý Tùng Thanh thật sự có thể sinh hài tử thì nhất định phải bắt hần sinh mười tám, mà tốt nhất là tất cả vương tử, công chúa đều do hần sinh ra hết – “Còn có điều gì nữa, nói ra cho trẫm nghe một chút.”

“Tam ca, sao đệ cảm thấy ... huynh hình như rất hưng phấn.”

“Kiểu cách nói đầy ẩn ý như thế không phải ngày nào trẫm cũng có thể nghe thấy được.” – Hoàng đế thừa nhận những đồn đại hoang đường này chẳng những không chọc giận y, thậm chí còn giúp y giải trí.

Tống Huyền vì thế mang hết những lời đồn bản thân nghe được kể lại cho Hoàng đế nghe.

Có kẻ nói Lý Tùng Thanh chính là đóa mẫu đơn chu sa năm đó được ngư tước, cảm động và nhớ nhung Hoàng đế có công vun trồng nên tu luyện thành hình người, lấy thân báo đáp, lại có người nói thích khách trong yến tiệc mừng xuân năm đó là vì e sợ Hoàng đế bị yêu hoa mê hoặc, muốn vì dân trừ hại, nhưng đáng tiếc Lý Tùng Thanh không phải yêu tinh mà là một đóa hoa tiên do thiên đế lưu lại phàm trần, được bao nhiêu lộ thần tiên bảo hộ nên ám sát bất thành. Người khác lại nói Lý Tùng Thanh không phải nữ cải nam trang mà là loài lưỡng tính, bởi vì hần là một đóa hoa, giúp Hoàng đế sinh hạ một tiểu công chúa, công đức viên mãn, ai nấy đều vui mừng... tất cả những giả thuyết hồ đồ nhất đều gán ghép một cách khiên cưỡng lên người Lý Tùng Thanh, đại để mà nói thì xem như là lời tốt đẹp.

Hoa tiên cùng thiên tử cảm mến nhau, thiên thượng nhân gian sớm tối cùng bầu bạn, chuyện như thế thật sự rất cảm động lòng người, xuân tâm nhộn nhạo, diễm sắc khôn cùng...

Nhân dân đương lúc thái bình thịnh thế no cơm ấm áo, trí tưởng tượng càng phong phú lãng mạn hơn. Lời đồn đãi lại càng được đem đặt đủ chuyện, tình tiết thì như thể Kinh hoa duyên thêm chút Tây sương ký lại pha lẫn Tỳ bà ký(1), tất cả như thiên mã hành không(2), cao trào đến dồn dập, nếu tập hợp lại cũng đủ viết thành một bộ tiểu thuyết chương hồi, cam đoan sẽ cực kỳ ăn khách, được lời lời khen ngợi lưu truyền hậu thế.

Đương nhiên cũng có những kẻ nhân cơ hội này mà chửi bới, đa phần đều là những người bụng đầy kinh thư. Đúng, chính là những kẻ đã từng mắng Lý Tùng Thanh là độc chiếm mao xỉ mà chẳng chịu trả ra trước đây. Bọn họ mắng hần là dùng thân nam nhi mê hoặc chủ thượng, khiển trách hần đòi phong bại tục, lên án mạnh mẽ hần làm trái luân thường đạo lý, gây nên tội ác tày trời không thể dung thứ, xúc động tột cùng như thể Lý Tùng Thanh sát tử toàn gia họ, cưỡng đoạt thê tử họ chứ không phải chỉ đơn giản là nảy sinh ái tình với Hoàng đế bệ hạ.

Tóm lại lời đồn đãi cứ thế lan truyền, cả thành sôi sục cả lên, rồi dần dần cứ truyền ra bên ngoài kinh thành.

Hoàng đế cười không ngớt, bổ sung một điều – “Lý Tùng Thanh chuyện này xuất kinh là thật, hần vì trẫm mà tìm đến Côn Lôn tiên sơn cầu thuốc trường sinh bất lão, để trẫm và hần có thể đời đời kiếp kiếp vĩnh hằng bên nhau.”

Tống Huyền ngược lại méo xệch miệng chẳng cười nổi – “Huynh không sợ hần nghe được sẽ không chịu nổi ư?”

“Hần nhất định sẽ chịu nổi.”

“Huynh đối với hần yên tâm đến vậy sao?”

“Hần không phải nữ nhân, sẽ không ngồi đó khóc sụt sùi tự mình chịu ủy khuất đâu.”

Tống Huyền hiểu được Hoàng đế ca ca của mình làm việc gì cũng có dự liệu trước nên không xen vào nữa. Đột nhiên thị quan tiến vào trình báo – “Khởi bẩm Hoàng thượng, Thái hậu nương nương hồi cung.”

Hoàng đế lập tức đứng dậy cùng Tống Huyền bước ra khỏi ngự thư phòng tiếp giá, thấy phía trước có một phụ nhân vận y phục lụa là, tuổi độ chừng ngoài bốn mươi, mặt mày đáng vẻ phong vận trông vẫn còn xuân sắc.

“Nhi thần khấu kiến mẫu hậu.” – hai người tiến lên, khụy một bên gối hành lễ.

“Hoàng nhi mau bình thân.” – Thái hậu nâng hai nhi tử của mình dậy. Bà tuy không vận phượng quan hà bí(3) nhưng vẫn hiển hiện vẻ ung dung quý phái.

“Mẫu hậu, phụ hoàng vì sao không cùng người hồi cung?” – Tống Huyền hỏi.

“Thượng hoàng có việc phải đến nơi khác gặp một người.”

Hai huynh đệ âm thầm liếc nhau, trong lòng hiểu rõ là phải gặp ai.

“Nào, mau đến đây. Ba mẫu tử chúng ta đã lâu không gặp mặt, để mẫu hậu nhìn các người một lát nào.” – Thái hậu kéo cả hai vào ngự thư phòng, cho những kẻ hầu người hạ lui xuống hết, ngồi lại cùng hai nhi tử ân cần hỏi han, nhưng tuyệt nhiên chẳng đề cập đến những chuyện đồn đãi lấy một lời.

Mãi đến bữa tối, mẫu tử ba người cùng nhau ngồi vào dùng bữa. Thái hậu liên tục gấp thức ăn đặt vào bát cho họ, biểu hiện tình mẫu tử vô hạn, không để tâm lắm đến việc giữ lễ tiết hoàng gia, không khí bữa ăn ấm áp như trong gia đình thường dân bá tánh. Đột ngột, bà cất giọng hỏi một câu – “Dục nhi, hương vị của Lễ bộ Thị lang có so được với món gân heo kho tàu này không?”

Tống Huyền vừa gấp một miếng thịt đang thông thả nhai, thiếu chút nữa phun ngược trở ra, đưa tay vỗ ngực sặc sụa không ngừng.

Tống Dục không hề phủ nhận, lại còn dùng thứ ngữ khí bình thản để trả lời – “Thanh đạm hơn rất nhiều, nhưng lại vô cùng hợp khẩu vị của nhi thần.”

“Hoàng nhi dùng món này đã được bao lâu rồi?”

“Hồi bẩm mẫu hậu, đã được sáu năm.”

Thái hậu chăm chú nhìn Hoàng đế nhi tử của mình – “Hoàng nhi là nghiêm túc?”

“Đúng vậy!”

“Một khi đã như vậy thì sao không ban cho hần một danh phận chính thức, thế này chẳng phải là ủy khuất người ta rồi sao?” – Thái hậu thu hồi vẻ tươi cười từ ái, lộ ra nét trách cứ – “Nếu không phải bên ngoài kia lời ong tiếng ve bay đầy trời thì người còn muốn giấu đến khi nào chứ?”

“Mẫu hậu, không phải Hoàng huynh không cho y danh phận.” – Tống Huyền phần nộ chen lời, có ý muốn cầu tình thay huynh trưởng.

“Nói vậy là người ta không muốn ư?” – bà đập bàn một cái, thoát cái từ mẫu hóa ra nghiêm mẫn – “Nói, có phải hay không người lập mưu đen tối, cường thường dân nam?”

Hai huynh đệ vội buông bát ngoạn ngoạn nghe giáo huấn. Hai kẻ quyền lực bậc nhất Đại Thiệu, trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ mỗi Thái hậu nương nương nhà mình.

“Nhi thần không dám.” – Tống Dục vẫn giữ âm sắc bình tĩnh.

“Là không dám đối trên gạt dưới? Hay là không dám cường thường dân nam?”

“Mẫu hậu, hoàng huynh không hề cường bách hần...”

“Người câm miệng cho ta! Còn có cả người nữa, dám vẽ đường cho hươu chạy, trợ Trụ vi ngược(4). Lễ bộ Thị lang kia chẳng phải chính là Nhị cử tử của người sao?” – bà chuyển hướng sang Tống Huyền, trút thịnh nộ lên hần.

Tống Huyền tai bay vạ gió, lú lờ không dám ngẩng đầu lên. Tống Dục thần sắc vẫn như cũ, ôn tồn nói một lời công bằng với mẫu hậu mình – “Mẫu hậu, nhi thần và hần là lưỡng tình tương duyệt.”

“Khoan nói đến chuyện nam nhân yêu nhau bữa bãi không ra thể thống gì, chỉ nội quân thần loạn luân đã đủ đại nghịch bất đạo rồi.” – Thái hậu tức giận – “Người, người, người.... Người muốn khiến bản cung tức chết phải không?”

“Thỉnh mẫu hậu hạ cơn thịnh nộ. Nhi thần biết rõ nam tử luyến ái hậu thế không dung, nhưng nhi thần và hần ái tình sâu đậm, nhất thể đồng mệnh(5), thỉnh mẫu hậu lượng giải.” – Tống Dục chân thành nói.

Thái hậu cau mày trừng trừng nhìn hần một lúc lâu, sau đó bật cười, biểu tình thoáng chốc biến đổi – “Ái tình sâu đậm, nhất thể đồng mệnh? Lời nói buồn nôn như thế mà người cũng nói ra được, kẻ làm mẫu hậu như ta phải thay người đồ mặt rồi. Quả nhiên không hổ là hài nhi của ta.”

Huynh đệ nhà họ nhẹ nhàng thở phào. Thái hậu nương nương của họ tính tình bướng bỉnh, yêu thích trêu đùa người khác, sắc mặt biến đổi nhanh như lật một trang giấy, mười ba huynh đệ tỷ muội bất luận có phải do bà tự thân sinh ra hay không đều do bà một tay dưỡng, hiện tại đối với bà vừa kính trọng, vừa thương yêu lại vừa sợ hãi.

“Mẫu hậu, hoàng huynh và hần là thật lòng yêu nhau, ngay cả nhi thần nhìn thấy cũng phải hâm mộ.” – Tống Huyền không ngừng nói đỡ.

“Người thì biết cái gì? Mau hồi phủ ôm thê tử của người đi.” – Thái hậu thưởng cho hần một cái liếc mắt.

“Phải rồi, mẫu hậu, con dâu của người đã hoài thai đứa con thứ hai.”

“Vậy người còn nấn ná ở đây làm gì? Mau cút trở về hầu hạ thê tử người.”

“Dạ, nhi thần lập tức hồi phủ.” – Tống Huyền tuân lệnh, tiện đường bỏ chạy mất dạng.

Thái hậu quay lại cảm thán một câu – “Ai, sao trước đây ta lại không biết người có hứng thú với nam nhân vậy chứ? Người giấu giếm rất tốt, mang tất cả mọi người lừa dối cả.”

“Nhi thần trước kia thật sự không có hứng thú với nam nhân, mãi cho đến khi hội ngộ cùng hần.”

“Hậu cung có cần lập Nam Nhã Các không?”

“Không cần, nhi thần chỉ cần một mình hần thôi.” – Tống Dục nói – “Mẫu hậu, nhi thần và hần là thật lòng đối đãi nhau, không phải tình mê nhất thời.”

Thái hậu nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc, thái độ kiên định của nhi tử mình thì hỏi – “Đây cũng là nguyên nhân mà cho đến nay người không sắc lập ngôi vị chính cung?”

“Đúng vậy!” – Tống Dục thành tâm bộc bạch – “Nếu hần là một nữ tử, nhi thần nhất định sẽ sắc phong hần là Hoàng hậu.”

“Dù không thể lập hần lên ngôi Hoàng hậu thì chẳng phải cũng có thể phong hần trở thành Thượng quân sao?”

“Nhi thần không muốn cưỡng bách hần trở thành Thượng quân.”

Thái hậu gật đầu nghiêm mặt nói – “Cường thưởng dân nam cũng được mà lưỡng tình tương duyệt thì cũng thể. Dục Nhi, Hoàng đế không thể có tư tâm, nhất cử nhất động của người đều là quốc gia đại sự, vạn dân đều sẽ dõi theo. Người không chỉ có trách nhiệm với Lễ bộ Thị lang mà còn có trách nhiệm với bách tính thiên hạ.”

“Nhi thần hiểu rõ.”

“Vậy người tính toán thế nào?”

“Chờ hần trở về.”

“Khi nào thì về?”

“Hồi bẩm mẫu hậu, nhi thần không rõ.”

Thái hậu nhướng mày – “Người là đang chơi trò lật mềm buộc chặt đấy ư?”

“Nhi thần không có.”

“Người sớm chính chắn trưởng thành, lúc mới năm tuổi so với phụ hoàng người đã ra dáng một Hoàng đế, bất luận là làm gì cũng không cần người ngoài lắm lời mà đều có đạo lý riêng của mình, nói dễ nghe là mưu kế sâu xa, nói khó nghe là tâm cơ thâm trầm. Vì nương mặc kệ người là đang ngoạ cái gì, tóm lại không cho phép người tạo nên kết thúc bi kịch.” – Thái hậu ân cần dặn dò – “Nhớ cho kỹ, người là Thiên tử, không phải thổ phỉ đại vương của sơn trại.”

“Mẫu hậu, nhi thần và hần tuyệt đối sẽ không phát sinh bất kỳ bi kịch gì.”

Tổng Dục nhìn ra ngoài cửa sổ, phóng mắt về phương xa, xuyên qua thiên sơn vạn thủy, kỳ thật lại đối diện với hình bóng tình nhân lười nhác đang hiện hữu trong tâm khảm mình. Y không cho phép bi kịch phát sinh trên người cả hai. Bọn họ phải đời đời kiếp kiếp vĩnh hằng bên nhau.

Hai ngày sau, lời đồn đãi đã tiến triển đến mức “Hoàng đế thừa nhận quan hệ với Lễ bộ Thị lang” khiến kinh thành được một phen vỡ òa. Lập tức có một trào lưu nổ ra, ấy là già trẻ lớn bé ai nấy đều thủ trong tay một quyển nam phong tiểu thuyết(6), đặc biệt những sách nói bóng nói gió về quan hệ của Hoàng đế bệ hạ và Lễ bộ Thị lang nhiều như ong vỡ tổ, trong một thời gian ngắn trở thành cực điểm văn chương cao quý khó ai bì kịp. Đại Thiệu vương triều đối với các loại kinh doanh xuất bản quản thúc không mấy nghiêm khắc, không thịnh hành văn tự ngục(7), càng không có việc đốt sách chôn người tài, chỉ cần không dẫn đến bạo phát nhân tâm hoặc khoa trương chỉ tên nói họ, không ảnh hưởng đến toàn cục thì phần lớn chỉ mất nhắm mắt mở.

Các cửa hiệu buôn bán sách dưới quyền Lý Tùng Ngân đương nhiên nhân cơ hội này hạ chút công phu, tung ra mấy quyển như “Hoa tiên duyên”, “Mẫu đơn diễm tường”, “Hoàng thượng ngã bất yếu” (Hoàng thượng ta không cần), đứng hàng đệ nhất là “Bệ hạ ngã phong hoa tuyết nguyệt” (Bệ hạ cùng ta phong hoa tuyết nguyệt), tên đầu sách cùng nội dung càng hương diễm thì số lượng tiêu thụ càng bán chạy. Đã thế sách đều do những tác giả do y bao dưỡng sáng tác ra, toàn bộ đều là ấn phẩm mà kẻ chưa đủ mười tám tuổi chớ giở ra xem.

Nào, hãy nói đến mở đầu quyển “Bệ hạ ngã phong hoa tuyết nguyệt”, ấy cũng là khoảng thời gian sáu năm trước, là buổi lâm triều sau dịp tết nguyên tiêu.

Sau khi tan triều, Hoàng đế bí mật triệu kiến Lý Tùng Thanh khiến hần thần kinh căng thẳng, cố thủ môn mình cùng Ngụy Tiểu Diễm đến ngự thư phòng diện thánh.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Lý đại nhân đã đến.” – Ngụy Tiểu Diễm đưa Lý Tùng Thanh vào ngự thư phòng, ra lệnh cho những nội thị khác hết thảy lui xuống, tự mình bước đến giúp ngài mài mực.

“Vi thần tham kiến Hoàng thượng.” – Lý Tùng Thanh đứng lại một chỗ cách khá xa, đây cũng là lần đầu tiên hần một thân một mình bị Hoàng đế triệu kiến ở ngự thư phòng.

“Đến gần đây!” – Hoàng đế nói mà tầm mắt không rời khỏi tấu chương.

Lý Tùng Thanh y lệnh nhích tới từng bước nhỏ.

“Đến gần thêm nữa.”

Hần lại tiến đến, vẫn là những bước nhỏ.

“Đến ngay phía trước trẫm, ngẩng cao đầu lên.”

Lý Tùng Thanh thở dài nảo nề, giở cao hai chân tiến đến phía trước ngự án, đầu tuy ngẩng nhưng đôi hàng mi vẫn rũ xuống không dám nhìn thẳng vào Hoàng đế. Ngài lúc này mới nhìn đến hần, thấy bộ dạng hần như sắp ra pháp trường đến nơi thì hơi mỉm cười, dùng ngữ giọng ôn hòa nói chuyện – “Cũng không hiểu là vì sao. Trước đây không hề cảm thấy người đáng để mất đến, nhưng sao càng nhìn lại càng thấy rất đáng để mất. Tiểu Diễm, người nói xem đây là đạo lý gì?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, dân gian có câu “Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi”, có lẽ nếu ứng với Lý đại nhân không đúng lắm, nhưng cũng không mấy sai biệt.” – Ngụy Tiểu Diệu kính cẩn trả lời.

Lời này khiến Lý Tùng Thanh cả người khó chịu, nhin không được lên tiếng – Hoàng thượng, nếu người muốn tìm người mua vui thì nên tìm những tuyệt sắc mỹ nam tử giống Lâu Đại học sỹ mới đúng lẽ.”

“Lâu khanh đã là Tây Thi trong mắt nhiều người lắm rồi, trẫm không có ý định cùng bọn họ tranh đoạt.”

“Chỉ cần Hoàng thượng nói một lời, ai dám cùng người tranh đoạt?”

“Những việc ấy thật sự không có ý nghĩa.”

“Cũng như người cướp đoạt vi thần, đều là không có ý nghĩa.”

“Không ai cùng trẫm tranh đoạt, trẫm nhờ thế bớt lo không ít.”

Nói như thế là có ý chỉ muốn một mình Lý Tùng Thanh mà thôi.

Lý Tùng Thanh bị chặn hết mọi đường có thể ứng đối, trong lòng kêu khổ thấu trời xanh, nghĩ thầm bản thân tư sắc không có, tài năng chẳng là bao, cả người thập phần không thú vị, thật sự hần nghĩ không ra vì sao Hoàng đế lại xem trọng mình. Hắn rất muốn hướng về phía Hoàng đế buông lời can gián, cho gọi ngự y đến chẩn xem phải chăng mắt của Hoàng đế đã xảy ra vấn đề gì.

“Trẫm thật sự muốn cho ngươi một tước vị, ngươi cũng không dám ư?”

“Vi thần vô đức vô tài, đảm đương không nổi trọng trách này.”

“Không ai chờ mong ngươi đảm đương.” – ánh mắt Hoàng đế lộ ra vẻ hứng thú – “Ngoại trừ lệnh huynh muốn mang mộng người bán cho trẫm.”

Sao lại nói đến vấn đề cũ rích này chứ? Lý Tùng Thanh suýt chút té ngã, trong lòng lớn tiếng kêu khổ, lão Đại nhà hắn thật sự muốn hại hắn mộng nở thành hoa rồi.

“Lý Tùng Thanh, khanh có bằng lòng trở thành Tây Thi trong mắt trẫm không?” – Hoàng đế ôn tồn hỏi.

Lý Tùng Thanh trống ngực đập liên hồi, trực giác muốn bảo rằng không muốn, nhưng cổ họng vô dụng của hắn lại không thể nói nên lời. Hắn không có thứ biểu tình cứng rắn thà chết không chịu khuất nhục, đối với Hoàng đế lại càng có sự yếu đuối không thể chối từ, cách nào cũng không kháng cự được.

“Đến bên cạnh trẫm.”

Ngụy Tiểu Diệu buông thối mực lui sang một bên, Lý Tùng Thanh chần chờ một lúc rồi bước qua ngự án đến bên cạnh Hoàng đế. Ngài kéo hắn ngồi lên đùi mình, tay mân mê đôi môi hắn – “Ngươi là người đầu tiên khiến trẫm cảm thấy ảo não và xúc động. Trẫm đã nói qua, sẽ không cưỡng bách ngươi, nhưng cũng sẽ không buông tha cho ngươi.”

Những cử chỉ thân mật khiến toàn thân Lý Tùng Thanh run lên, thanh âm khó nhọc cất lên – “Hoàng thượng thật sự muốn... khụ... mộng của vi thần ư?”

“Trước mắt dường như đúng là như thế.”

Trước mắt, vậy còn về sau thì sao? Lý Tùng Thanh không nén nổi tiếng cười khổ – “Thứ cho vi thần lớn mật nói thẳng, những lời này của Hoàng thượng kỳ thật vô cùng tàn nhẫn.”

“Ngươi cho rằng trẫm xem ngươi như một món đồ chơi sao?”

“Lúc còn yêu thích thì nâng niu trong lòng bàn tay như một thứ bảo vật, đến lúc tận hứng thì vất đi như một chiếc giày cũ, vậy còn không phải là một món đồ chơi ư?” – Lý Tùng Thanh thốt lên, ngữ khí gần như chất vấn.

“Ngươi vẻ ngoài nhìn như yếu đuối nhưng sâu bên trong lại chứa nhiều dũng khí. Có lẽ đây mới chính là điểm khiến trẫm bị hấp dẫn.” – Hoàng đế nệm nịu mặt hắn, ánh mắt chăm chú nhìn – “Trong mắt ngươi vô quân vô thần, vô dục vô cầu, trẫm thật sự muốn biết một người cái gì cũng không để trong lòng như ngươi, một khi để ý sẽ có bộ dạng gì. Lý Tùng Thanh, ngươi có bao giờ thật sự muốn níu giữ một thứ gì không?”

Lý Tùng Thanh ghen lời, ngẫm nghĩ lại hắn từ khi sinh ra cho đến nay, thật sự chưa từng muốn có bất kỳ thứ gì, bất luận là đối với kẻ nào hoặc sự vật nào cũng là thái độ qua loa cho xong, có nước uống nước, có cháo ăn cháo, không có nguyên tắc gì đồng thời cũng là nguyên tắc của hắn. Đây là một cách sống nhẹ nhàng nhất, nhưng cũng chính cách sống này khiến sinh mệnh của hắn có vẻ trống rỗng.

Lời nói của Hoàng đế đã khiến hắn phải tự vấn chính mình, tuy rằng một cuộc sống giản đơn rất phù hợp với tính tình lười nhác của hắn, nhưng quả thật là nhàm chán muốn chết, hắn có khác gì một cái xác không hồn đâu. Nói tóm lại chỉ là ăn uống chiếu lệ, sống những ngày chờ chết.

Có phải là nên thay đổi một chút không?

Hoàng đế không vội vã mang hắn ra áp chế, cũng không cho hắn nhiều thời gian mà do dự, bên tai hắn nhẹ giọng nói – “Tối nay đến Thính Hạ Lâu kiến giá.”

Thanh âm trầm thấp tràn ngập hấp dẫn, lại thêm vẻ anh tuấn mê người của Hoàng đế bệ hạ ra sức quyến rũ thì mấy ai có thể kháng cự chứ?

Lý Tùng Thanh lại run rẩy, hai tai nóng lên – “Hoàng thượng đã nói sẽ không cưỡng bách vi thần.”

“Chỉ cần người nói không muốn thì trăm tuyệt đối không cưỡng bách người.”

Vô nghĩa, ai dám đứng trước mặt Thiên hoàng lão tử ngài nói không muốn chứ? Lý Tùng Thanh tròn tròn hai mắt xúc động, hắn ư, đương nhiên cũng không dám rồi.

Hoàng đế thả hắn ra – “Quay về Lễ bộ trước đi.”

“Vi thần cáo lui.”

“Nhớ rõ phải mang móng rửa sạch sẽ.” – lời nhắc nhở lại lạnh lùng buông xuống.

Lý Tùng Thanh mới đi được hai bước đã lão đảo suýt té nhào trên mặt đất, thống hận thân thể mình đến cực điểm, thoáng chốc thẹn quá hóa giận quên hết tôn ti quân thần, quay lại trừng mắt liếc Hoàng đế một cái rồi ngẩng đầu ưỡn ngực rời khỏi. Hoàng đế thấy thế phì cười cao giọng hỏi – “Tiểu Diêu, Lý Tùng Thanh là một người rất thú vị đúng không?”

“Hoàng thượng nói chí phải. Đã lâu lắm rồi tiểu nhân không thấy Hoàng thượng thoải mái đến thế này.”

“Trăm lúc bình thường không như vậy sao?”

“Không phải, chỉ là không giống như khi ở bên Lý đại nhân được nhẹ nhàng vừa ý.” – Ngụy Tiểu Diêu nói lời từ tận đáy lòng mình – “Tiểu nhân nguyện cầu Hoàng thượng có thể được thoải mái vui vẻ cả đời.”

Hoàng đế chỉ cười không nói.

Lý Tùng Thanh sau khi rời khỏi ngự thư phòng rất muốn một đường chuồn thẳng, nhưng sau cùng hắn vẫn ngoan ngoãn quay về Lễ bộ, đứng ngồi không yên, công văn lật qua lật lại, lật đến nửa ngày cũng không phê được chữ nào. Đồng liêu ở Lễ bộ chưa từng thấy hắn có bộ dạng phiền não như thế bao giờ, lại cũng không ngủ gà ngủ gật như lúc bình thường, ai nấy đều quan tâm hỏi han hắn bị làm sao. Hắn chỉ miễn cưỡng cười bảo không có việc gì, trong lòng lại nghĩ lẽ ra vừa rồi nên nói với Hoàng đế rằng mình không muốn. Đức Trị Hoàng đế không phải hôn quân, chắc sẽ không vì một lời cự tuyệt mà chém đầu hắn, cùng lắm thì hắn từ quan về nhà thôi. Ấy vậy mà sao hai chữ “không muốn” lại cứ nghẹn lại trong cổ họng không sao nói được. Có phải chăng bản thân hắn cũng đang chờ mong điều gì?

Chờ mong? Phụt — ngụm trà vừa uống vào đã phun ngược trở ra. Trên đời này phỏng có nam nhân nào lại nguyện ý để móng mình nở hoa chứ. Lý Tùng Thanh chán nản vò đầu bứt tóc.

Đồng liêu bị động tác đột ngột của hắn khiến phải đi từ hiếu kỳ đến hoảng sợ. Hắn hôm nay thật là lạ mà – “Lý đại nhân, có phải hôm nay trong người có chỗ không khỏe? Ngài có muốn xin nghỉ sớm để trở về nhà nghỉ ngơi không?”

Hắn đương nhiên là muốn trốn về nhà, nhưng trốn được nhất thời, không trốn được cả đời, huống hồ làm thế khác nào đại tội kháng chỉ bất tuân. Ai da, tình hình căng thẳng, kẻ đứng dưới mái hiên có thể không cúi đầu sao?

“Không cần, ta ra ngoài một lát.” – Lý Tùng Thanh tâm thần bất định liền bỏ ra ngoài tản bộ. Hắn từ phủ đình đi đến, trong đầu hồi tưởng lại khoảng thời gian hai năm từ lúc nhập triều làm quan đã cùng Hoàng đế dây dưa với nhau. Tất cả đều bắt đầu từ yến tiệc mừng xuân, rồi đến những hội săn bắn. Hắn vì sao không hề phát hiện ra ánh mắt Hoàng đế nhìn mình càng lúc càng thâm trầm, càng lúc càng giống như đang muốn tìm cách mang hắn ăn cho sạch sẽ. Hắn đột nhiên nhớ đến những phần thịt nướng thơm ngào ngạt được ban thưởng, hóa ra đó là vì Hoàng đế muốn dưỡng hắn béo tốt một chút để đến một ngày ăn được ngon miệng... Làm sao bây giờ, làm sao đây? Hắn không muốn mông mình nở hoa, lại càng không dám phản kháng...

“A, phiền phức quá! Đau đầu chết đi được, không suy nghĩ nữa.” – Lý Tùng Thanh ôm đầu giậm chân kêu to.

“Lý đại nhân, huynh làm sao vậy?” – Cảnh Bách Tá từ Hộ bộ cách đó không xa vừa đi ra vô tình nhìn thấy Lý Tùng Thanh đang đứng một mình, lại có những hành động kỳ lạ.

“Cảnh đại nhân,... huynh thấy ta thế nào?” – hắn nhin không được cất lời hỏi.

“Thế nào là thế nào?”

“Nếu huynh là nam nhân, à, huynh vốn là nam nhân mà, thì huynh có xem trọng ta không?”

Cảnh Bách Tá nhất thời lui về phía sau ba bước, nhanh như một mũi tên, trên mặt xuất ra vài đạo hắc tuyến – “Lý đại nhân, huynh huynh huynh... ta ta ta... ta không có thứ khẩu vị này.”

Lý Tùng Thanh ngẩn người vội nói – “Huynh hiểu lầm rồi, ta không phải...”

“Thật thất lễ, ta còn có việc phải làm, tái kiến.” – Cảnh Bách Tá co giò chạy mất.

Việc này khiến hắc tuyến cũng xuất hiện đầy trên mặt Lý Tùng Thanh. Trời ơi, lại bị hiểu lầm rồi... Thôi quên đi, là phúc không phải họa, là họa thì không thể tránh khỏi, tóm lại là khó lòng tránh được kiếp nạn này, vậy có lo âu thêm cũng vô dụng. Hắn quyết định trước hết đi đánh một giấc, hắn đã mệt lắm rồi.

Hắn phiền não lê thân trở về Lễ bộ, rốt cuộc cũng khôi phục lại vẻ buồn ngủ thường nhật, mang sự tỉnh đi tổ khổ với Chu Công. Hắn chấp chờn ngủ từ giữa trưa cho đến chạng vạng, mãi khi Ngụy Tiểu Diểu lần thứ hai tự mình đến đón. Hắn thật sự muốn mình cứ thế giả chết cho xong hết mọi chuyện.

“Lý đại nhân, thứ cho tiểu nhân lảm lỏi. Hoàng thượng cho ngài một ngày suy xét, nếu ngài thật sự không muốn khuất tùng thì có thể không cần đi với tiểu nhân.” – Ngụy Tiểu Diểu nói.

Ta...” – hai chữ không muốn lại tiếp tục vướng lại. Thật kỳ lạ, hắn rốt cuộc là mâu thuẫn gì chứ?

Kết quả hắn vẫn là thân bất do kỷ cùng Ngụy Tiểu Diểu xuyên qua ngự hoa viên đến Thính Hạ Lâu cách ngự thư phòng không xa mấy. Thính Hạ Lâu xây theo kiểu kiến trúc đặt giữa hồ nước, ười một tầng, yên tĩnh thanh tao, là nơi mà mỗi khi Hoàng đế xử lý chính vụ mệt mỏi sẽ đến nghỉ ngơi, có lúc còn qua đêm.

Sải bước qua Cửu khúc kiều dẫn vào Thính Hạ Lâu, bước chân Lý Tùng Thanh cứ cố trì hoãn thời gian, tốc độ so với rùa bò chẳng kém là bao. Ngụy Tiểu Diểu cũng không thúc giục, nhẫn nại chờ đợi hắn.

Cuối cùng thì hắn cũng bước chân vào Thính Hạ Lâu, bước lên tòa lầu Hoàng đế dùng để nghỉ ngơi.

Hoàng đế không chờ hắn ở đó, hắn là vẫn còn vướng bận chính vụ. Một vị hoàng đế tốt cần có tác phong thế nào thì Đức Trị Hoàng đế có tác phong thế ấy, không vì tư tình mà quên đi quốc sự, điểm ấy khiến Lý Tùng Thanh thoáng an tâm đôi phần. Ít nhất thì hắn không cần mang trên người tội danh mị hoặc quân vương khiến triều đình hủ bại. Nhưng Hoàng đế sai Ngụy Tiểu Diểu, là người từ trước đến nay không rời khỏi mình đến hầu hạ Lý Tùng Thanh cũng đủ để thấy hắn được ngài xem trọng đến mức nào. Ngụy Tiểu Diểu tuy là hoạn quan nhưng lại là người thân tín bậc nhất bên cạnh Hoàng đế, hơn nữa còn là Tổng quản nội cung, địa vị thật ra còn cao hơn Lý Tùng Thanh, vậy mà lại chịu phép hầu hạ hắn, hoàn toàn chẳng hiển lộ thân tình tức giận, cứ thế khiêm tốn giúp hắn dùng bữa, tắm rửa thay y phục, mọi thứ đều nhất nhất cẩn thận linh hoạt khiến kẻ khác như cây đón gió xuân. Vì thế mà Lý Tùng Thanh cũng dần thả lỏng, cùng hắn chuyện phiếm đàm câu.

Ngụy Tiểu Diểu trong lúc dùng bữa tối dâng lên cho hắn một chén Trữ thần thang, giúp thân thể lần tâm tình hắn có thể bớt căng thẳng. Y lại còn cùng hắn trò chuyện, mãi đến khi thấy hắn có vẻ mệt mỏi liền

nói nhỏ – “Lý đại nhân, ngài đi nghỉ trước đi.”

“Hoàng thượng còn chưa đến, ta nào dám nghỉ ngơi trước.” – thanh âm trầm ngập mệt mỏi, thân thể và tinh thần đều thả lỏng, nhìn cách nào cũng không thấy bản thân sợ hãi vì việc Hoàng đế đến.”

“Hoàng thượng sẽ không trách tội ngài đâu.” – Ngụy Tiểu Diệu đỡ hần nằm lên long sàng rộng rãi.

Một kẻ thích ngủ như Lý Tùng Thanh đầu vừa chạm gối đã đi vào giấc nồng, cũng sớm đã quên chuyện mộng nở hoa, thở phào nhẹ nhõm một hơi, dung túng cho chính mình một cơn mộng đẹp.

Ngụy Tiểu Diệu sau khi an trí cho Lý Tùng Thanh xong liền trở về ngự thư phòng phục mệnh với Hoàng đế bệ hạ. Ngài sớm đã hoàn thành xong chính vụ, liền triệu kiến một gã ngự y, lệnh cho hần giảng giải chuyện long dương hoan hảo(8) nên chú ý những gì. Y vốn đã từng nghe qua chuyện long dương, cũng từng xem sách biết được một ít, nhưng chính mình động thủ thì lại chưa từng trải. Y không hy vọng Lý Tùng Thanh đến lúc ấy sẽ bị đau đớn lẫn sợ hãi.

Vấn đề Hoàng đế hỏi nghe như là hỏi cho biết, nhưng biểu tình trước sau lại yên lặng trang nghiêm, mặt mày không nhăn nhó, cũng không có vẻ khinh bỉ. Ngự y không thể tò mò, càng không dám khinh mạn, cứ thế chân chính giảng giải về chuyện đó, trước phải chuẩn bị thế nào, sau khi xong việc phải làm gì mất một hồi, rồi sai người đến Ngự y viện mang được bôi trơn dâng lên, lại nói tiếp tư thế khi hoan hợp giống với khi làm cùng nữ nhân, có điều cơ thể nam tử không mềm mại như nữ tử, nếu quá mức thô bạo sẽ có khả năng gây nên thương tích.

Ngụy Tiểu Diệu chờ ngự y rời đi mới đến bên Hoàng đế thấp giọng bẩm báo đã hầu hạ Lý đại nhân an giấc. Hoàng đế gật đầu, cầm lên hai chiếc lọ nhỏ ngự y dâng lên, di giá đến Thính Hạ Lâu.

Lý Tùng Thanh nằm ở đằng kia, an nhàn thanh tĩnh, Hoàng đế không đành lòng quấy nhiễu giấc ngủ của hần nên ngồi ở mép giường, im lặng ngắm nhìn một nam nhân chẳng lấy gì làm đặc sắc mà lại có đôi môi đẹp tựa một đoá hoa. Hoàng đế đã nhẫn nại cả một ngày, cố ức chế ham muốn chạy đến Lễ bộ mang Lý Tùng Thanh ra xử lý tại chỗ, để cho hần thời gian chuẩn bị tâm lý thật tốt, còn triệu ngự y đến giảng giải về những chuyện long dương. Loại tâm tư chăm sóc thế này trong quá khứ chưa bao giờ gửi gắm cho bất kỳ phi tần nào, hiện giờ lại mang hết thảy đặt trên người một nam nhân, ngay cả chính mình cũng phải thấy lạ, trong lòng nhất thời dâng lên một cảm xúc mềm mại.

Ngài cúi người hôn lên môi hần, bên tai hần thì thầm – “Lý Tùng Thanh, trẫm cho ngươi một cơ hội nữa. Nếu ngươi không tỉnh giấc thì hôm nay trẫm sẽ buông tha cho cái mộng nhỏ đáng yêu của ngươi.”

Không biết Lý Tùng Thanh là đại hạnh hay bất hạnh, nhưng hần lúc ấy ngủ chưa sâu, khi Hoàng đế kề môi hôn thì đã nửa tỉnh nửa thức, lại nghe có người bên tai nói chuyện mà không thể nghe rõ liền theo bản năng mở mắt ra, mơ màng nhìn về ánh tuấn trước mắt, mê man lẩm bẩm – “Ồ, Hoàng thượng... người đến đây làm gì?”

Một kẻ đang mơ mơ màng màng làm sao nhớ được quân thần chi lễ, càng không cảnh giới hay sợ sệt, thập phần khờ khạo đáng yêu, khiến đôi mắt Hoàng đế ánh quang mang, mãnh liệt day cuốn – “Xem ra, số trời đã định ngươi là của trẫm.”

Môi lại lần nữa hạ xuống, từng nhát cắn như ngọn lửa nóng cuồng dã, đem Lý Tùng Thanh hôn đến mức phải thanh tỉnh. Lý Tùng Thanh trong chớp mắt cứng đờ cả người nhưng cũng không chống cự giãy giụa. Thân thể vẫn còn trong trạng thái hư nhuận, nhịp tim đập dồn dập, thân mình run rẩy nóng ran. Hoàng đế mở rộng y bào đơn bạc của hần để lộ ra làn da trắng nõn không thường tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, lưỡi uốn lượn xuống dưới, tỉ mỉ như cơn mưa rào vương trên bờ vai hao gầy, dùng cùng lúc cả hai thứ xúc cảm ôn nhu lẫn bá đạo để câu dẫn hỏa dục bộc phát.

Khi chiếc lưỡi ẩm ướt lưu luyến đến bụng, ngài đột nhiên lật sấp hần lại, dùng đôi răng nanh của mình tinh tế day cuốn phần đùi trắng trong như một chiếc bánh bột lọc. Lý Tùng Thanh kinh hãi, cơ thể thanh tĩnh đến vạn phần, thất lực giật nảy, tâm trí lại như lạc vào cõi mê, cái gì cũng không thể nghĩ, chỉ biết cả người run rẩy, thừa nhận dục hỏa trên người mình đã lan tỏa, cả người như có một dòng nhiệt lưu chuyển động.

Hoàng đế bài khai móng hân, để lộ ra một không gian ẩn mật, rực sáng màu phấn hồng, như một nhụy hoa đang e ấp hé mở – “Ai có thể tưởng tượng rằng nơi này của người lại xinh đẹp đến thế chứ?”

Xinh đẹp? Nơi giải quyết nhu cầu của con người thì làm sao có thể xinh đẹp chứ? Lý Tùng Thanh theo bản năng ra sức kẹp chặt thì lại càng bị người kia vận lực bài khai, chỉ trông qua cũng biết chắc chắn là đang hạ tầm mắt nhìn về nơi nóng bỏng ấy.

“Đừng nhìn...” – Lý Tùng Thanh đem mặt vùi vào gối, cảm thấy bản thân thẹn thùng đến chết để quên đi, thân thể lại càng nóng, giống như bị ánh mắt của Hoàng đế nướng chín vậy.

Không chỉ là xem, Hoàng đế xuất thủ chạm vào nơi ấy, nhẹ nhàng xoa nắn.

Như cảm giác được ngón tay đang đi vào, thất lực của Lý Tùng Thanh lại càng giật mạnh hơn. Hoàng đế hiểu được người này rất sợ đau nên cố ức chế dục vọng đang kêu gào trong cơ thể mình, dùng được bôi trơn xoa đều giúp hân, nhưng vốn là lần đầu giao hoan thì cơn đau làm sao có thể tránh khỏi. Lúc ngài tiến vào đã khiến Lý Tùng Thanh đau đớn kêu to một tiếng. Trên thực tế, cũng không phải là đau đến không chịu nổi, được vật bôi trơn cùng những âu yếm vuốt ve đã giúp thân thể hân thả lỏng mềm mại không ít. Tuy nhiên, khi vật thể kia đâm vào cũng đủ dọa hân đến chết, sợ đến mức thần hồn phách lạc.

Hân từng xem qua mấy thứ tạp thư loạn thất bát tao miêu tả cảnh dâm mỹ giữa nam tử với nhau, cái gì mà “Long dương dật sử”, “Biện nghị sai”, “Nhi xuân hương chất”. Lúc xem thì thấy có đôi chút thú vị, nhưng khi chính mình lâm vào cảnh ấy thì một chút thú vị cũng chẳng có.

Hoàng đế thông thả chuyển động, nhấn nạy để hân có thể thích ứng chính mình. Ngài cố tình kéo dài quá trình, nhưng không phải dạng chậm rãi để gây sức ép, động tác ra vào mỗi lần đều khiến Lý Tùng Thanh cảm thấy như một phen bị cổ lửa nhiệt đâm vào, rồi lại chậm rãi rút ra, càng lúc càng có thể cảm nhận thật rõ rệt nơi ấy của mình từng chút một ép chặt, từng chút một va chạm.

Hân cắn chặt môi dưới, gắt gao bám chặt lấy tay Hoàng đế, đôi mắt bình thường nửa mở nửa khép mở to, hơi nước men nồng lưu chuyển trong ấy, tùy lúc mà phun trào như hai dòng suối. Hân cho đến bây giờ vẫn chưa từng thả ra thứ gì lớn đến thế, lại càng không thể mang thứ gì lớn cùng cỡ ấy nhét vào người mình... Sẽ chết! Ta nhất định sẽ chết a a a —

Hoàng đế thấy hân sợ đến sắc mặt trắng bệch liền động tâm thương tiếc, không ngừng hôn môi trấn an hân, ghé vào tai mà ngân nga – “Lại hợp bạc cầm thụy văn lương, nhất chấm xuân hoa dạ dạ hương” (Cùng nhau đắp chung một tà áo trong đêm trường giá lạnh, gối đầu bên nhau tận hưởng lạc thú trong hương thơm nồng đượm)

Lý Tùng Thanh ngẩn ngơ, câu hát này sao quen tai đến vậy, dường như là đã từng nghe ở đâu đó rồi.

“Quả nhiên đã quên rồi.” – Hoàng đế không tỏ ra bất ngờ. Đây là hai câu hát Lý Tùng Thanh từng ngâm khi chìm trong men say, đến khi tỉnh rượu thì hết thấy đều quên, liền nhắc – “Năm trước trong yến tiệc mừng xuân, là từ trong miệng một con ma men ngâm ra.”

“Người thấy?” – Lý Tùng Thanh xấu hổ đỏ cả mang tai.

“Và còn nhớ rất kỹ.” – Hoàng đế hôn lên mắt hân, ôn nhu bảo – “Nhắm mắt lại đi, không cần sợ hãi, người biết rõ là trẫm sẽ không thương tổn người mà.”

Lý Tùng Thanh trừng mắt nhìn rồi ngoan ngoãn nhắm chặt hai mắt lại, chậm rãi thả lỏng tứ chi, cả người run rẩy cố dung chứa vật thể nóng bỏng cứng cáp tựa sắt thép.

Luật động thấm đượm dục vọng chậm rãi tràn vào, từ nhẹ nhàng đến mạnh mẽ. Lý Tùng Thanh cảm thấy chính mình như một cánh hoa rơi vào giữa vòng xoáy, lúc đầu là nước chảy bèo trôi, càng lúc nước cuốn càng xiết, cuối cùng mãnh liệt như con sóng bạc đầu, cuốn tung bờ trắng xóa, rồi rời đi, rồi lại cuốn tung bờ, lại rời đi...

Mỗi một lần như thế, sau sự đau đớn lại là một cơn khoái cảm lạ lùng. A a a, là hơi thở của ai đang ngày một dồn dập, là thanh âm rên rỉ của ai đang bật thốt ra?

“Ân... a...”

Đương khi một chút kích động thoát ra, đương khi khoái cảm phủ ngập sự đau đớn, đương khi khoái cảm trở mình đến mức bén nhọn, giác quan thêm phần mẫn cảm, muốn chấm dứt mà lại như chẳng muốn.

“... A... không... từ bỏ... a.”

“Muốn, người muốn mà ...” – càng lúc càng nhanh, càng lúc càng sâu nặng, tâm trí thất loạn, thô bạo công kích.

“A a a ...”

Khoái cảm lên đến khoảnh khắc tột cùng, phẳng phất thấy như giữa không trung rực sáng những chùm yên hoa, sáng đến lóa mắt, sáng đến mê muội, khiến tâm thần hấn rơi vào trầm mê.

“A!”

Nhiệt lưu bút phá, cơ thể run rẩy đến cực hạn, hai thân thể ẩm ướt dán chặt vào nhau, quyện chặt thành một khối, từ nay trở về sau đã không còn phân biệt rõ ràng là máu hay là da thịt của ai nữa.

Ô ô hô... hơi thở dồn dập từ từ bình ổn trở lại, tứ chi sau cơn triền miên vẫn không muốn rời xa, cứ thế ôm chặt lấy nhau, ảo tưởng đến đêm hôm ấy giữa đám đông xa lạ, y ôm chặt lấy hấn, hấn dựa sát vào y... Giữa biển người mênh mông tìm kiếm duy nhất một bóng hình trăm biến vạn hóa, bất giác ngoảnh đầu... Người kia lại ở tại nơi hoa đăng đã lụi tàn...

Hồi lâu sau, Hoàng đế nhẹ nhàng hỏi – “Người là xử nam?”

“Không phải, sinh thân năm mười lăm tuổi, thân nhân đã đưa ta đến thanh lâu mừng lễ thành nhân.” – Lý Tùng Thanh trả lời, mũi nghèn nghẹt đầy hỗn loạn.

“Vậy sao người lại mẫn cảm như thể chưa từng trải đời?” – Hoàng đế không để ý tìm xuống nơi ấy chơi đùa mãi không buông tay. Ngay cả nơi này cũng giống hệt chủ nhân của nó, lưỡi nhác mà đáng yêu.

“Phía sau của ta thật sự là chưa từng trải đời.” – miễn cưỡng liếc mắt một cái, thử động tay chân thấy không chút khí lực, lại cảm thấy một mối hư nhuyển nên cũng chẳng buồn nhúc nhích nữa.

Từ sau lần đầu khi mới mười lăm tuổi ấy, cũng có vài lần tìm đến thanh lâu phát tiết, nhưng rồi cảm thấy việc này quá mệt mỏi nên cũng thưa thớt dần. Vậy mỗi khi phát tiết dục vọng thì phải làm sao? Dùng đôi bàn tay vạn năng là đủ rồi, không chỉ nhanh chóng mà còn không hao tổn nhiều thể lực. Bất quá chuyện này hấn cũng không nhất thiết phải giải thích với Hoàng đế, cho nên chẳng nói gì.

“Có đau không?” – ngón tay của Hoàng đế di chuyển đến phía sau, khẽ vuốt ve nhụy hoa trơn nhẵn, dục vọng lần nữa bắt đầu ngưng tụ.

“Có một chút.”

“Có mệt hay không?”

“Mệt đến chết được.” – Lý Tùng Thanh vận vẹo kháng cự ngón tay muốn đi vào. Hấn vốn lưỡi nhác vận động nên thể lực không tốt, lại còn trải qua một phen vận động kịch liệt nữa chứ – “Ta đầu hàng!”

Mới vừa nếm qua tư vị long dương mê hồn, mỹ diệu đến không thể lý giải nên Hoàng đế rất muốn thử lại một lần nữa. Tuy nhiên ngài không nỡ nhấn tâm ngay lần đầu đã khiến người trong vòng tay mình mệt đến chết, đành phải áp chế dục vọng đang trời dậy, rút ngón tay ra không quấy nhiễu hấn nữa, nhẹ nhàng hôn lên môi hấn – “Ngủ đi!”

“Ân!”

Hoàng đế chờ cho Lý Tùng Thanh ngủ say rồi mới nhẹ nhàng trở dậy bế bồng hấn đi vào dục gian, đặt hấn vào trong nước ấm, giúp hấn tẩy trừ sạch sẽ, cẩn thận rửa sạch những gì còn sót lại trong cơ thể hấn. Ngắm lại, đây là long toại(9) mà nhiều nữ nhân ước mơ tha thiết, nhưng lại lãng phí dùng trên người một nam nhân.

Tuy rằng chưa lộng thương xuất huyết nhưng Hoàng đế vẫn giúp hấn thượng dục qua một lần, rồi ôm hấn trở về long sàng, cùng hấn đầu gối tay ấp, lòng lại nghĩ phải tìm cách bồi bổ để giúp Lễ bộ Thị lang tăng cường thể lực.

o0o

(1) Kính hoa duyên, Tây sương ký, Tỳ bà ký : đây đều là những tác phẩm nghệ thuật diễm tình trong thời phong kiến ở Trung Quốc.

Kính hoa duyên (mỗi duyên hoa trong gương): tác giả là Lý Nhữ Trân, đây là bộ tiểu thuyết cuối cùng trong bối cảnh phong kiến, được đánh giá là tác phẩm xuất sắc nhất trong vòng hai mươi năm đầu tiên của thế kỷ 19.

Tây sương ký (truyện kí mái Tây), còn có tên đầy đủ là Thôi Oanh Oanh đãi nguyệt Tây sương kí (truyện về Thôi Oanh Oanh chờ trăng dưới mái Tây), là vở tạp kịch của Vương Thực Phủ, sáng tác trong khoảng những năm Đại Đức (1297-1307) đời Nguyên Thành Tông (1295-1307), miêu tả cuộc tình duyên vượt qua môn đăng hộ đối và lễ nghi phong kiến của Thôi Oanh Oanh và chàng thư sinh Trương Quân Thụy.

Tỳ bà ký : vốn là một vở tuồng của Cao Minh viết vào thời Minh sơ (thế kỷ 14).

(2) thiên mã hành không : – ngựa thần lướt gió tung mây (ví với văn chương, thi ca, thư pháp hào phóng, không câu thúc)

(3) phương quan hà bí : mũ phượng khăn choàng, đây đều là những thứ y phục dành cho các phụ nữ quý tộc thời xưa.

(4) trợ Trụ vi ngược : nói đến Ân Trụ Vương thời nhà Thương, là một kẻ đam mê tửu sắc, bỏ bê triều chính, tàn hại sinh linh bá tánh. Vì muốn thay lễ dân tạo phúc nên Tây Bá Hầu Cơ Xương, tức Văn Vương cùng con trai là Cơ Phát, tức Võ Vương lập ra nhà Chu, tiến quân về Triều Ca lật đổ thiên tử, hợp với đạo trời lòng người. Trên suốt dọc đường đi, những ai đứng ra bảo vệ cho Trụ Vương đều bị cho là hành vi “Trợ Trụ vi ngược”, đi ngược lại với sở nguyện của trời đất và bá tánh.

(5) nhất thể đồng mệnh : cùng chung một thân thể, cùng chung một sinh mệnh. Ở đây là ý nói cả hai yêu thương nhau nguyện cùng sống cùng chết.

(6) nam phong tiểu thuyết : tiểu thuyết viết về tình yêu giữa nam tử với nhau.

(7) văn tự ngục : những vụ án có liên quan đến văn chương, thường là các áng văn chương do một số học giả viết ra có ý báng bổ triều đình.

(7) long dương hoan hảo : chuyện giao hoan giữa nam tử với nhau.

(9) long toại : ân điển do Thánh thượng ban cho.

o0o

8. Chương 8

Chương 8

Hiện giờ Đại Thiệu vương triều đang nổ ra đến những hai tin tức chấn động ...

Tin tức thứ nhất chính là phiên vương Thổ Lỗ Phồn(1) mang theo quốc bảo trân quý độc nhất vô nhị, cắp mật qua(2) Thổ Lỗ Phồn, đến Đại Thiệu cầu thân, hy vọng có thể nghênh đón đệ đệ nhỏ nhất của Hoàng đế, năm nay vừa tròn mười sáu tuổi, là Thập nhị Vương gia Tổng Thước làm Hoàng hậu. Kết quả, Tổng Thước mang thứ cắp mật qua trân quý độc nhất vô nhị kia ném thẳng vào đầu phiên vương Thổ Lỗ Phồn, nói “Người đi chết đi!”. Nhân dân cả nước ai cũng vỗ tay trầm trồ khen ngợi, có người còn đứng thẳng dậy bảo rằng tiểu vương gia của chúng ta cực kỳ lãnh khốc vô tình.

Phiên vương Thổ Lỗ Phồn không từ bỏ ý định, bám riết không rời, càng bị xua đuổi thì càng bám, cả ngày đuổi theo Tiểu Thập Nhị, bức Tiểu Thập Nhị sắp phát điên.

Thế tin tức chấn động còn lại là gì? A, chúc mừng đại nhân, ngài đoán trúng rồi. Đó dĩ nhiên là chuyện xấu của Hoàng đế bệ hạ và Lễ bộ thị lang! Vô luận là đại quan triều đình hay thường dân bá tánh, là nam phụ hay lão ấu, là nam tử hay nữ nhân, ai nấy đều ra rả nghị luận về hai sự kiện này. Bọn họ thường sau bữa trưa nhàn hạ thì thảo luận xem thứ cấp mật qua trong truyền thuyết kia có hương vị ngọt ngào đến thế nào, sau bữa tối lúc trà dư tửu hậu thì khe khẽ liệt kê một trong mười vụ tai tiếng bậc nhất chốn cung đình: gian tình giữa quân vương và thần tử.

Dưới gầm trời thời thái bình thịnh thế đã lâu không có chuyện gì mới mẻ, thế nên hai tin tức thế này khiến lòng người phấn chấn đến dường nào, thậm chí còn huyền não hơn sự kiện bức tranh lửa thế của Đại học sỹ Lâu Sơ Vân bị truyền ra ngoài hai năm về trước.

Cái gì? Nữ nhân sát vách cùng đã hán tử bỏ trốn ư? Hí hí, thế thì đã là gì, có so sánh được với chuyện Hoàng đế và Lễ bộ Thị lang không?

Cuộc sống, tình cảm của Hoàng đế không chỉ là việc riêng của một mình ngài mà còn là việc của hoàng tộc, của triều đình, là quốc gia đại sự của trăm ngàn vạn dân chúng. Nam nhân yêu nhau tuy là nghịch lại với quy luật âm dương của trời đất, nhưng ở Đại Thiệu cũng không phải tội ác gì lớn lao. Thời kỳ nam phong thịnh hành, có người còn lấy chính lễ nghênh thú nam thiếp, nam thiếp. Tuy nhiên về phía triều đình thì có phần trái ngược với phong tục chốn bình dân nên không thừa nhận loại hôn nhân này. Để có thể không ảnh hưởng đến quốc dân, các đời Hoàng đế trước chỉ cần người đồng tình ta nguyện ý, bản thân họ cảm thấy hạnh phúc khoái hoạt là đủ rồi, chẳng nhất thiết phải tranh giành bất kỳ điều gì.

Mà trước Tổng Dục, Đại Thiệu đã nhiều đời Hoàng đế không sắc phong Thượng quân, thế nên mọi người phỏng đoán liệu Đức Trị Hoàng đế có để cho Lý Tùng Thanh ngồi vào vị trí này không?

Cho nên Lý Tùng Thanh không nghĩ đến việc công khai tình cảm lưu luyến với Hoàng đế không phải bởi thiên lý bất dung chuyện tình cảm nam nhân, càng không phải muốn giữ gìn phong tục xã hội, đơn thuần là sợ phiền toái. Nếu trở thành Thượng quân thì hẳn không thể tùy tâm sở dục nhàn nhã qua ngày. Nhất cử nhất động của Thượng quân đều là tâm điểm của hằng hà sa số người. Bởi thế, Lý Tùng Thanh quả thật đúng như Hoàng đế đã dự liệu, đào tẩu, không, nói một cách chính xác thì không phải trốn đi mà là tránh mặt ở tiểu uyển phía sau phủ Tổng đốc Phó Hà.

Lý Tùng Thanh có thể xem như là người cuối cùng biết đến chuyện xấu này ở Đại Thiệu. Mỗi khi hắn cùng Ngụy Tiểu Diệu rời Sở Nam đến Phó Hà thì Lý Tùng Huyền ít lời kia chưa kịp đón hắn đã vắt ra một câu lãnh khốc – “Sự tình của huynh đã bại lộ rồi.”

Chuyện gì chứ? Lý Tùng Thanh một đời nhàn nhã chợt cảm thấy mờ mịt – “Là chuyện gì chứ?”

“Là chuyện của Hoàng đế và Lễ bộ Thị lang.”

“Cái gì?” – Lý Tùng Thanh biến sắc – “Không thể nào...”

“Huynh thật sự nghĩ rằng chuyện ấy không có sơ hở gì sao?”

“Chẳng lẽ người nói cho lão Đại biết?”

“Không phải, nhưng huynh ấy so với hồ ly tinh còn狡 hoạt hơn chẳng lẽ không nhìn ra? Trước đây chỉ có một vài người biết, còn bây giờ tất cả mọi người đều biết.” – Lý Tùng Huyền cuối cùng bồi thêm cho hắn một đòn bằng cách đưa ra một quyển sách có tựa “Thiên hạ ngoại truyện”. Quyển sách này rất nổi tiếng, chuyên viết về những kỳ nhân dị sự, vu yêu phê lộ(3) có tính chất kích thích phiến tình, cách nguyệt phát hành một lần, tiêu thụ trong cả quốc gia. Và số ra lần này đã giật một tiêu đề lớn “Tư tình bí mật của Thị lang lộ diện trước ánh sáng.”

Sấm dậy vang trời, san phẳng mặt đất, dùng một phát đánh thẳng xuống Lý Tùng Thanh, gương mặt hắn biến ảo đủ mọi sắc màu. Vốn quen che giấu mối quan hệ bí mật lại không chuẩn bị tâm lý nên hắn như thể một kẻ làm việc xấu bị tố giác, chuyện gì cũng phơi bày dưới ánh sáng mặt trời, trong chớp mắt bị bắt gian tại giường, sau đó bị lôi đi điều hành thị chúng. Lúc trước hắn ở kinh thành cùng Hoàng đế qua lại chẳng có việc gì xảy ra, vậy sao hắn vừa rời kinh thì sự việc đã âm ỉ đến mức này?

Có đánh chết hắn cũng không nhận!

Đúng, thà chết cũng không nhận. Dù sao Hoàng đế nhất định sẽ không nhận nên Lý Tùng Thanh hạ quyết tâm phủ nhận theo, nhưng sau đó hắn lại nghe nói Hoàng đế bệ hạ đã thừa nhận với Thái hậu nương nương rằng chuyện của mình và Lễ bộ Thị lang là hoàn toàn xác thực. Nhất thời Lý Tùng Thanh không biết phải làm sao.

A a a! Kể kia sao lại thừa nhận chứ? Y là Hoàng đế thì ai mà dám làm gì y, còn hắn chỉ là một Thị lang nhỏ nhoi, không bị lộ da mới lạ ấy. Tuy rằng đây không phải chuyện tồn vong của quốc gia, nhưng Lý Tùng Thanh cả đời này mới lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi đến thế, ngay cả năm xưa đối diện với chuyện Hoàng đế muốn ăn hắn cũng không sợ như vậy, cả ngày trùm chăn kín mít, ai cũng không chịu gặp.

Cứ thế kéo dài suốt nửa tháng, trừ bỏ thời gian giải quyết nhu cầu sinh lý thì cơ hồ chân không chạm đất, cả người ù lì ra đấy. Hắn không nghĩ đến đối mặt, không nghĩ đến tự vẫn, càng không nghĩ muốn làm gì, chỉ ngủ để quên đi vạn sự. Nhưng hắn lại không thể quên những tưởng niệm càng lúc càng mãnh liệt kia, tưởng niệm đến tình nhân ở chân trời xa xa, hễ nghĩ đến thì tâm tư lại đau. Hắn muốn trở lại bên cạnh người ấy, nhưng hắn lại không có dũng khí để đối mặt, chỉ nghĩ đến việc phải chịu đựng ánh mắt nghi ngờ của người khác thì hắn đã phiền muốn chết rồi.

“Lý Tùng Thanh, huynh còn muốn nằm bao lâu nữa?” – Lý Tùng Huyền chán nản hỏi.

“Nằm luôn cho đến chết là tốt nhất. Người không cần lo cho ta.” – một thanh âm uể oải từ dưới chăn vọng lên, tính lười nhác ham ngủ ở người này càng lúc càng trầm trọng, tinh thần cực kỳ sa sút.

“Nhị ca, nếu huynh không ra ngoài nhìn ánh sáng mặt trời thì làm sao sống nổi.” – Tống Hy một tay ôm tiểu nhi tử, tay kia dắt trưởng nữ bước vào phòng cười nói.

“Ngồi dậy đi, có một người muốn gặp huynh.” – Lý Tùng Huyền lạnh lùng nói.

“Ta đã nói rồi, ai ta cũng không gặp.”

“Không thể không gặp.”

“Nói không thấy thì không cần gặp.”

“Dung Nhi, đi gọi Nhị bá bá dậy đi.” – Tống Hy buông tay trưởng nữ của mình ra.

“Dạ!” – đứa trẻ đáng yêu nhảy chồm lên đóng chặn bụi nhùi, vừa nhảy vừa gọi – “Nhị bá bá mau ngồi dậy! Mau ngồi dậy!”

Từ trong chăn bông truyền ra tiếng rên rĩ. Lý Tùng Thanh chịu không nổi sự chà đạp của con tôm nhỏ, rốt cuộc phải mở miệng cầu xin – “Dung Nhi đừng nhảy nữa, bá bá sắp chết bẹp rồi.”

“Nhị ca, mau dậy đi, người này huynh không thể không gặp.” – Tống Hy lại nói.

Xem ra nếu hắn không xuống giường thì bọn họ sẽ không để yên cho hắn. Lý Tùng Thanh thở dài ngao ngán đành rời giường mặc y phục vào – “Là ai muốn gặp ta?”

“Nhị bá bá, là ngoại công đến.” – Lý Hữu Dung thay phụ mẫu trả lời.

Ngoại công của cháu mình, tức là phụ thân của Tống Hy..., khoan, vậy đó chẳng phải cũng là phụ thân của đương kim Hoàng đế sao? Là Thái thượng hoàng?

Lý Tùng Thanh ngây ngẩn cả người.

“Mau đi thôi!” – Lý Tùng Huyền kéo hắn đi.

Hắn dù không cam lòng vẫn phải bước ra khỏi phòng. Vì đã lâu không chường mặt ra nên tia sáng mặt trời vừa chiếu xuống đã khiến hắn chói mắt, đau đến mức lệ phải ứa nhòe. Bọn họ đi vào sân sau, thấy trong đình có một lão nhân độ ngoài năm mươi, dáng vẻ uy nghi nho nhã, Ngụy Tiểu Diệu đang đứng sát một bên hầu chuyện.

Nhớ lại năm đó khi Tam hoàng tử vừa tròn mười bảy tuổi thì Hoàng đế lập tức xuống chiếu thoái vị nhường ngôi. Ngay sau khi đại điển tấn phong vừa kết thúc, tân hoàng đăng cơ kế vị, lấy hiệu là Đại Thiệu, ngài liền đưa Hoàng hậu nương nương đi du sơn ngoạn thủy từ Nam chí Bắc, chẳng mấy khi hồi cung. Chính vì

thế Lý Tùng Thanh chưa bao giờ gặp qua Thái thượng hoàng, tuy nhiên hắn cũng đủ khôn ngoan để hiểu thân phận người ngồi trong đình kia tôn quý đến thế nào.

“Ngoại công, ngoại công!” – tiểu oa nhi làm nũng.

Lý Tùng Thanh đầu tóc dựng đứng lên, chân chừ không dám bước đến. Lý Tùng Huyền bèn thẳng tay lôi hắn vào, hắn đành quý gối hành lễ – “Vi thần bái kiến...”

“Đều là người một nhà cả, chẳng cần đa lễ làm gì.” – Thái thượng hoàng đỡ hắn dậy, tùm tùm cười đánh giá hắn.

Một giọt mồ hôi lạnh vỡ ra trên trán Lý Tùng Thanh, đây căn bản là thái độ cha chồng xem mặt con dâu mà. Thái thượng hoàng quả nhiên đến là để nhìn thử tình nhân của con trai người có bộ dạng thế nào.

“Đến đây! Tất cả ngồi xuống nói chuyện.” – Thái thượng hoàng bảo mọi người ngồi xuống, tiện tay bế Lý Hữu Dung vào lòng, như thể trưởng bối cùng con cháu đàm luận gia sự, những chuyện tai tiếng kia tuy chưa đề cập đến nhưng ánh mắt vẫn đặt trên người Lý Tùng Thanh.

Lý Tùng Thanh mặc dù không có tay chân luống cuống, thái độ hoảng sợ, ngoài mặt thoát nhìn có vẻ bình thản, nhưng thực tế cả người mất tự nhiên, nhưng lại không viện được lý do để cáo lui, chỉ đành trầm tĩnh ngồi nghe bọn họ nói chuyện.

“Hy nhi, trong các huynh đệ tỷ muội người là đứa tùy hứng nhất. Nếu muốn người có thể xin ca ca tứ hôn, việc gì phải bắt hắn phệ đi danh vị công chúa, biếm làm thứ dân, cuối cùng một mình ly khai hoàng cung. Nói xem, ở đời có một công chúa dám to gan làm loạn đến thế này sao?” – Thái thượng hoàng cười quát lớn nhưng biểu tình không có lấy nửa điểm tức giận.

“Phụ hoàng, đây gọi là vì yêu mà đi đến cùng trời cuối đất.” – Tống Hy hoàn toàn không nhận sai – “Tùng Huyền chàng nói rằng thà xuất gia làm hòa thượng cũng không nguyện trở thành phò mã, vậy nên nữ nhi đành phải cỗi bỏ danh vị công chúa thôi.”

“Đúng là một nha đầu bướng bỉnh.”

“Tống gia chúng ta có người nào là không bướng bỉnh? Một khi đã thừa nhận thì chính là cả đời không rời, đến chết cũng không bao giờ thay đổi.” – Tống Hy nói, rồi đột ngột chuyển hướng sang Lý Tùng Thanh – “Nhị ca, huynh nói xem có đúng hay không?”

“A, phải...” – Lý Tùng Thanh miễn cưỡng phụ họa. Hắn không phải họ Tống, cần gì hỏi hắn chứ.

“Ai, tam ca của ta cũng thật đáng thương. Huynh ấy thừa nhận người ta, nhưng người ta chưa chắc thừa nhận huynh ấy, tâm tư của huynh ấy so với ta cũng chẳng kém.” – Tống Hy làm ra vẻ cảm thán – “Huynh ấy là Hoàng đế, bị ủy khuất cũng không thể nói cho người ngoài biết, có việc cũng không thể trốn tránh, chỉ đành nuốt hết vào bụng. Vậy mới nói làm Hoàng đế có gì tốt, còn chẳng bằng thường dân bá tánh tự tại khoái hoạt.”

Lý Tùng Thanh chớp mắt bị những lời của nàng khiến cho tâm tư đau đớn, lồng ngực chột nhói một cái, buồn thương dâng tràn.

Cho đến nay hắn chỉ nghĩ đến chính mình, rất ít khi suy xét đến cảm nhận của Tống Dục, cứ mãi cho rằng y là Hoàng đế, không gì không làm được, sừng sững chẳng lung lay. Nhưng hắn đã quên Hoàng đế cũng là người, cũng có những điểm yếu đuối, ngồi trên ngôi vị cao cao tại thượng nhưng lạnh lẽo, thậm chí còn tứ cố vô thân hơn cả phàm nhân

— Đương nhược mạch thượng hoa khai thời, khả hoãn hoãn quy.

Trước lúc rời khỏi kinh thành, thanh âm dịu dàng ấy đã níu non bên tai.

Tống Dục đã sớm đoán được việc này sẽ xảy ra. Cái gọi là hoa khai ý muốn nói bí mật của họ phơi bày ra ánh sáng chẳng?

Có thể lừa gạt được nhất thời, không thể lừa gạt được cả đời, hai người đầu sớm hay muộn chung quy cũng có ngày phải đối mặt với vấn đề này. Y lại đi trước một bước đẩy hắn lìa xa khỏi tâm bão, không để hắn phải chịu thương tổn, một mình gánh vác hết mọi lời ong tiếng ve kia.

Lý Tùng Thanh sao lại không biết tình nhân Hoàng đế luôn sủng ái hắn, bảo vệ hắn, hơn nữa lại thập phần thấu hiểu tính tình hắn. Y biết rõ nếu hắn lưu lại kinh thành sẽ không có cách nào giữ được bình tĩnh để tự vấn, hoặc căn bản ngay cả một lối thoát cũng nghĩ không ra. Chẳng phải từ trước đến giờ hắn vẫn là một người vừa yếu đuối vừa bị động sao?

Hắn cẩn thận hồi tưởng cho đến tận bây giờ mình đều hưởng thụ những gì tình nhân phải trả giá, tận hưởng những ôn nhu chăm sóc của tình nhân đến mức hư hỏng... Ai nha, Hoàng thượng hiện tại một mình lưu lại kinh thành đối mặt với áp lực khổng lồ phải chăng rất khó chịu, phải chăng đang oán hờn ta chậm chạp hồi kinh, oán ta không ở lại bên y, cùng y đồng cam cộng khổ?

Nghĩ đến đây thì không khỏi chán ghét bản thân, cảm thấy chính mình thật sự vô cùng ích kỷ.

— Chờ đến khi nào người muốn trở về thì mới về vậy.

Yên lặng cân nhắc nửa khắc, Lý Tùng Thanh rốt cuộc cũng thông suốt, tận đáy lòng hiểu rõ – mình phải quay về.

“Ta...” – hắn ngẩng đầu nhìn Thái thượng hoàng.

“Như thế nào?” – Thái thượng hoàng ôn hòa chăm chú nhìn hắn.

Chẳng biết nên nói thế nào thì tốt nên Lý Tùng Thanh chỉ đơn giản đứng dậy, cung kính vái chào – “Thập phần có lỗi, nhưng thứ cho Tùng Thanh cáo lui trước.”

“Nhị ca, huynh muốn đi đâu?”

“Ta phải hồi kinh.” – Lý Tùng Thanh nói, tốc độ rời đi càng lúc càng nhanh.

Ngụy Tiểu Diễm cũng vội vái chào Thái thượng hoàng rồi vội vã đuổi theo.

Trong đình chớp mắt có ba người nhún vai mỉm cười nhưng không ai ngăn cản một kẻ đã thông suốt cất bước trở về.

Lý Tùng Thanh mỗi một bước đi lại thêm một phần bình tĩnh trở lại. Nhớ về khi cảm tình còn che giấu trong bóng tối, hắn thường trong lòng tự giả thiết nếu có một ngày Hoàng đế không còn yêu hắn nữa, hắn sẽ không quá thương tâm khổ sở, cũng không quá mức khó chấp nhận, bởi lẽ chẳng có mấy ai thương cảm cho hắn.

Nhưng hôm nay khi đã hiểu rõ thì hắn giật mình phát giác ra nguyên lai chính mình so với tưởng tượng thì càng dễ tâm hơn. Hắn không muốn mất đi, không thể mất đi. Hắn biết bản thân không thể rời khỏi người ấy, tựa như cá không thể rời khỏi nước, một khi ly khai rồi chắc chắn chỉ còn một con đường chết mà thôi.

Lý Tùng Thanh trở về phòng gói ghém hành lý, trước lúc ngồi lên xe ngựa thì quay lại nói với Ngụy Tiểu Diễm – “Tiểu Diễm, ta tuy rằng không hiểu mấy về chuyện của người và Thất Vương gia, nhưng ta muốn khuyên người một câu, đừng giống như ta trốn tránh lùi bước mãi.”

“Lý đại nhân...”

“Cái gì nên nắm giữ thì cứ nắm cho thật chặt, muốn theo đuổi điều gì thì cứ dũng cảm theo đuổi, không cần bởi vì sợ hãi hay tự ti mà đứng mãi một chỗ.” – Lý Tùng Thanh vỗ vai hắn, tận trong đáy lòng nói ra – “Tiểu Diễm, người cũng như bao người khác đều đáng có được tôn nghiêm, càng xứng đáng có được hạnh phúc.”

Ngụy Tiểu Diễm trầm mặc giây lát, ánh mắt hiện lên một tia sáng quyết tâm – “Lý đại nhân, thỉnh ngài một mình hồi kinh, tiểu nhân nghĩ mình phải đến Sở Nam.”

“Được, đi thôi!”

“Thỉnh ngài trên đường phải cẩn thận, hết thấy nên tự bảo trọng.”

“Người cũng vậy!”

Họ chỉ nhìn nhau cười, không một nào được thốt ra nhưng kỳ thật đều là thành tâm chúc phúc cho nhau. Và họ chia tay nhau, mỗi người theo đuổi một khoảng trời hạnh phúc cho riêng mình.

—
“Có thể nhanh hơn một chút không?” – Lý Tùng Thanh chốc lát lại thúc giục xa phu, lòng hận không thể chấp cánh bay về.

“Đại nhân, đã nhanh lắm rồi, nếu còn nhanh nữa thì xe sẽ hỏng mất.” – xa phu đã cố gắng thúc giục chú ngựa đáng thương chạy như điên.

Lý Tùng Thanh vốn muốn cưỡi ngựa quay về, nhưng so sánh thiệt hơn thì hẳn cưỡi ngựa thập phần kém cỏi, chỉ e chưa về đến kinh thành đã ở nửa đường không cẩn thận ngã gãy tay gãy chân, thậm chí là gãy cổ. Bởi thế tuy rằng nỗi nhớ nhà đau đáu trong tim nhưng vẫn ngoan ngoãn sử dụng mã xa cho an toàn. Hắn ngồi trong mã xa, hoài niệm những ký ức về chính mình và Hoàng đế, cuối cùng nhớ đến khoảng thời gian sau đêm hôm ấy sáu năm về trước, cho dù đã bị ăn cho đến sạch sẽ nhưng cục diện chưa hề xác định, thật sự cứ thế đi theo Hoàng đế, trở thành nam sủng của ngài sao? Hắn nhớ rõ trước đây mình bước vào quan lộ chỉ nguyện làm một vị nhàn quan qua ngày, vậy mà kỳ lạ làm sao lại có thể tiến lên long sàng của Hoàng đế, thật là khó mà lý giải cho rành mạch.

Rạng sáng hôm ấy, sắc trời còn chưa tỏ hẳn đã giật mình tỉnh giấc. Ấy là vì theo thói quen dậy sớm làm triều bất kể đêm hôm trước bao giờ mới ngủ, bất quá thân thể vẫn tại vị trên giường cho đến khi có người gọi mới chịu ngồi dậy. Hắn mắt nhắm mắt mở tỉnh lại, tay chạm phải một thứ gì đó ấm áp mềm mại ... gì thế này... trên người hắn là cái gì mà sờ vào thoải mái thế. Hoàng đế bị sờ tới sờ lui cũng giật mình thức giấc, nhẹ nhàng bắt lấy tay con mèo nhỏ, nhẹ giọng nói – “Trời còn sớm lắm, ngủ thêm một lát nữa đi.”

“Ừ... Tiểu Oa Tử, nhớ phải gọi ta dậy đây...”

Làm y với hạ nhân trong phủ ư? Hoàng đế mỉm cười – “Được rồi!”

“Hoàng thượng, phải trở dậy thay y phục rồi.” – Ngụy Tiểu Diễm đã ở ngay phía ngoài.

Hoàng đế giúp hắn tén lại chăn rồi rời khỏi giường, để Ngụy Tiểu Diễm hầu hạ rửa mặt thay y phục.

Một lúc lâu sau, Lý Tùng Thanh hốt hoảng lắm bầm hỏi – “Tiểu Oa Tử, đã là lúc nào rồi?”

“Vẫn còn sớm lắm, ngài cứ ngủ tiếp đi.” – Ngụy Tiểu Diễm nói.

“Tiểu Oa Tử, vì sao hôm nay người lại có đến hai giọng nói vậy?” – hắn hỏi qua loa rồi nhắm mắt tiếp tục say giấc.

Hoàng đế quay lại hôn lên môi hắn, phân phó hạ nhân hầu hạ không cần gọi hắn thức dậy rồi mới rời đi.

Lý Tùng Thanh nửa mơ nửa tỉnh, thần trí cũng đã tỉnh táo, ngày cũng đã rạng. Hắn chớp mắt vài cái rồi a một tiếng ngồi bật dậy, xốc chăn nhảy xuống giường nhưng chợt cảm thấy mát lạnh, nhìn lại thì cơ thể không một mảnh vải che thân. A, ngày hôm qua sao ta lại không mặc tiết y để ngủ nhỉ? Không đúng, đây là đâu chứ?

Hắn đảo mắt vài lượt mới phát hiện mình không phải đang ở nhà, lúc này mới chợt nhớ bản thân đã qua đêm ở trong cung, hai gò má nhất thời phồng hồng lên.

“Đại nhân, ngài đã dậy rồi chưa? Nô tài vào hầu hạ ngài.” – bên ngoài có tiếng người nói chuyện.

“Không cần, đừng bước vào đây.” – Lý Tùng Thanh vội vàng đứng sau bình phong, lấy quan phục mặc vào chỉnh tề rồi mới mở cửa.

“Đại nhân, thỉnh ngài sơ tẩy.” – hai tên nội thị đang cầm chậu bước đứng chờ ngoài cửa.

Lý Tùng Thanh tùy tiện rửa mặt rồi lao đi, vừa chạy vừa sửa lại mũ ô sa.

Lúc này đại diện đã bắt đầu nghị sự, hắn bèn cúi người rón ra rón rén đi vào, may mắn thay vị trí của hắn ở phía cuối hàng lại gần cửa, không sợ sẽ kinh động đến những người khác. Hoàng đế ngự tại long tòa cao ngất nên đương nhiên ngài thấy rất rõ cảnh hắn lấm lét tiến vào, lòng ngài khó hiểu thâm nghĩ vì sao hắn lại kiên trì thượng triều. Ý nghĩ muốn phong hắn trở thành Thượng quân càng lúc càng mạnh lên trong đầu Hoàng đế, nhưng ngài vẫn phải cố nén lại, không muốn cưỡng bách hắn làm chuyện hắn không thích. Đương nhiên chuyện ở trên giường chiết đẳng hắn là ngoại lệ. Ký ức về cuộc giao hoan đêm qua tràn về,

thân thể không tự chủ được nổi lên một cổ hỏa nhiệt. Hoàng đế vốn không phải kẻ hoang dâm hiếu sắc, nhưng Lý Tùng Thanh lại kích khởi được nơi ngài một thứ dục vọng mãnh liệt xưa nay chưa từng có. Ngài muốn ôm hân, muốn hôn môi hân, muốn vùi mình thật sâu vào thân thể hân, mạnh mẽ va chạm... nghĩ đến đó toàn thân cơ hồ run rẩy lên, hạ thân phát ra những dòng điện lưu.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng?” – một gã cựu thần nhẹ giọng gọi Hoàng đế đang thất thần.

“Việc này trăm còn phải suy xét đã.” – Hoàng đế thu hồi ánh mắt, một nửa tâm tư đặt tại triều thượng, nửa còn lại đặt trên người Lý Tùng Thanh, thương nghị thêm vài việc đơn giản rồi hạ lệnh bãi triều.

Lý Tùng Thanh trở lại Lễ bộ, cảm xúc có vẻ buồn bực bất an, mông đặt trên ghế, vừa ngồi xuống đã đứng phắt dậy, đau như thể có cả ngàn cây ngàn châm cùng lúc đâm vào, ngồi không được mà đứng cũng không xong. Lão Thượng thư thấy sắc mặt hân khó coi, thân mình không thoải mái liền cho phép hân về nhà sớm nghỉ ngơi.

Lúc Hoàng đế phái Ngụy Tiểu Diểu đi triệu kiến thì hân đã rời khỏi hoàng cung. Ngụy Tiểu Diểu hồi báo, hỏi Hoàng đế có muốn y đến Lý phủ mang người quay lại không thì Hoàng đế nói không cần. Trong lòng ngài thầm nghĩ để hân về nhà cũng tốt, nếu Lý Tùng Thanh ở gần sẽ chỉ khiến ngài một lòng nghĩ muốn áp hân lên giường hoan hảo một phen, mà vậy thì sẽ khiến ngài mau chóng biến thành kẻ hoang dâm vô độ mất thôi.

Ngài lắc đầu tự giễu cợt mình từ xưa đến nay đây là lần đầu tiên bản thân khát khao một người như thế, là chuyện chưa từng có qua. Ngài là ham thích cái mới hay là thích được yêu thương? Vô luận là điểm nào thì cũng không phải là nhất thời dâng trào tâm tư. Thôi vậy, bình sinh khó được một lần không quá mức suy xét, cứ làm theo cảm tính của mình. Chỉ cần Lý Tùng Thanh không thà chết vẫn cự tuyệt ân sủng thì tại trên người hân tìm được lạc thú khó nói đâu phải là không được. Vậy nên không cần dọa cho hân sợ bỏ chạy hoặc bỏ ngang.

Lý Tùng Thanh về đến nhà thì ngay lập tức chui vào chăn, muốn ngủ mà ngủ không được, đầu óc một mảnh hỗn loạn, cái gì cũng nghĩ mà nghĩ mãi chẳng ra được biện pháp nào. Lý Tùng Ngân nghe hạ nhân nói Nhị gia ban ngày ban mặt đã hỏi gia liên từ thương điểm trở về, tức thì hiểu rõ mọi chuyện – “Lão Nhị, tối hôm qua người ở lại trong cung qua đêm có phải không?”

“Phải!” – hân hữu khí vô lực đáp.

“Vội vàng cái gì? Ta thấy người một muốn chết rồi, người có muốn ta sai người hãm cho người một chén canh ba ba bồi bổ không?”

“Ta ăn không nổi.”

“Ai, loại ba ba này không muốn ăn cũng phải ăn, ca ca ngươi là sợ người hại thân đấy chứ.”

“Có huynh mới hại thân ấy.” – hân nhin không được cãi lại, vươn cổ trừng mắt, cả người trùn chần kín mít chỉ lộ ra cái đầu càng giống như con ba ba.

Thấy Lý Tùng Ngân mặt mày gian ác trộm cười như thể cái gì cũng biết, Lý Tùng Thanh chợt cảm thấy mình không phải bị hư thân, mà là trong lòng chột dạ. Việc đêm qua không nghĩ ngờ gì chính là điều không thể công khai cho ai biết. Đã cùng nam nhân hoan hảo thì thôi đi, ấy vậy mà nam nhân ấy còn là đương kim thiên tử nữa. Nếu thẳng thắn mà nói thì mông đệ đệ của người đêm qua đã thật sự nở hoa đúng theo ý người rồi đấy, đã làm cho Hoàng đế anh minh vĩ đại phải mở hầu bao, nhất định là khiến kẻ vô tâm vô phé người được vui mừng. Hồn damn!

Lý Tùng Thanh quyết tâm làm một con ba ba rụt cổ, chẳng thèm đôi co thêm với lão đại của Lý gia một lòng bán dẽ cầu vinh, tiếp tục chui rút vào thế giới chăn bông của chính mình. Ai, phiền phức quá... Quên đi, vẫn là ngủ một giấc rồi nói sau, cái gì cũng chẳng cần nghĩ. Mấy việc cân não dễ khiến bản thân giảm thọ, mà hân thì còn muốn sống đến trăm tuổi.

Phiền não vất sang một bên, hết lòng chuyên tâm vào giấc ngủ, bằng không hân sẽ không phải là Thị lang ngái ngủ.

Ngủ suốt một ngày, hôm sau lại tiếp tục tiến cung lâm triều, kiên trì không bỏ nhiệm sở. Nguyên lai tưởng rằng Hoàng đế sẽ lại triệu kiến mình khiến hần nơm nớp không yên, ấy vậy mà chờ cả ngày cũng không thấy động tĩnh gì, ngày thứ hai, ngày thứ ba, Hoàng đế cơ hồ đã quên sự hiện diện của hần. Theo lý thuyết thì Lý Tùng Thanh phải cảm thấy may mắn mà thở phào nhẹ nhõm mới đúng, vậy mà sao hần lại ẩn chứa buồn bã, ở trên điện cũng không ngủ gà ngủ gật, thường xuyên đưa mắt nhìn lên người ngồi trên cao kia, một lòng chờ mong người nọ có để tâm đến mình đôi chút. Đáng tiếc, người nọ lại chẳng thèm liếc mắt đến hần lấy một lần.

Cứ như thế, Hoàng đế bỏ mặc không đoái hoài đến hần đã sáu ngày. Lý Tùng Thanh trong lòng phát giác bản thân mình nổi lên oán khí, thầm nghĩ Hoàng đế quả nhiên là nổi hứng thú nhất thời muốn ném thử thứ mới lạ, kết quả phát hiện hần ăn không ngon nên trải qua một lần rồi thì mang mọi thứ vất hết qua đầu, quên sạch không sót một mảnh nào. A, thôi đi, coi như là một cơn mộng giữa đêm xuân vậy. Dù sao hần làm nam nhân, trừ bỏ việc phải ngâm bồ hòn làm ngọt không thể chia sẻ cùng ai thì trên người cũng chẳng mất phân thệ nào, không như nữ tử vì bị mất đi thứ quý giá ngàn vàng phải đâm đầu đi tìm cái chết. Lại nói, nhiều một chuyện chi bằng ít một chuyện, như thế cũng tốt.

Ngày thứ bảy, nỗi lòng dao động của Lý Tùng Thanh cuối cùng cũng đã có thể tạm nén xuống, hần đang tính toán điều chỉnh chính mình trở về làm một kẻ lòng không gợn sóng như lúc trước, không muốn nhớ về những chuyện với Hoàng đế bệ hạ nữa, tiếp tục lười nhác qua ngày. Dù vậy, sâu trong lòng hần vẫn như còn tồn tại một mảnh tâm tư muộn phiền nào đó.

Ở phía bên kia, Hoàng đế tuy rằng ngoài mặt tỏ vẻ ôn hòa như bình thường nhưng ai ngờ đâu trong lòng đã nhiều ngày thất thần. Trên thực tế, ngài vẫn luôn theo dõi nhất cử nhất động của Lý Tùng Thanh, thấy hần vẫn như trước đúng giờ thượng triều thì mỗi ngày khát vọng đối với hần lại càng thêm mãnh liệt. Nhưng ngài lại kềm chế không triệu hạnh hần, ấy là vì không muốn bản thân chìm đắm trong men say dục vọng, lại cũng muốn cho Lý Tùng Thanh một khoảng thời gian tự thích ứng...

Hoàng đế cũng vì thế mà thường xuyên bất an, bất luận là lúc lâm triều nghị sự hay ở ngự thư phòng xử lý chính vụ, thậm chí là tản bộ ở ngự hoa viên cũng ngơ ngẩn nhìn những đóa hồng nở rộ rực rỡ thật lâu.

Mãi cho đến ngày thứ tám, Hoàng đế muốn đến Bạch Hộc Tự lễ Phật Bái Tổ Tông. Từ trước đến nay việc cúng tế đều do Lễ bộ phụ trách, đương nhiên Lễ bộ Thị lang cũng phải cùng đi giá, lại không cho các vị đại quan khác đi theo.

Bạch Hộc Tự cách hoàng cung không xa, nếu muốn đến thì Hoàng đế ngự trên long loan(4), Lý Tùng Thanh theo đúng quy củ đi bộ theo sau, ấy vậy mà Hoàng đế lại phá lệ ban cho hần một cỗ kim kiệu(5) đi kề sát bên cạnh. Từ trước đến nay người có được vinh quang này chỉ có mỗi Hoàng hậu nương nương. Nhưng trong số những quan đi giá lần này thì Lý Tùng Thanh là người có chức vị cao nhất nên đối với ngoại lệ này không ai dám dị nghị gì.

Lý Tùng Thanh vốn đã một lòng chuẩn bị yên tĩnh trở lại thì nay lại tìm đập rộn ràng. Kim kiệu so với long loan thấp hơn nửa bước, chỉ cần hơi ngẩng đầu là có thể thấy mặt của hoàng đế, nhưng hần lại cứ một mực cúi gầm mặt không dám ngẩng lên, lại càng không dám nhìn ngài. Cỗ kiệu cứ nhẹ nhàng chao tới chao lui, khiến hần mơ mơ màng màng cảm thấy thư thái, mới được nửa đường hai mí mắt đã không thể chống đỡ sụp xuống, tiếp tục làm một kẻ ngủ gật.

Hoàng đế thoáng nhìn qua thấy đầu hần nghiêng trái ngã phải, sợ hần từ trên kiệu ngã xuống bèn hắng giọng gọi – “Lý Tùng Thanh.”

“Ân?” – hần lơ mơ mở mắt ra, theo bản năng hướng về phía người vừa gọi mình.

Hoàng đế chăm chú nhìn hần, khóe miệng hiện ra một nụ cười. Bộ dạng mơ hồ cùng ánh mắt nhập nhèm kia trong mắt ngài thập phần đáng yêu. Ngài chưa từng thấy ai mê ngủ như hần, chẳng mấy khi để cơ hội có thể ngủ vượt khỏi tay mình.

“Hoàng thượng có gì phân phó?” – Lý Tùng Thanh vội chấn chỉnh tinh thần tỏ ra kính cẩn.

“Ái khanh dạo gần đây mỗi đêm xem sao có phát hiện ra điều gì lạ thường không?”

Lý Tùng Thanh ngây người không hiểu bản thân mình trở thành “ái khanh” của Hoàng đế lúc nào không biết – “Hồi bẩm Hoàng thượng, vì thần đã nhiều ngày qua không xem sao trời rồi.”

“A, khó trách lúc lâm triều không ngủ gật nữa.” – Hoàng đế cười rồi lại thần nhiên nói tiếp – “Ti Khâm thiên giám xem bảo rằng trăm có sao hồng loan chiếu mệnh.”

Lý Tùng Thanh lại vẫn ngơ ngẩn không đáp, chú nai con trong ngực lại bắt đầu vụng động. Hoàng đế là đang ám chỉ hấn đây sao? Vì sao hấn lại cảm thấy trống ngực đập liên hồi thế này?

Hoàng đế thấy hấn mặt mày ửng đỏ, vẻ mặt ngây ngốc cái hiểu cái không, thập phần đáng yêu, chỉ muốn một phen mang hấn lên xa giá ôm vào lòng, sau đó trực tiếp ngay tại đó hoan hảo nhằm giải trừ dục niệm trong lòng mấy hôm nay.

Mấy ngày vừa rồi Hoàng đế thấy Lý Tùng Thanh lâm triều mặc dù không ngủ gà ngủ gật nhưng tinh thần lại không mấy an ổn. Hấn vốn không phải người giỏi che dấu cảm xúc, giấu không nổi vẻ mặt vừa nôn nóng, vừa uể oải, lại như mất mát một điều gì đó. Ngài ngoài mặt dù tỏ vẻ không nghe không thấy, nhưng kỳ thật một chút cũng không bỏ sót. Thử cũng được, lạt mềm buộc chặt cũng được, Hoàng đế cũng nhìn ra được Lý Tùng Thanh đối với sự tình đêm hôm đấy không phải hoàn toàn xuất phát từ bị bắt buộc mà ít nhiều cũng động tâm. Mà ngài cũng nhìn ra được bản thân không chỉ khao khát thân thể Lý Tùng Thanh, mà còn khao khát cả tâm tư của hấn. Nếu hấn mà là nữ nhân thì ngài chắc chắn sẽ đón hấn vào cung phong phi lập hậu. Đáng tiếc hấn lại là một nam nhân không hơn không kém, trở thành Hoàng hậu hay Hoàng phi là điều không thể, làm Thượng quân thì hấn lại không muốn, ngài đành phải tìm cách khác để giữ hấn lại bên cạnh mình.

Thân là Hoàng đế nếu muốn có được một người thì cần gì hao phí nhiều tâm tư, cứ trực tiếp hạ lệnh một tiếng thì có gì mà không chiếm được. Nhưng cậy quyền thế chiếm đoạt không phải là tác phong của y, bản thân y cũng không cần một Lý Tùng Thanh vì bị cưỡng bách mà phải khuất phục. Y cần một Lý Tùng Thanh cam tâm tình nguyện.

Lý Tùng Thanh, Lý Tùng Thanh, người có biết chẳng trăm đổi với người hao tổn tâm tư nhiều đến mức nào?

o0o

---

(1) Thổ Phồn: hay còn gọi là Thổ Phiên hoặc Thổ Phien, là âm Hán Việt của chữ 吐蕃 hoặc 吐番 mà người Trung Quốc từ thời nhà Đường dùng để gọi một vương quốc từng thống trị Tây Tạng, khổng chế gần như toàn bộ con đường tơ lụa suốt từ thế kỷ 6 đến thế kỷ 9.

(2) cáp mật qua: chính là trái dưa Hami ngày nay. Dưa này xuất xứ từ Đột Quyết – tên một dân tộc du mục thuộc các dân tộc Turk ở vùng núi Altai và cũng là tên gọi một hãn quốc hùng mạnh ở Trung Á thế kỷ 6 và 7, thường gọi là “tạp ba”, tức là “ngọt qua”. Tại Trung Quốc chỉ có vùng Tân Cương và Cam Túc mới trồng được.

(3) kỳ nhân dị sự, vưu yêu phê lộ : người lạ việc lạ, phê bình khen chê.

(4) long loan : trước xe vua đi có trở một con chim loan ngậm cái chuông, vì thế nên xa giá của vua gọi là long loan.

(5) kim kiêu : cổ kiêu vàng.

o0o

9. Chương 9

Chương 9

Khi Lý Tùng Thanh bước lên xe ngựa thì lời đồn đãi về hấn và Hoàng đế đã lan truyền đến tình trạng vô phương văn hồi, càng lúc càng huyền ảo, kẻ nào không theo kịp tin tức thì chắc chắn sẽ bị chê cười, đến ngay cả đồng dao cũng đã xuất hiện trong dân gian.

Mẫu đơn hoa nhân khai

Tâm hoa đoá đoá nhân thải

Tiên tử a báo ân hạ phàm lai.

Tiểu cúc hoa nhân khai

Tâm hoa đoá đoá nhân trích

Tiên tử a nhĩ tại na nhân đãi.

Mẫu đơn hoa nhân khai

Tiểu cúc hoa nhân khai

Gia gia đẳng nhĩ khoái khoái quy lai

Mạc khiêu hoa nhân đô tạ liễu

Nhĩ hoàn bất hồi lai.

Hoa mẫu đơn nở ra

Nhụy hoa ai hái mất

Tiên tử báo ân hạ phàm.

Đóa cúc nhỏ nở hoa

Nhụy hoa ai hái xuống

Tiên tử đợi chờ nơi đâu

Mẫu đơn khai nhụy rồi.

Cúc nhỏ nở hoa rồi

Người ta trông mong hoài

Mau trở về đi thôi

Hoa ơi đừng chối nhé

Mau trở về đi thôi

Ca từ dễ hiểu, ba phần thú vị, bảy phần kiêu diễm, khắp đầu đường xó chợ đâu đâu cũng vang vọng, người nào người nấy đều có thể hát vanh vách, tiểu hài tử xướng lên nghe ngây thơ, kẻ trưởng thành xướng lên đầy ám muội. Bên trong lãnh thổ cả một vương quốc Đại Thiệu rộng lớn vì chuyện xấu của quân vương và thần tử mà cùng vui sướng, toàn thể quốc dân từ cao đến thấp một lòng phỏng đoán vì sao Lễ bộ Thị lang mãi không hồi kinh, mọi người so với Hoàng đế còn sốt ruột hơn, thậm chí còn cho rằng Hoàng đế bệ hạ anh minh vĩ đại của mình đã bị Lễ bộ Thị lang bỏ rơi rồi.

“Tam ca, những lời đồn đãi về huynh và Lý Tùng Thanh càng ngày càng lan rộng, mà cũng càng ngày càng thái quá.” – Tống Huyền đều đặn mỗi ngày tiến cung thông báo tình hình.

“Trẫm hiểu mà!” – Hoàng đế vẫn như trước chẳng mấy phản ứng.

“Huynh không đi đón hấn về sao?”

“Chờ hấn nghĩ thông suốt tự nhiên sẽ trở về thôi.”

“Nếu hấn không trở về thì sao?”

“Hắn nhất định sẽ trở về.” – Hoàng đế tự tin nói. Sáu năm trước Lý Tùng Thanh đã là một kẻ “sinh ra là người của Tống gia, chết đi cũng làm ma của Tống gia” rồi. Vậy nên mặc kệ là hắn đi bao xa, đi bao lâu, cuối cùng vẫn phải quay về, bởi lẽ chỉ có nơi này mới là nơi duy nhất hắn thuộc về.

“Thần đệ thật sự không hiểu vì sao đạo trước huynh phải đưa hắn rời khỏi kinh thành.”

“Trẫm đã để cho hắn tùy hứng lâu lắm rồi, lần này trẫm hy vọng hắn có thể hoàn toàn hiểu rõ vấn đề.”

Tống Huyền nghe thế chợt khựng lại, nhất thời bưng tỉnh đại ngộ, cẩn thận hồi tưởng. Nguyên lai ngày đó Hoàng đế là cố ý để Lý Tùng Thanh ngủ lại tại ngự thư phòng, cố ý để người khác nhìn thấy ngài giúp hắn khoác thêm hoàng bào, có những cử chỉ thân mật, rồi tiện đà phái hắn rời kinh. Ngay sau đó, những tin tức quái lạ bắt đầu từ trên trời rơi xuống. Hắn mọi việc đều nằm trong sự dự đoán của Hoàng đế bệ hạ rồi.

Ai nha, có khả năng ngài không thể chịu nổi việc cùng Lý Tùng Thanh lén lút quan hệ tình cảm với nhau nữa nên mới tìm cách để mọi chuyện lộ tẩy, bức bách Lý Tùng Thanh không thể không thừa nhận chuyện tình cảm kỳ này.

“Tam ca,... huynh là đang thử thách hắn ư?” – Tống Huyền thận trọng hỏi.

“Trẫm và hắn không cần thử thách nhau.”

“Vậy thì vì sao...?”

Hoàng đế đối với câu hỏi này chỉ cười không đáp.

Tống Huyền không dám hỏi nhiều, tự cảm thấy mình đã hơi quá phận. Nếu hắn có thể hiểu thấu tâm tư của Hoàng đế thì có lẽ bản thân hắn đã có thể ngồi lên ngai vàng được rồi. Dù sao thì Hoàng đế ca ca của hắn rất thông minh, bất luận chuyện gì cũng có thể dự liệu trước, nắm chắc phần thắng trong tay, lại càng có lý do riêng. Đã vậy thì hắn cần gì phải lo lắng thay ngài chứ. Nói đi cũng phải nói lại, Hoàng đế đã vì Lý Tùng Thanh mà nhọc lòng không ít, hy vọng bọn họ có thể như sau cơn mưa mây mù tan biến, ánh mặt trời hé lộ, bằng không thì cứ kéo dài mãi như thế cũng không phải biện pháp hay.

“Nhưng mà Tam ca à, huynh có nghe qua những bài đồng dao đang được truyền tụng trong nhân gian gần đây không?”

“Hoa Nhi Khai ư?”

“Không chỉ có vậy, còn những bài khác nữa ... khụ... không được phong nhã cho lắm.”

“Vậy à? Thế thì hát lên cho trẫm nghe thử.”

“Huynh muốn nghe thật à?”

“Trẫm không ngại gì cả.”

Thế là Tống Huyền cho gọi một tiểu thái giám tiến vào bảo hắn hát. Tiểu thái giám dùng chất giọng sợ hãi từ từ ngâm rằng : “Tích Hoa ca(1), luyến tiếc mẫu đơn tiên tử, hướng Hoa Nhi mà đòi món nợ ân tình. Thân thể ta yêu kiều đẹp đẽ, như một đóa mẫu đơn bị ngư tước mất, chậm rãi nghiêng cành uốn mình, liên tiếp đón lấy những dòng nước ấm áp, để đến một lúc nào đó sẽ nở rộ khoe sắc hương. Hoa Nhi cũng khát cầu những nụ hôn của Tích Hoa Ca, dịu nhẹ mà ngọt ngào, yêu đến mức phải đoạt lấy. (Cải biên từ những quả chi nhân của Phùng Mộng Long)(2).

Giọng ca sợ hãi rụt rè cất lên những câu chữ hương diễm đầy nóng bỏng. Đến khi tiểu thái giám hát xong, Tống Huyền đã mặt mày đỏ lựng, có ai nghe qua mà không hiểu rằng ca từ nói “Tích Hoa ca” và “Hoa mẫu đơn” kia là ẩn dụ “Hoàng đế bệ hạ” cùng “Lễ bộ Thị lang” chứ. Hoàng đế vẫn ung dung như thường, bất động thanh sắc, bên môi lộ ra ý cười – “Hát rất hay, còn bài nào khác nữa không? Hát thêm vài bài cho trẫm nghe xem nào.”

Tiểu thái giám nghe Hoàng đế khen ngợi, hứng chí lên đến chín tầng mây, gan to thêm một mẫu, tiếp tục hát lên, ca từ càng lúc càng lớn mật, cái gì mà “Quân vương cùng Thị lang hàng đêm bên nhau, hoan hảo suốt đêm trường”, rồi lại “Xiết bao thân mật, ôm ấp ấm nồng, đức lang quân mãnh liệt yêu thương phía sau Hoa Nhi”, ấy là ám chỉ việc phong nguyệt của Hoàng đế và Lễ bộ Thị lang, ca từ đậm mị ô uế đến máu mũi phải phun trào.

Hoàng đế nghe xong không hề tức giận, đến cuối cùng vẫn chỉ cười chẳng đáp, lại còn có vẻ rất thoải mái.

Tổng Huyền ngược lại càng nghe càng toát mồ hôi hột. Hắn thầm nghĩ bị thứ dâm khúc như thế ám chỉ mà có thể cười không giận thì Hoàng đế ca ca của hắn chắc phải có lòng bao dung đặc biệt, bằng không thì chính là... phiền não đến không nên lời. Bất quá thì những tiểu khúc tục tĩu chốn dân gian thật ra cũng bao hàm nhiều ý nghĩa. Có những ý nghĩa vịnh ngâm tình cảm lưu luyến mỹ lệ của hai người, hát về cảnh xuân đẹp đến vô hạn nơi long sàng, ta ta người người, ái tình ngập tràn.

Hôm sau, Hoàng đế nhận được thư do bồ câu đưa về, bên trong viết ngắn gọn mấy chữ – “Thanh đã quay về!”

Rốt cuộc cũng đã nguyện ý quay về đối mặt với ta sao? Y mỉm cười cân nhắc mấy chữ này, chợt nhớ về khoảng thời gian sau đêm đầu tiên ấy, tâm tình cũng có vài phần tương tự như bây giờ, ấy là đều đang chờ đợi, chờ đợi một đáp án xác thực.

Hoàng đế ngoài mặt bình chân như vại, nhưng tâm tình so với Lý Tùng Thanh tuyệt không thoải mái hơn chút nào, thậm chí còn phải lo âu cân nhắc nhiều hơn. Dẫu phải gánh chịu những áp lực nặng nề nhưng y vẫn trầm tĩnh chờ đợi Lý Tùng Thanh gật đầu nguyện ý. Có câu dưa hái xanh không ngọt, hoa bẻ vội mất hương. Y nghĩ Lý Tùng Thanh trọn đời này nên là một trái dưa ngọt, một đóa hoa thơm của riêng mình y.

Nhưng đóa hoa này của y lại mê ngủ, ngủ đến mức đầu óc mơ hồ đi, cuối cùng lại xem tình cảm của họ như một thói quen, lơ là không nghĩ thói quen ấy lại là tình yêu nồng đậm. Có lẽ là bởi khoảng cách giữa hai người đã quá mức thân cận, gần gũi đến mức không thể nhìn rõ tâm tư của nhau. Vậy nên để hắn đi xa một chuyến, đến khi quay về thì sẽ tự rõ ràng mọi việc mà thôi. Hoàng đế vốn không muốn tính toán chi li xem là ai yêu ai, nhưng nếu so sánh thật kỹ thì trong tình yêu này đa phần là y truy đuổi Lý Tùng Thanh. Không nói đến chuyện địa vị thân phận thì kỳ thật giữa bọn họ luôn bị vây bọc bởi một trạng thái bất bình đẳng. Nếu đặt tình cảm của cả hai lên hai đầu cán cân, thì lúc nào phía bên Lý Tùng Thanh cũng nhẹ hơn của y.

Lần này y ngừng lại, làm cho Lý Tùng Thanh phải chủ động quay đầu nhìn mình, không hề có ý truy đuổi tác cẩu, khiến hắn nghĩ rằng mối tình này là bị bức bách phải thừa nhận. Phải chờ cho đến khi Lý Tùng Thanh nhận ra rằng tình cảm trong chính mình không hề ít hơn y, lúc ấy tình cảm giữa họ mới thật sự là chính thức, mới thật sự là ở vị thế ngang hàng lẫn nhau.

Đề rồi sau đó bắt đầu một chặng đường mới.

Nhắc đến “Sinh ra là người của Tống gia, chết đi cũng làm ma của Tống gia”, đây vốn không phải là lời Hoàng đế nói, mà đều là lời vàng ý ngọc từ miệng của Thượng Trí quốc sư mà ra, lúc ấy hại Lý Tùng Thanh phải dở khóc dở cười.

Nào, đến đây, chúng ta lại nói tiếp về những ngày ấy, nói về cái ngày Hoàng đế triệu Lý Tùng Thanh cùng đi giá đến Bạch Hộc Tự tế tổ. Dọc đường đi hai người tâm viên ý mã(3), thẳng một đường đến nơi đã thấy trụ trì Thượng Trí quốc sư ở ngay môn tự nghênh đón.

Bạch Hộc Tự là từ đường của hoàng tộc, chỉ những người thuộc hoàng thất mới được bước vào, còn những người theo hầu đều phải ở ngoài chờ. Thế nhưng Hoàng đế lại ra lệnh cho Lý Tùng Thanh theo y nhập tự, cũng như dẫn hắn tiến vào tháp hương trên bảo tháp. Bảo tháp được xây cả thấy chín tầng, ba tầng trên thờ Như Lai thần phật, ba tầng giữa thờ liệt tổ liệt tông Tống gia, ba tầng cuối thờ các vị anh hùng Đại Thiệu. Hoàng đế cùng Lý Tùng Thanh bước lên tầng cao nhất, Thượng Trí quốc sư bởi tuổi cao sức yếu nên được hai tăng nhân trẻ tuổi dùng kiệu nhỏ đưa lên.

Lý Tùng Thanh vốn nghĩ chính mình chỉ cần đứng ở phía xa chờ đợi, hoặc cùng lắm chỉ hỗ trợ những việc thấp hươg lật vậ, hoàn toàn không ngờ đến Hoàng đế bảo hắn cùng theo sát bên đi khắp nơi tế lễ. Nhưng dù khó hiểu thì hắn vẫn ngoan ngoãn tuân chỉ, đón lấy mấy nén hương từ Thượng Trí quốc sư, cùng Hoàng đế đến trước bái Như Lai thần phật, kế tiếp lạy tổ tiên Tống gia, sau cúng tế các anh hùng Đại Thiệu. Hắn cẩn thận theo sát Hoàng đế đi từ tầng cao nhất xuống tầng thấp nhất. Ngài dâng hương thì hắn dâng hương, ngài quỳ lạy hắn cũng quỳ lạy. Ở nơi trang nghiêm mật mờ hương khói ấy, tự thân hắn cũng thấy mình ám một phần hương.

Lý Tùng Thanh thấy việc tế tổ của hoàng gia thật dài dòng phiền phức, hết quỳ lạy rồi đến dập đầu. Ấy vậy mà Hoàng đế không hề mất kiên nhẫn, trước sau trang trọng tỉ mỉ, không như Lý Tùng Thanh bái lạy từ đầu đến cuối là hai chân đã nhũn cả ra.

Vất vả mãi cuối cùng mọi việc cũng hoàn tất, Thượng Trí quốc sư đột nhiên mỉm cười nói với hắn – “Đã quỳ lạy liệt tổ liệt tông của Tổng gia thì đời này sinh ra là người của Tổng gia, chết đi cũng làm ma của Tổng gia.”

Khoan đã, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên hắn lại mặc danh kỳ diệu từ người của Lý gia biến thành ma của Tổng gia thế? Lý Tùng Thanh nếu lúc này mà đang uống trà hoặc ăn cái gì đấy, khẳng định sẽ một ngụm phun ngược trở ra. May mắn lúc này trong miệng hắn không có gì cả, chỉ có thể cứng họng ngậm ngốc cả người, hắc tuyến xuất đầy mặt, nhất thời không thể xác thực xem câu này của Thượng Trí quốc sư là vui đùa hay thật tình mà nói. Chẳng hiểu sao lão nhân gia này mỗi lần mở miệng đều khiến hắn phải lâm vào cảnh dở khóc dở cười.

Hoàng đế chỉ cười nhạt, một lời cũng chẳng nói.

Kế tiếp, bọn họ tiến vào hoa viên, Hoàng đế dùng một cây kéo vàng gọt tỉa ột cây mẫu đơn chu sa trồng trong hoàng ngọc đại bồn, lại phái Lý Tùng Thanh dùng một chiếc xẻng nhỏ xới đất. Lúc này đương kỳ hoa rộ, hoa nở rất to, hương tỏa ra diễm lệ, hai người đồng tâm hiệp lực cẩn thận hầu hạ một đóa thiên hương yêu kiều.

“Y theo lệ thường, trăm mỗi năm đều vun trồng một gốc mẫu đơn mới. Nhưng trăm cứ mãi chú ý đến gốc mẫu đơn chu sa này, cho dù sau này nó không khai hoa nữa trăm vẫn sẽ yêu thích nó.” – Hoàng đế ra vẻ như nói chuyện phiếm.

Lý Tùng Thanh chẳng biết nên tiếp lời thế nào, là hùa theo tôn sùng ca ngợi “Hoàng đế tình cảm thủy chung” ư? Hình như không đúng lắm, hay là “Hoàng thượng thật sự là một người có lòng luyện tiếc hoa”, hình như cũng không đúng. Hoặc “đóa hoa chu sa này tu hành nghiêm cẩn mới có được phúc khí này, khiến Hoàng thượng xem trọng...”, lời này lại càng không đúng. Hắn nghĩ tới nghĩ lui thấy nói cái gì cũng kỳ quái nên cuối cùng đơn giản là không nói gì, trầm lặng giữ miệng.

“Lý Tùng Thanh, ngươi nghĩ thế nào?” – Hoàng đế chợt hỏi.

Cái gì thế nào? Lý Tùng Thanh cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Hoàng đế buông kéo xuống, đoạt đi chiếc xẻng trong tay Lý Tùng Thanh, nắm chặt tay hắn với vào chậu nước bên cạnh để rửa tay. Lý Tùng Thanh ngơ ngác nhìn Hoàng đế giúp hắn tẩy sạch bùn đất, trái tim bất giác loạn nhịp, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng...

Hoàng đế sau khi rửa sạch tay hắn liền kéo đến sát môi mình, dùng đôi môi nhẹ nhàng hôn lên những đầu ngón tay ngượng ngùng kia. Lý Tùng Thanh mặt mày chợt nóng lên nửa muốn rút về, nửa lại không, trái tim loạn động như muốn xé tung lồng ngực.

“Trăm vẫn chú ý đến ngươi.”

Lý Tùng Thanh ngạc nhiên trừng mắt nhìn, chốc lát sau mới có phản ứng, trong lòng không khỏi oán thầm. Sao chứ, mấy ngày trước thì chẳng thèm quan tâm, ta còn nghĩ đến chính mình bị bội tình bạc nghĩa, bị một cước đá văng đi.

Hoàng đế thấy hắn có vẻ mặt nghi ngại, khóe môi khẽ giương lên thì dễ dàng đoán ra hắn đang nghĩ gì, lòng tự biết hắn không phải hoàn toàn kháng cự mình mà trong lòng cũng để tâm phần nào. Biết được điều đó khiến ngài cảm thấy muôn phần hứng thú, nắm chặt tay hắn hỏi – “Lý Tùng Thanh, ngươi nói thử xem, trăm nên bắt ngươi làm gì mới phải đây?”

Lý Tùng Thanh nhú mày suy nghĩ, muốn thế này, rồi lại thế kia, sau đó lại thế này, rồi lại thế kia. Hắn trước nay chỉ cầu ngày trôi qua an ổn bình yên, mà Hoàng đế đối với câu trả lời của hắn xem chừng là vô cùng kiên quyết. Lần này dầu có tạm tha cho hắn thì lần sau vẫn không thể thoái thác được.

Ai da, quân xử thần tử, thần không thể không tử, huống hồ quân muốn mông của thần, thần có thể không trút bỏ quần裳 lên sao? Lý Tùng Thanh tuy không phải là trang tuấn kiệt, nhưng chắc chắn là một kẻ

thức thời. Hắn đặt tay lên ngực mình tự vấn, cảm thấy chính mình cũng không hề bài xích chuyện cùng Hoàng đế bên nhau, huống hồ long sàng cũng đã nằm lên rồi, làm ra vẻ kiên trì sống chết bảo vệ trinh tiết chẳng phải rất kịch cỡm đấy ư?

Một trận tư tiền tướng hậu, loạn não nghĩ suy cuối cùng cũng có thể bình tĩnh mà ngộ ra. Trốn không thoát sau cùng vẫn là trốn không thoát, hắn nghĩ đến nếu không đáp lại ý tình của Hoàng đế, bản thân ngài lại không chịu từ bỏ hy vọng, ngày sau chắc chắn sẽ dây dưa không dứt, nói không chừng còn phải nhận lãnh những đau khổ vô vị, kết quả cũng vẫn giống như trước bị ăn đến một mẫu xương cũng không còn, lãng phí khí lực, tự mình chuốc khổ.

Lý Tùng Thanh tưởng tượng đến những chuyện tình cảm trong tiểu thuyết, liền cảm thấy mệt mỏi, hắn không cần phải làm một nữ tử trung trinh tiết liệt. Cho nên... vậy thì...cứ như lão hòa thượng mỗi ngày vẫn mỗi gióng chuông, cứ hết một ngày rồi lại đến một ngày thôi mà.

Cứ thế mà thích nghi đi vậy.

Lý Tùng Thanh chớp mắt buông hết mọi giấy giũa kháng cự, chấp nhận thỏa hiệp, lắp bắp trả lời – “Hết thấy cứ để Hoàng thượng tác chủ.”

“Người thật sự đã hiểu rồi ư?”

Lý Tùng Thanh nghe thấy nhủ thầm cho dù hắn nghĩ đến nát óc cũng vô phương hiểu rõ. Nhưng hắn lại nói – “Vi thần chỉ cầu xin một việc.”

“Việc gì?”

“Xin đừng để chuyện này lộ ra ngoài.”

Người này là chúa sợ phiền toái, Hoàng đế làm sao lại không rõ chứ, liền đồng ý – “Trẫm đáp ứng người.”

“Tạ ơn Hoàng thượng!”

“Người còn có yêu cầu nào khác không?”

“Ta muốn...” Lý Tùng Thanh cúi đầu, cảm thấy mình thật sự rất thiết thòi, chẳng biết nên đòi hỏi điều gì để lấy lại công bằng đây. Công danh hắn không màng, tài phú lại càng không thiếu, nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết nên đòi cái gì, đành miễn cưỡng đề nghị – “Tiếp tục để ta đương nhiệm chức Lễ bộ Thị lang.”

Hoàng đế vốn dự tính sẽ thăng chức cho hắn, nghe thấy vậy không khỏi mỉm cười ôm chặt hắn vào lòng – “Lý Tùng Thanh, người thật sự là một người kỳ lạ.”

“Phải rồi, còn một việc nữa.”

“Việc gì?”

“Khụ... ta rất sợ đau, cho nên, khụ khụ... lúc làm việc ấy thì không được làm đau ta.” – Lý Tùng Thanh dứt lời thì hai gò má cũng đã phồng hồng.

“Đây là lẽ đương nhiên, trẫm đêm hôm đó có làm đau người sao?”

“Tốt lắm!” – đáng vẻ càng lúc càng mất tự nhiên – “Cũng không được làm việc ấy giữa ban ngày ban mặt.” – cho dù hắn đáp ứng cùng Hoàng đế làm những việc như thế, nhưng tự bản thân hắn vẫn cảm thấy vô cùng thẹn thùng.

“Tông pháp tổ tiên truyền lại cấm để vương ban ngày hành dâm.” – một Hoàng đế tốt phải biết tuân thủ nghiêm ngặt tông pháp, cho dù đang bị hỏa dục thiêu đốt cũng phải cố nén nhịn.

“A, vậy thì tốt rồi. Còn nữa, nếu ta lúc lâm triều có ngủ gật cũng không được lấy đó làm điểm sơ hở của ta.”

“Trẫm đã bao giờ lấy điều gì làm điểm sơ hở của người chưa?”

Lý Tùng Thanh cứ nêu ra hết yêu cầu này đến yêu cầu khác. Chẳng mấy khi được sủng ái nên hắn quả thật được một tác lại muốn tiến thêm một bước, mặc dù nhìn lại thì hết thấy đều là những yêu cầu nhỏ nhặt chẳng thấm thắp vào đâu. Hoàng đế nhẹ giọng cười, cơ hồ đáp ứng tất cả cho hắn, so với thổ địa công còn linh nghiệm hơn, từ trong đáy mắt bất tri bất giác chứa đựng sự sủng nịch ngập tràn, cuối cùng không

nhìn được dùng môi mình ngăn chặn thanh âm của hắn lại. Ngài còn không nhìn thấu chủ ý muốn kéo dài sự tình của Lý Tùng Thanh ư?

Hoàng đế xác thực là muốn ăn hắn rồi.

Lý Tùng Thanh trong lòng oán than một tiếng rồi ngoan ngoãn hé miệng, dung túng cho đầu lưỡi của Hoàng đế tiến vào giao lộ, sau đó bản thân cũng nhắm mắt lại, tận hưởng nụ hôn phiến tình ngọt ngào.

Hoàng đế suốt nhiều ngày qua phải tự dè nén chính mình nên trong nháy mắt liền nổi lên một luồng hỏa dục thiêu đốt cả người. Đáng tiếc hiện tại chưa phải lúc thích hợp nên đành đau khổ tự ức chế, sau đó ở bên tai Lý Tùng Thanh mà nỉ non – “Người phải chuẩn bị tốt một chút, đêm nay trẫm sẽ không chỉ tác cẩu một lần đâu.”

Lý Tùng Thanh lập tức đỏ mặt bừng bừng, dáng vẻ như một hài tử vừa chào đời, đối với sự trêu ghẹo của Hoàng đế chẳng thể chống cự chút nào, chỉ một chút khiêu khích cũng đủ để hắn đỏ mặt ngượng ngùng, trông vô cùng đáng yêu.

Hoàng đế thật hận bản thân không thể làm một hôn quân vô đạo, để có thể bất chấp tất cả lao về phía hắn, quẳng hết mọi gia quy tông pháp ra phía sau lưng. Từ trước đến nay, y dám nảy sinh một ý tưởng đại nghịch bất đạo đến nhường này cũng chỉ có đối với môi mình Lý Tùng Thanh mà thôi. Nhưng dù sao y cũng phải cố gắng nén nhịn, hy vọng rằng thái dương mau chóng xuống núi, để sau đó bọn họ có thể cùng tay trong tay tận hưởng lạc thú chốn thiên đường.

Chắc chắn phải như vậy, đêm nay tuyệt đối sẽ là một đêm xuân sắc khôn cùng, tình cảm mãnh liệt chảy tràn liên miên bất tận. Đáng thương thay Lý Tùng Thanh bị chiết đẳng đến quá nửa đêm, chịu không nổi phải mở miệng xin tha, lúc ấy Hoàng đế mới thỏa mãn buông tha cho hắn, ôm hắn vào lòng cùng nhau chìm vào cơn say ngủ.

Đó là một đêm sao trời rực sáng.

Bọn họ ôm lấy nhau, cùng nhau rơi vào một giấc mộng đẹp. Ở trong mộng, Hoàng đế đưa tay cho Lý Tùng Thanh mà nói rằng, chúng ta cùng đi nào.

Được, Lý Tùng Thanh đặt tay mình vào tay Hoàng đế.

Bọn họ cùng nắm tay, sóng vai chung bước trên một con đường dài, dẫn cho dài đến mức không thấy đích đến, nhưng cả hai vẫn yên tâm vững bước. Có lẽ dù là đi đến nơi chân trời góc biển, dù là đi đến khi địa lão thiên hoang thì họ sẽ vẫn đi, không ai buông tay, vẫn đi về phía trước, đi mãi...

Vì vậy, Hoàng đế Đại Thiệu cùng với Lễ bộ Thị lang cứ thế cùng bên nhau.

Không cường bách cũng không kháng cự, càng không kinh động đến bất kỳ ai, lại được Ngụy Tiểu Diểu ra sức che giấu giúp. Chẳng có một ai có thể tưởng tượng nổi Hoàng đế anh minh vĩ đại lại coi trọng Lý Tùng Thanh, hơn nữa trước đây ngài chưa từng có tiền lệ triệu hạnh nam sủng, vậy nên chỉ có một số người thân cận trong bụng đốt đèn, ngoài mặt tỏ vẻ như không mà thôi.

Một năm rồi lại một năm, chớp mắt hai người bầu bạn cùng nhau đã trải sáu năm dài, tuy rằng không thể quang minh chính đại gắn bó keo sơn, nhưng cảm tình cứ thế trôi qua từng ngày lại thêm nồng đượm, khiến cả hai chẳng thể rời khỏi nhau đâu chỉ một ly. Mãi cho đến một năm kia, Hoàng đế phái Lý Tùng Thanh đến Sở Nam tuần tra. Lần ra đi này, ước chừng hơn nửa năm ròng rã, đợi đến khi hắn hồi bước về chốn cũ, thì sự tình của hắn cùng Hoàng đế đã âm ỉ đến tận trời xanh.

— Mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy

Ngô Việt Vương gia biên thư cho Vương phi đang ở cố hương, trông qua có vẻ không thúc giục nàng hồi kinh, kỳ thực trong mỗi câu chữ lại lộ ra ý tình tương tư nồng đượm, mỗi ngày mong ngóng bước chân nàng sớm ngày quay về.

Khảm môn(4) là tiểu thiên môn vắng bóng người của hoàng cung, vị trí bí mật, có một đường mòn thông ra đường cái. Nghe bảo thiên môn này được xây dựng là để Hoàng đế tìm đến với tình nhân bên ngoài, bình thường không ai sử dụng, cũng xem như là bỏ phế, chỉ có hai thủ vệ canh giữ. Nhưng dạo gần đây tác dụng của thiên môn này lần nữa được phát huy, ngoài hai tên thủ vệ còn có cả hai cung nhân.

“Ai da, chúng ta chờ đã ba tháng rồi, vị đại nhân kia sao còn chưa chịu quay về nữa?” – một tiểu thái giám nhàm chán thềm oán trách một lời.

“Chớ có lảm lời, mau đứng đó mà làm cho tốt đi.”

Tiểu thái giám ngoan ngoãn đứng gác, chốc lát sau nhin không được lại hỏi – “Trương công công, nếu vị đại nhân kia không trở về thì phải làm sao?”

“Cho dù đợi đến chết cũng phải đợi.”

“Chẳng phải trực tiếp hạ một đạo thánh chỉ triệu ông ta về sẽ nhanh hơn sao?”

“Tiểu nô tài lảm lời, cẩn thận coi chừng mất cái lưỡi đấy.” – Đại thái giám nghiêm giọng cảnh cáo.

Tiểu thái giám sợ đến mức á khẩu, vội vàng ngậm chặt miệng, vươn cổ ngóng về phía cuối đường. Ngày đang dần buông, ánh mặt trời bắt đầu chuyển sang sắc đỏ nơi chân trời bất tận. Đột nhiên có một trận bụi mù cuộn cuộn nổi lên. Tiểu thái giám mở to hai mắt nhìn, hưng phấn hô lên – “Trương công công, ngài mau nhìn xem, có người đang chạy về phía này.”

Một khắc sau, có một nam nhân cưỡi ngựa đến, đây là tùy tùng theo hộ tống Lý Tùng Thanh – “Lý đại nhân đã trở về, độ khoảng một canh giờ nữa xe ngựa sẽ đến đây.”

“Nhanh chân đến ngự thư phòng thông báo.” – Đại thái giám phân phó Tiểu thái giám.

“Dạ!” – Tiểu thái giám vui vẻ chạy đi.

Ước chừng một lúc lâu sau, quả nhiên có một chiếc xe ngựa lao nhanh đến. Đại thái giám đứng trước thiên môn tiến lên nghênh đón, nhưng người trong xe lại chậm rãi bước ra.

“Đại nhân, đã đến nơi rồi!” – xa phu một thân bụi đường ngoảnh vào bên trong thông báo.

“Ừ!”

Lại qua một lúc lâu nữa mới nghe thấy một tiếng thở dài, Lý Tùng Thanh rút cuộc cũng xốc màn bước ra.

“Đại nhân đi đường vất vả.” – Đại thái giám cung kính đỡ hán xuống xe.

“Hoàng thượng đang ở đâu?” – Lý Tùng Thanh hỏi.

“Bẩm, Hoàng thượng đang ở ngự thư phòng.”

Lý Tùng Thanh nhìn màu sơn đỏ trên cửa thiên cung, trong lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò. Trong quá khứ mỗi khi tiến cung cùng Hoàng đế hò hẹn luôn đi qua khảm môn, đủ để chứng minh công dụng của thiên môn trong truyền thuyết này. Hắn nguyên bản muốn chấp cánh bay về, giờ đây đã đến nơi lại trù trù không quyết. Thật sự thì hắn rất muốn gặp người kia, nhưng lại không biết nên đối diện thế nào. Đây phải chăng chính là thứ cảm giác đến gần thì mới sợ hãi?

Hắn hiểu rất rõ giây phút hắn bước qua khỏi thiên môn này thì lập trường cùng tình cảnh của hắn sẽ có điểm thay đổi, có lẽ lần này chỉ có thể cắn răng đáp ứng trở thành một vị Thượng quân.

Hắn tuy nghĩ thế nhưng cuối cùng chân vẫn giở cao bước qua ngạch cửa, đi trên con đường nhỏ quen thuộc, mỗi bước đi là mỗi bước bồi hồi, nỗi lòng lo trước nghĩ sau. Khi hắn đến trước cửa ngự thư phòng, lần thứ hai giậm chân tại chỗ, trù trù không tiến lên.

“Hoàng thượng, có phải nên truyền Lý đại nhân tiến vào không?” – Vị Hòa Quý công công thay thế vị trí của Ngụy Tiểu Diệu hỏi.

“Không cần!” – Hoàng đế đạm mạc nói. Ngài dù sớm đã nhận được tin báo về nhưng không chủ động ra ngoài đón hắn, vẫn điềm nhiên phê duyệt tấu chương, chờ đợi Lý Tùng Thanh tự mình tiến vào.

Lại qua thêm một lúc lâu, Lý Tùng Thanh vẫn nhàn ảnh mịt mờ.

“Hoàng thượng, chỉ e Lý đại nhân trong người mệt mỏi.” – Hòa Quý công công nhẹ giọng nói. Ở sát bên cạnh hầu hạ Hoàng đế, có ai mà không biết vị Lễ bộ Thị lang này là trân bảo trên tay ngài.

“Mau chuẩn bị bàn ghế để hấn ngồi, điểm tâm cùng hồ trà cũng mang ra đi.” – Hoàng đế phân phó.

“Dạ!”

Mấy cung nhân y lệnh Hoàng đế mang theo trà và điểm tâm ra ngoài, bảo là Hoàng đế ân điển, phải cẩn thận hầu hạ. Lý Tùng Thanh bên ngoài kia vừa buồn cười lại vừa cảm động. Hoàng đế là sợ hấn mệt, sợ hấn khát, sợ hấn đói, cẩn thận một lòng che chở, mang hấn nâng niu như một đóa hoa yếu ớt.

Vậy còn gì phải do dự nữa chứ?

Giữa biển người mênh mông tìm duy nhất một bóng hình trăm biến vạn hóa, bất giác ngoảnh đầu... Người kia lại ở tại nơi hoa đăng đã lụi tàn...

Người ta sao cứ bảo phải đốt đèn đi tìm một tình nhân hoàn hảo, nếu đã có một người tốt thì nên nắm chặt trong tay, đời này xem như không có gì phí hoài. Lý Tùng Thanh tiến vào ngự thư phòng, không chần chừ thêm một khắc, thẳng tắp đi về phía tình nhân Hoàng đế của hấn.

“Người đã về rồi!” – Tống Dục thần thái vẫn ôn nhu bình thản, không kích động cũng không mất kiên nhẫn như thể hai người biệt ly chẳng được bao lâu, như thể Lý Tùng Thanh chưa bao giờ rời khỏi y xa như thế, lâu như thế.

Nhưng Lý Tùng Thanh lại hoàn toàn không bị động giống như trước đây. Lần đầu tiên hấn chủ động thân cận ngồi xuống đùi Tống Dục.

“Ừ, ta đã về rồi!” – Lý Tùng Thanh ôm lấy cổ tình nhân, vùi mặt vào sâu trong ngực y, tham lam thu lấy nhiệt độ cơ thể và hơi thở ấm áp, hờn dỗi nói một câu – “Trời lạnh, vai ta đau lắm.”

Tống Dục không nói gì, lẳng lặng buông tấu chương xuống, khẽ nâng tay xoa bóp vai cho hấn.

“Thắt lưng cũng đau.”

Xoa thắt lưng...

“Chân cũng đau.”

Xoa chân...

“Toàn thân đều đau.”

Tống Dục mỉm cười tỏ vẻ đã hiểu. Bên nhau đã lâu như vậy y làm sao không biết hấn đây là vì khó chịu trong người mà nũng nịu chứ. Mới ly biệt bấy lâu hấn toàn thân hấn chẳng có lấy một chỗ thoải mái.

“Người đấy, nếu còn không chịu trở về thì trăm nhất định sẽ tự mình đi bắt về.” – bàn tay nhẹ nhàng xoa mũi hấn đầy vẻ yêu chiều.

“Người sẽ không làm thế đâu.” – Lý Tùng Thanh nhăn mặt chun mũi tỏ vẻ không tin.

“Trăm đã từng nói, sự kiên nhẫn của trăm cũng chỉ có giới hạn nhất định mà thôi.”

“Cho nên người cố ý để cho người khác nhìn thấy người đối tốt với ta, cố ý muốn ta rời khỏi kinh thành, cố ý để cho những tin đồn nổi lên tứ phía, có phải vậy không?” – hấn không nhịn được bĩu môi lầu bầu.

“Người nghĩ nhiều quá rồi.”

“Bảy năm...” – Lý Tùng Thanh nhíu mày, ánh mắt hiện lên vẻ hồ nghi – “Chúng ta bên nhau đến nay đã trọn bảy năm, người không phải là vì truyền thuyết thất niên chi dương(5) nên mới làm ra chuyện này đây chứ?”

“Người nghĩ gì vậy chứ?” – Tống Dục buồn cười hỏi.

“A, quên đi! Dù sao chuyện cũng đã rồi, nếu người muốn công khai mối quan hệ của chúng ta thì cứ công khai đi.”

“Không sợ phiền toái sao?”

“Có phiền toái thì đã có người che chắn giúp ta, không phải vậy sao?”

“Vậy có trở thành Thượng quân hay không?”

“Không!” – lời nói như trảm đinh chặt sắt – “Công khai quan hệ của chúng ta không có nghĩa ta nhất định phải trở thành Thượng quân.”

“Nhưng Thái hậu nương nương muốn trăm cho người một danh phận.” – Tống Dục tỏ ra khó xử.

“Ta chỉ cần mỗi một danh phận Lễ bộ Thị lang là đủ rồi.” – đã là tùy hứng thì nhậm chức gì cũng thể thôi – “Đánh chết ta cũng không đảm nhận chức vị Thượng quân kia.”

“Trẫm làm sao có thể đánh chết người được, trẫm còn muốn cùng người đi qua những tháng ngày mưa gió sau này. Tùng Thanh, những chuyện chúng ta còn phải đối mặt thật sự rất nhiều.”

Lý Tùng Thanh đương nhiên hiểu được. Quốc gia, bách tín, hậu cung, người thừa tự... có rất nhiều vấn đề mà không phải chỉ cần hai người yêu và tin tưởng nhau là có thể giải quyết dễ dàng. Hoàng đế sẽ cần thêm nhiều trí tuệ, hần sẽ cần thêm nhiều dũng khí, thì bọn họ mới có thể cùng nhau đối mặt, cùng nhau giải quyết.

Bất quá, chuyện của ngày mai hãy để ngày mai hẵng phiền não vậy.

“... Ta... rất nhớ người.” – Lý Tùng Thanh thật lòng thú nhận.

Tống Dục thật sự bất ngờ. Ông trời tỏ rõ lòng y có bao nhiêu nhưng nhớ đôi môi như hoa nở, bao nhiêu tưởng niệm đôi mắt nửa khép nửa mở, bao nhiêu hoài thương thân ảnh biếng nhác ham ngủ, bao nhiêu lưu luyến thân mình ấm áp... Ông trời ơi, y đã nghĩ phải mau chóng giữ chặt lấy thân thể mà y khát khao mãnh liệt, phải tận tình phát tiết dục hỏa đã kềm nén lâu ngày.

Nhưng cuối cùng y vẫn tự chủ chịu đựng, đưa tay nâng mặt Lý Tùng Thanh, chăm chú nhìn rồi mỉm cười nói – “Chẳng mấy khi nghe người chủ động bảo nhớ trẫm. Mấy ngày nay có phải đã tương tư đến mức không thể chịu nổi không?”

“Nghe thật là buồn nôn. Ai, — đã mấy ngày rong ruổi đường trường thật là mệt mỏi. Ta muốn ngủ!” – Lý Tùng Thanh phá vỡ không khí lãng mạn, ngáp dài một tiếng.

“Ngoan, ngủ một giấc cho ngon đi.” – Tống Dục ôn nhu thì thầm, ôn nhu vuốt ve gương mặt xinh đẹp.

Lý Tùng Thanh ghé vào hôn lên môi tình nhân rồi tự động ngã người ở trường tháp, lại cầm lấy hoàng bào Hoàng đế để một bên đắp lên người mình. Hần vừa buông người đã đi vào giấc ngủ, không bao lâu sau đã có tiếng ngáy nhẹ nhàng. Mấy ngày bôn ba vừa rồi thật sự đã khiến hần mệt mỏi muốn chết, còn tâm trí đầu mà quán xem có ai nhìn thấy hần đắp hoàng bào mà ngủ chứ.

Ngủ thật ngon, đến khi tỉnh dậy đã là một ngày mới tốt đẹp. Cho dù bầu trời có sụp xuống thì cũng đã có Hoàng đế đứng tại nơi cao nhất thay hần gánh vác, để hần có thể tiếp tục vô tư làm một Lễ bộ Thị lang. Như thế thật là hay biết mấy!

Toàn tâm toàn ý giao phó cùng tin tưởng, ấy cũng là tình yêu to lớn nhất mà hần có thể dành cho Hoàng đế.

Nào, xem quan nhân ngài nói cái gì mà không công bằng chứ? Một người nguyện gánh vác, một người nguyện dựa dẫm, ai cũng có lựa chọn của riêng mình, có cái gì là không công bằng nào? Chỉ cần bản thân họ cảm thấy hạnh phúc khoái hoạt là đủ rồi, những kẻ qua đường ắt giáp bính như chúng ta chẳng cần thiết phải xen vào làm gì.

Thay Lễ bộ Thị lang gánh vác cả bầu trời rộng lớn là niềm hạnh phúc lớn nhất của Hoàng đế bệ hạ.

Khí trời vào độ cuối thu, không gian sau chính Ngọ tĩnh mịch yên ắng, một vài vị đại thần tiến vào ngự thư phòng cùng Hoàng đế nghị sự, lại như thấy trước mắt mình đảo ngược thời gian trở lại một ngày của nửa năm về trước.

Hoàng đế chuyên tâm phê duyệt tấu chương.

Lễ bộ Thị lang an nhàn thoải mái say giấc nồng.

Nhưng phẳng phất đầu đây có một sợi dây vô hình nối kết giữa họ.

Cảm giác kỳ quái trong mắt các vị đại thần rốt cuộc cũng dừng lại, chốc lát mọi thứ đều minh bạch, có người nhú mày, có người mỉm cười, nhưng tuyệt nhiên không có ai đưa ra lời dị nghị nào.

Nói về gian tình...à, ái tình lưu luyến của Hoàng đế cùng Lễ bộ Thị lang thì chỉ cần không hại nước hại dân, nhân thần cảm phần thì cần gì phải lắm lời chứ.

Thái bình thịnh thế, mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

“Ta nguyên bản cứ nghĩ rằng cung đình sẽ một phen dậy sóng, gà bay chó sủa, người ngã ngựa đổ ấy chứ” – thật lâu về sau này, Lý Tùng Thanh đột nhiên nhắc đến, thanh âm tựa hồ có điểm thất vọng.

“Chẳng lẽ ngươi hy vọng như thế sao?” – Tống Dục hỏi – “Nếu ngươi muốn sự tình dậy sóng, gà bay chó sủa, người ngã ngựa đổ thì trẫm sẽ giúp ngươi toại nguyện.”

“Dừng, ta chỉ là tùy tiện nói thế thôi.”

“Trẫm cũng chỉ tùy tiện nói thế thôi.”

“Ai nha, đường đường Đức Trị Hoàng đế mà cũng học theo giọng điệu của ta à?”

“Đó là do mỗi ngày đều ăn môi của ngươi mà ra.”

“Hoàng đế bệ hạ, thỉnh ngài không cần dùng vẻ mặt nghiêm túc để nói ra những lời thiếu đúng đắn như vậy đâu.”

“Được, ngươi hôn trẫm một cái, trẫm sẽ không dùng vẻ mặt nghiêm túc nói những lời đúng đắn nữa.”

.

... =O= (người này không phải Hoàng đế... người này không phải)

... ^o^ (thật là tốt, sao có thể đáng yêu như thế chứ)

... O_o (Tam ca, huynh đã quên bên cạnh còn có đệ đệ ta sao?... Mau ngừng lại đi...)

... \$v\$ (Lão Nhị, ca ca ngươi mang mộng của người bán cho Hoàng đế bệ hạ anh minh vĩ đại chính là sự đầu tư chính xác nhất trong cả cuộc đời này.)(6)

...

o0o

---

(1) Tích Hoa ca : người yêu hoa, luyện tiếu hoa.

(2) Quả chi nhân, Phùng Mộng Long : quả chi nhân là đồng dao dành cho trẻ em. Nguyên văn câu trên là “cải biên từ những bài đồng dao dành cho trẻ em của Phùng Mộng Long”.

Phùng Mộng Long tự là Do Long, cũng có khi ký là Long Tử Do, quê ở Trường Châu, nay là Tô Châu, Giang Tô. Ông xuất thân từ gia đình có học vấn, từ nhỏ ông đã nổi tiếng hài hoa. Lúc còn trẻ, Phùng Mộng Long là người khá phong lưu, nhưng cũng lận đận trong thi cử. Năm 57 tuổi, ông được chọn làm Cống sinh (tức Cử Nhân). Trong đời vua Sùng Trinh nhà Minh, ông giữ chức tri huyện tại huyện Thọ Ninh, Phúc Kiến. Lúc quân Thanh xua quân xuống vùng phía Nam, ông từng tham gia vào hoạt động chống Thanh, khi chính quyền Nam Minh bị tiêu diệt thì ông buồn rầu mà chết.

Cả cuộc đời Phùng Mộng Long gắn liền với việc nghiên cứu, chỉnh lí, sáng tác văn học phong tục, đạt được những thành tựu mà ít người sánh kịp. Một khối lượng đồ sộ gồm các tác phẩm sưu tầm, biên soạn và sáng tác đã được ông để lại với nhiều loại hình như văn học dân gian, sân khấu, truyện ngắn và cả tiểu thuyết.

Ông chính là tác giả của bộ Đông Chu Liệt Quốc nổi tiếng.

(3) tâm viên ý mã : , nghĩa đen là đứng núi này trông núi nọ, trong trường hợp này có thể hiểu là mỗi người ngồi tại chỗ của mình mà cứ mãi ngóng trông về phía đối phương.

(4) Khảm môn : cửa phía Tây. Khảm là một phương vị trong bát quái, ứng với hướng Tây.

(5) thất niên chi dương : đây là một truyền thuyết nói rằng làm việc gì chỉ cần đến ngưỡng bảy năm sẽ khiến con người mệt mỏi mà nhụt chí, kể cả trong hôn nhân gia đình.

(6) Lời người edit : tất cả những biểu tượng cảm xúc trong đoạn cuối cùng đều là của tác giả, không phải của người edit.

o0o

10. Vĩ Thanh

Vĩ thanh

Lý Tùng Thanh đã trở lại.

Tin tức này vừa được truyền ra, cả triều đình lại một phen nhốn nháo, lén lút thì thầm đàm luận cùng nhau.

Lúc trước chúng quan viên đại thần đều không mấy xem trọng Lý Tùng Thanh, ai ngờ được hần lại có thể là người cùng Hoàng đế bệ hạ đồng sàng cộng chẩm chứ. Mà bất luận là ngó ngang hay ngó dọc thì Lễ bộ Thị lang cũng không phải một người dùng sắc đẹp diên đảo đảng quân vương, vậy nên việc Hoàng đế sủng ái hần thật khiến mọi người không ai có thể tưởng tượng, chỉ đành hô to bất khả tư nghị. Triều đình vì thế chia ra ba luồng chính kiến, một phái tán thành, một phái phản đối, phái còn lại không có ý kiến, chỉ cần Hoàng đế thích là được rồi.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc nhất ấy chính là Hứa Thượng thư trước nay vốn không vừa mắt với Lý Tùng Thanh, vậy mà giờ lại đứng về phái ủng hộ, khiến mọi người ai nấy muốn rút cả cảm xuống. Về sau Hứa Thượng thư nói rằng, luận về người hay về sự xem như Lý Tùng Thanh cũng là người có chí tiến thủ, hơn nữa lại là một người công tư phân minh, xem như tấm gương tốt để noi theo.

Lệnh chư hữu tình, sở cầu giai đắc(1), thật đáng mừng, thiện tại thiện tại. Thượng Trí Quốc sư cứ thế vừa tùm tùm cười vừa nói, phật nói rằng, thiên cơ là vô tận.

Hoàng đế mỗi ngày vẫn cần mẫn lâm triều nghị sự, Lý Tùng Thanh mỗi ngày vẫn lâm triều ngủ gật, mười năm như một. Tuy nhiên, không giống như trong quá khứ, mọi người có thể từ xa xa nhìn thấy hai người họ tay trong tay cùng dạo bước ở ngự hoa viên. Vào dịp du săn mùa thu, nếu Hoàng đế mang khối thịt to nhất thưởng cho Lý Tùng Thanh thì cũng chẳng ai đổ mắt ghen tị. Nếu khi tham gia yến tiệc ở hoàng cung, Lý Tùng Thanh uống rượu say dựa vào người Hoàng đế cũng không ai ngạc nhiên cho rằng đó là đại tội bất kính, tựa hồ như đó đều là những việc thiên kinh địa nghĩa.

Lý Tùng Thanh mãi mãi đương nhiệm chức vị Lễ bộ Thị lang, hưởng thọ đến sáu mươi chín tuổi, an hưởng tuổi già rồi cứ thế nhắm mắt về trời.

Năm kế tiếp, Thái thượng hoàng Tống Dục long giá về tây, hưởng thọ bảy mươi một tuổi.

Thái thượng hoàng lúc lâm chung đặc biệt di chiếu, mang di cốt Lý Tùng Thanh và ngài đồng quan đồng táng(2), trở thành giai thoại ngàn đời sau của Đại Thiệu vương triều.

Có người nói rằng mẫu đơn tiên tử cùng thiên tử chốn nhân gian cùng được ghi tên vào sách nhà trời, cùng nắm nhau chu du miền tây thiên cực lạc, vĩnh viễn kéo dài tình duyên.

Không có những tham luyến sân si đến kinh tâm động phách, không cần yêu đến thiên tàn địa tận, càng không hận thù đến nhĩ tử ngã hoạt. Mỗi một tình cảm từng giọt từng giọt rơi xuống trong thái bình thịnh thế như một đóa hoa mỹ lệ tiên diễm mà họ luyến tiếc cả một đời.

- chính văn hoàn -

---

(1) lệnh chư hữu tình, sở cầu giai đắc : , , chúng sinh có sự tình, cầu gì được nấy. Nguyên bản là trong kinh Phật, khi Đức Bồ Tát còn đang tu đạo đã từng phát ra mười hai đại nguyện, nguyện cho chúng sinh ai có sự tình cũng có thể cầu gì được nấy.

(2) đồng quan đồng táng : cùng chôn chung một cỗ quan tài, táng cùng một mộ huyết.

oOo

Mạch thượng hoa khai – Đặc điển văn án

“Cầu trăm đi, trăm sẽ cho người.” – lời lẽ vừa ôn nhu vừa câu dẫn.

Hừ, Lý Tùng Thanh kêu lên một tiếng đau đớn rồi quật cường trừng hấn. Người không cho ta, ta tự mình làm không được sao?

“Đây là cửa trăm, bất luận là kẻ nào cũng không được tự tiện chạm vào, ngay cả người cũng thế.” – Tống Dục cười gian, rút đai lưng của mình ra, một đầu trói chặt cổ tay hấn, đầu còn lại buộc vào thành giường, kéo hai tay hấn qua khỏi đỉnh đầu.

Tống Dục không thường trói hấn, chỉ những khi chuẩn bị một đêm thức trắng yêu thương mới làm thế. Là sợ hấn chạy trốn ư? Có lẽ thế thật, ai có thể tin rằng Hoàng đế lại có tính cách bạo dục chứ? Mà có thể kích khởi ngài bạo dục, nhìn khắp thiên hạ cũng chỉ có mỗi mình Lý Tùng Thanh mà thôi. Người này quả nhiên muốn khiến cho hấn hai chân không thể khép lại, phải bật ra những tiếng thét chói tai, khóc lóc thảm thiết đây mà...

“Được rồi, không cầu thì không cầu, trăm chưa bao giờ miễn cưỡng người cả.” – Tống Dục khẽ nhướn mày cười, rút ra một chiếc khăn lụa – “Bất quá trăm phải xử phạt người đã lưu lại bên ngoài lâu như thế, khiến trăm chờ đến mòn mỏi.”

“Đừng che mắt ta lại như thế chứ.” – Lý Tùng Thanh thấy thế hoảng hốt kêu lên, giây tiếp theo đã không còn thấy gì nữa rồi.

Trong bóng tối mịt mờ, ngoại trừ thị giác thì các giác quan còn lại đột ngột trở nên khẩn trương và mất tuệ sâu sắc. Lý Tùng Thanh có thể nghe được rất rõ những tiếng vải vóc va chạm vào nhau, là Tống Dục đang cởi bỏ y phục của mình. Tuy rằng không nhìn thấy, nhưng hình dáng lỏa thể của Tống Dục vẫn hiển hiện rõ mồn một trong tâm trí hấn. Hấn đã quá quen thuộc với thân thể ấy, một bờ vai dài rộng, một lồng ngực trắng kiện, một thắt lưng rắn chắc, và cả một long căn to lớn nữa... Chỉ tưởng tượng thôi, chưa cần chạm vào thì làn da đã tinh tế cảm nhận được, cả người tê dại đi.

- toàn văn hoàn -

oOo

11. Phụ Lục

Phụ lục

Review: Khúc dân ca vang lên giữa ngày xuân

Người ta vẫn hay bảo tình yêu là một thứ tình cảm rất quý giá, để có được tình yêu thì phải nỗ lực tìm kiếm, để tình yêu đơm hoa kết trái thì phải nỗ lực vun trồng và để tình yêu vững bền thì phải nỗ lực bảo vệ.

Tôi đã mãi suy nghĩ về những lời này, và tôi tự hỏi phải chăng chỉ cần làm thế thì sẽ có được một tình yêu mãi mãi tươi đẹp đến thiên trường địa cửu? Và rồi một ngày kia tôi nhận ra rằng, phải, chỉ cần làm thế thôi. Thế nhưng, mấy từ “chỉ cần thế thôi” nói ra nghe sao dễ dàng, nhưng để làm được thì thật sự vô cùng khó khăn. Con người ai cũng có tham luyến dục vọng, ai cũng có ích kỷ nhỏ nhen, mấy ai sẽ dám vì người mình yêu mà gạt bỏ hết mọi tạp niệm ấy, để mãi mãi chỉ sống trong thứ hạnh phúc nhỏ nhoi? Có lẽ câu trả lời sẽ là chẳng có được bao nhiêu người, vậy nên, khi tôi đến với Mạch thượng hoa khai, tôi như tìm thấy ình một giấc mộng, giấc mộng mà ở nơi ấy, tình yêu thật đẹp, thật hạnh phúc và thật viên mãn.

Lý Tùng Thanh, một con người không mê đắm tiền tài danh vọng, cả đời chỉ cầu tản mạn bình an, một người chẳng có chút gì nổi bật nhưng kỳ thật lại là đóa hoa tỏa ngát hương giữa ngàn hoa khoe sắc thắm. Và để có thể nhận ra hương thơm của đóa hoa ấy, phải chăng là cần một tấm chân tình? Tống Dục đã có tấm chân tình ấy, tấm chân tình đủ sức gạt đi màn sương đang phủ trùm bên ngoài, tấm chân tình đủ sức đánh thức đóa hoa nhỏ tỉnh giấc mộng, tấm chân tình đủ sức khiến bông hoa ngát hương kia nguyện ý mãi mãi ở lại bên mình. Tôi đã từng đọc không ít đam mỹ, và những nhân vật Hoàng đế trong ấy khi động lòng với một ai đó sẽ mạnh tay chiếm đoạt, rồi mới khiến người đó yêu mình, nhưng Tống Dục thì hoàn toàn khác. Cũng bởi vì thế mà tôi thích Tống Dục, bởi cách chàng yêu và bày tỏ tình yêu của mình. Trong Mạch thượng hoa khai dường như không có cái được gọi là “nhất kiến chung tình”. Tống Dục có ấn tượng với một viên Thám hoa bề ngoài tầm thường nhưng đôi môi lại như đóa hoa chớm nở, và chỉ thế thôi. Tống Dục không yêu ngay từ lần đầu gặp gỡ, chỉ đơn giản là ấn tượng, và rồi quên đi. Để rồi một năm sau, hình ảnh một tiểu quan say men rượu nồng nằm giữa bãi cỏ dày, miệng ngân nga đôi ba câu hát mới thật sự đi vào lòng chàng. Kể từ lúc ấy chàng mới bắt đầu chú ý đến Lý Tùng Thanh, và mới bắt đầu yêu.

Tống Dục không hề mạnh tay chiếm đoạt Tùng Thanh, chàng dùng cách thức rất riêng để yêu và bày tỏ tình yêu. Đó là những chuyến du sơn, là những đêm dài cùng bên nhau ngắm sao nơi thảo nguyên bao la bát ngát, hay chỉ đơn giản là cùng ngồi dưới một mái hiên nghe tiếng phong linh thoảng đưa trong gió chiều. Những lúc ấy đa phần là một người nói, một người im lặng lắng nghe, hoặc một người say giấc, một người chăm chú lặng nhìn, hay thậm chí chỉ đơn giản cười ngửa bên cạnh nhau. Đó đều là những hình ảnh rất nhẹ nhàng mà đẹp đến mức lòng người phải thổn thức, thổn thức bởi sự bình yên, thổn thức bởi cảm nhận được hương tình yêu nồng đậm quện chặt trong không gian.

Tình yêu đến với họ thật sự rất dịu nhẹ, nhưng tuyệt đối không hề dễ dàng. Tống Dục đã phải lao tâm khổ tứ biết bao để Lý Tùng Thanh có thể tin rằng mình yêu hẳn, đến lúc có được hẳn rồi lại phải vắt óc nghĩ suy để hẳn có thể một lần đứng lại và thừa nhận cảm tình của hai người. Lý Tùng Thanh đã phải vượt qua những định kiến cũng như vượt qua chính bản thân mình để chấp nhận tình cảm của Tống Dục, đã phải hao tổn tâm tư biết mấy để có được thứ dũng khí thừa nhận rằng mình yêu người kia. Bảy năm, một quãng thời gian chẳng ngắn chẳng dài, nhưng đủ để tình cảm trong con người ta phải thay đổi, Tống Dục và Lý Tùng Thanh cũng thế. Tình cảm giữa họ thật sự đã thay đổi, trước đây là một người đuổi một người chạy, một người dâng hiến, một người đón nhận, còn giờ đây là hai người cùng sống bước bên nhau, và cả hai cùng dâng hiến cho nhau chân tình của mình.

Giữa biển người mênh mông tìm duy nhất một bóng hình trăm biến vạn hóa, bắt giác ngoảnh đầu... người kia lại ở tại nơi hoa đăng đã lụi tàn...

Trong hội Nguyên tiêu đêm ấy, Lý Tùng Thanh đã tìm ai? Phải chăng là tìm một bóng hình trăm biến vạn hóa, là tìm một bóng hình mà chàng nghĩ là không bao giờ có thể tìm được. Bởi người ấy là Hoàng đế chí cao vô thượng, là người không thuộc về chàng. Ấy vậy mà chỉ một lần ngoảnh đầu, chàng đã thu vào tầm mắt mình hình dáng người ấy. Khoảnh khắc ấy, họ biết mình đã tìm thấy nhau, đã tìm thấy ái tình vĩnh cửu, thời gian ngừng trôi đưa, không gian không còn chuyển động, điều duy nhất tồn tại là tình yêu. Tôi đã mãi mộng về đêm hôm ấy, giữa hàng ngàn ngọn hoa đăng rực rỡ, giữa biển người mênh mông, có hai trái tim lạc lối tìm về bên nhau, giữa bầu trời sáng rực pháo hoa, có một nụ hôn phớt nhẹ bày tỏ chân tình. Sao lại đẹp và bình yên đến thế chứ?

Tống Dục yêu Lý Tùng Thanh, dùng đủ mọi phương thức để chở che bảo vệ cho hẳn, nguyện thay hẳn gánh

tất cả mọi ưu phiền, để hắt mãi mãi an nhàn tự tại. Lý Tùng Thanh yêu Tống Dục, nguyện ý dựa dẫm vào y, để y bảo vệ mình, làm một bến bờ bình yên để con thuyền ấy có nơi ghé về. Hình ảnh Hoàng đế chuyên tâm phê duyệt tấu chương, Lễ bộ Thị lang chuyên tâm say giấc nồng nhìn qua có vẻ rất bình thường, nhưng ẩn sâu bên trong ấy là tình yêu vững bền tuyệt đối, đến mức không một ai dám lên tiếng dị nghị.

Tình yêu trong Mạch thượng hoa khai là thứ tình yêu vị tha và đầy tính nhân bản. Bạn sẽ hỏi tôi vì sao, và tôi trả lời rằng đó là vì cách họ yêu. Thất Vương gia Tống Vỹ vì cái gì mà chấp nhận ly xa kinh thành phần hoa đô hội đến một vùng sơn cùng thủy tận, dốc tận sức biến nó thành một nơi trù phú cường thịnh? Chỉ vì nơi ấy là cố hương của người chàng yêu, chàng muốn dùng chính sự cường thịnh ấy làm lễ vật biểu thị tấm lòng của mình, dùng tình yêu của mình để xóa bỏ đi mặc cảm của người kia, cho người kia cơ hội lần nữa tái sinh làm một người toàn vẹn. Tống Hy công chúa vì cái gì mà phải từ bỏ danh vị hoàng nữ, chấp nhận tha phương nơi đất khách quê người, làm một dân phụ địa vị nhỏ nhoi? Chỉ vì người nàng yêu tâm cao chí thượng, không muốn dựa vào cái danh phò mã mà làm nên đại nghiệp. Vì thế nàng chọn con đường ra đi cùng tình yêu đến nơi chân trời cuối đất. Với nàng, cần gì địa vị, cần gì tiền tài, chỉ cần có thể ở bên cạnh người mình yêu, có thể vì người ấy sinh ra những đứa trẻ kháu khỉnh đã là quá đủ, và phải chăng đó chính là hạnh phúc đơn sơ mà một người phụ nữ cần?

Không có những tham luyến sân si đến kinh tâm động phách, không cần yêu đến thiên tàn địa tận, càng không hận thù đến nhĩ tử ngã hoạt. Mỗi một tình cảm từng giọt từng giọt rơi xuống trong thái bình thịnh thế như một đóa hoa mỹ lệ tiên diễm mà họ luyến tiếc cả một đời.

Mạch thượng hoa khai, khúc dân ca nhẹ nhàng trầm lắng mà nồng đượm ý tình được hát vang lên trong ngày xuân tươi đẹp. Mỗi một lời ca như rót vào lòng người những xúc cảm bình yên, để lòng người thêm vững tin vào thứ được gọi là ái tình.

Ngọc Cẩm

Bảng ý nghĩa tên nhân vật

Lý Tùng Thanh ( )

Lý vừa đơn giản là một họ, vừa có nghĩa là cây mạn

Tùng vừa có nghĩa là thông dong, vừa có nghĩa là theo, là chữ tùng trong phục tùng.

Thanh có nghĩa là màu xanh, màu xanh cũng là một màu hiền hòa và trung tính.

Tống Dục ( )

Tống là một họ thông dụng của Trung Quốc

Dục có nghĩa là chiếu rọi ánh sáng

Lý Tùng Ngân ( )

Ngân vừa có nghĩa là màu vàng, vừa có nghĩa là kim ngân tài bảo. Xem chừng là rất hợp với tính cách của Đại ca nhà họ Lý.

Lý Tùng Huyền ( )

Huyền vừa có nghĩa là màu đen, vừa có nghĩa là huyền bí. Lão Tam của Lý gia thì lạnh lùng huyền bí quá rồi

Lý Tùng Đồng( )

Đồng vừa có nghĩa là màu đỏ, vừa có nghĩa là một phụ nữ giỏi giang. Tứ nương Lý gia thì chắc chắn là một người phụ nữ giỏi giang rồi.

Lý Tùng Tử ( )

Tử có nghĩa là màu tím. Và màu tím trong tên của Lý Tùng Tử sẽ làm nên một chi tiết rất hay trong bộ Ác mã ác nhân ký

Lý Tùng Bạch ( )

Bạch có nghĩa là màu trắng, tượng trưng cho sự thanh khiết, thánh thiện. Về ý nghĩa của cái tên này sẽ được tác giả làm rõ trong bộ Ác mã ác nhân kỵ

Tổng Huyền ( )

Huyền có nghĩa là rực rỡ

Tổng Vỹ ( )

Vỹ có nghĩa là sáng sửa

Tổng Hy ( )

Hy cũng có nghĩa là sáng sửa

Tổng Thước ( )

Thước có nghĩa là lấp lánh

Ngụy Tiểu Diểu ( )

Ngụy là một họ thông dụng của Trung Quốc

Tiểu có nghĩa là nhỏ

Diểu có nghĩa là mịn màng, man mác

Lâu Sơ Vân ( )

Lâu trong lầu son gác tía, có nghĩa là tòa lầu

Sơ trong ban sơ, có nghĩa là ban đầu

Vân có nghĩa là mây.

Các bạn xem qua có thấy gì đặc biệt không. Đó là tên các huynh đệ tỷ muội Lý gia đều đặt theo màu sắc, còn tên của các huynh đệ tỷ muội Tống gia đều có tính chất phát sáng. Ngoài ra, tên của các nhân vật cũng khá phù hợp với tính cách của họ. Đây quả là một điều rất thú vị phải không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mach-thuong-hoa-khai>